

Giới thiệu Đồng Phục Cùng Áo Cưới

Thể loại: Sủng ngọt, thanh xuân vườn trường, HE, 1x1.

Số chương: 67

Editor: Sam Sam

Sau khi chuyển vào trường Lục Trung thì Du Thanh Quý đã trở thành ánh nắng mặt trời của cả ngôi trường.

Tuy nhiên sau này cô mới biết...

Khi thích một người thì tự nhiên sẽ trở thành hoa hướng dương, mãi ngóng trông theo ánh mặt trời của chính mình.

Trong căn phòng ngổn ngang tranh vẽ, Thời Diệu đề cô lên giá vẽ,

Cắn tai cô: Thật trùng hợp, cậu cũng là ánh mặt trời của mình.

Từ lúc ở sân trường đến khi ra ngoài xã hội, từ khi mặc đồng phục học sinh đến lúc khoác lên chiếc áo cưới.

Cậu là bạn, cũng chính là ánh mặt trời của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Phải nhanh chóng đến lớp, Du Thanh Quý đi ra khỏi phòng hiệu trưởng, vội vã bước xuống lầu, cô không muốn tiết học tiếng Anh đầu tiên sau khi chuyển đến trường mới đã phải đi trễ.

Lúc queo qua cầu thang thì Du Thanh Quý đụng phải một nam sinh.

“A!” Du Thanh Quý kêu lên rồi ngã xuống, mông đặt xuống nền đá lạnh của cầu thang, đầu gối lại đụng phải khúc quanh của cầu thang, nơi ấy nhanh chóng bị bầm tím một mảng lớn. Cô nhìn đau, cuống quýt kéo váy dài che kín bắp đùi cùng một góc của quần nhỏ.

Du Thanh Quý nhú mày quay đầu lại nhìn nam sinh kia. Đó là một nam sinh hơi gầy, trên lưng đang đeo một bản vẽ. Vì đai cặp sách của cô vướng phải bản vẽ nên cô mới ngã xuống.

Cô chỉnh cặp của mình lại, cũng không nói gì.

Lúc này Thời Diệu mới chuyển ánh mắt từ chiếc váy dài màu xanh bạc hà của cô ra chỗ khác, liếc nhìn cô một cái, thấy cô đang dùng sức chỉnh sửa lại cặp của mình, bản vẽ cùng cặp sách “xoạc” một tiếng rồi tách ra.

Đai cặp bị kéo đứt, ngay sau đó một mảnh lớn của cặp lại bị toát ra theo.

Sách tiếng Nhật trong cặp rơi đầy xuống đất, còn có một con thỏ bông lớn bằng nắm tay rơi xuống rồi lăn tới chân của Thời Diệu.

Thời Diệu chán ghét nhìn con nhỏ, sau đó kéo bản vẽ trên vai mình, xoay người đi lên lầu.

“Cậu không biết nói xin lỗi sao?” Du Thanh Quý nhặt sách lên, sau đó ngược đầu nhìn bóng lưng của Thời Diệu.

Bước chân cậu ta chậm lại một chút, sau đó lại tiếp tục bước về phía trước như cũ.

...

Cũng may là không bị trễ.

Du Thanh Quý ngồi vào chỗ mà cô giáo sắp xếp – chỗ trống hàng thứ ba của dãy một, gần cửa sổ.

Cô chạm vào dây đai bị đứt của cặp sách. Nhớ tới ánh mắt “hồn nhiên” không để ý sự đời của nam sinh kia, chẳng nói chẳng rằng cứ tiếp tục đi lên lầu, Du Thanh Quý nhú mày. Đúng là bạn học kia không tốt tính gì mà.

Cô mở cặp ra, lấy sách tiếng Anh cùng tiếng Nhật bày lên bàn.

Cô giáo đang viết mấy chữ trên bảng đen, dùng sức hơi mạnh nên phát ra tiếng kít kít chói tai. Học sinh trong phòng thì quan sát bạn học Du Thanh Quý vừa mới chuyển tới.

Ánh nắng ấm áp ngoài cửa sổ chiếu vào người Du Thanh Quý, khiến xung quanh cô tỏa ra một lớp ánh sáng dịu dàng. Nhất là mái tóc xoăn màu đen xinh đẹp của cô, dường như ánh nắng cũng cong theo từng đường gợn sóng của mái tóc ấy. Theo động tác của cô, một lọn tóc trượt xuống từ bả vai. Cô đưa tay vén ra sau tai, lại lộ ra nửa gò má tinh xảo xinh đẹp.

Thật là đẹp mắt.

Du Thanh Quý lại lấy nhãn tên màu xanh nhạt trong cặp ra rồi viết cẩn thận viết tên mình lên đấy, sau đó dán lên góc phải của cuốn vở, hơi dùng lực đè nhãn tên xuống một cái.

Du Thanh Quý, từng nét bút cũng cũng thật xinh đẹp.

Bỗng nhiên một “viên” giấy bay theo quỹ đạo đường pa – ra – pôn đập vào lưng của Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý hơi kinh hãi, nhỏ giọng “à” một tiếng.

Cô giáo tiếng Anh dừng tay, quay đầu nhìn cô một cái. Du Thanh Quý vội vàng ngồi ngay ngắn, không dám nhìn tờ giấy được vò lại thành một cục đang lăn dưới chân mình nữa. Cô giáo quay đầu, tiếp tục viết bảng.

Lại mấy “viên” giấy bay tới nữa, lần này không chính xác như trước, chúng rơi trên bàn học của Du Thanh Quý, sau đó từ từ lăn xuống đất.

Du Thanh Quý cúi đầu liếc nhìn mấy viên giấy bên chân, hơi nghiêng người nhìn về phía sau. Mấy nam sinh ngồi hàng sau bên trái và bên phải lớp học cũng đang nhìn cô, trong mắt có ý cười. Du Thanh Quý không biết ai ném mình, chân mày nhỏ nhú lại chặt hơn, mang theo ý trách móc.

Nhìn thấy vẻ mặt của cô, sự vui vẻ trong mắt mấy nam sinh kia càng hiện lên rõ hơn.

Còn đang học đó.

Xem như xong đi.

Du Thanh Quý xoay người rồi ngồi ngay ngắn trở lại.

Bỗng nhiên phía sau vang lên tiếng huýt sáo, thổi về phía Du Thanh Quý.

Cô giáo tiếng Anh dùng chiếc thước dài trong tay gõ mạnh lên bảng đen, tức giận nói: “Nhìn xem các em còn ra thể thống gì không! Tháng sau thi rồi mà vẫn còn chơi bời như thế! Ngay cả nghiêm túc nghe giảng cũng không làm được, tương lai có thể làm gì chứ!”

Mấy nữ sinh ở phía trước ngồi thẳng dậy, nhưng nam sinh ở phía sau cũng chẳng nhúc nhích.

Sự tức giận trong lòng cô giáo càng tăng lên. Bà quăng chiếc thước dài lên bàn, sau đó một tay cầm sách tiếng Anh, một tay chỉ vào đám học sinh ngồi ở dưới, lớn tiếng khiển trách: “Đã học lớp mười một rồi, còn không biết rõ lúc nào nên chơi, lúc nào nên học, nếu thi không đậu, thi rớt đại học thì các em có hối hận không? Sách là để cho ai học? Là để cho tôi sao? Là để cho cha mẹ của các em sao? Chính là cho các em đấy! Học sinh nên có dáng vẻ của học sinh, ngay cả thành tích cũng không có thì không phải làm cha mẹ các em phải thất vọng khi đưa các em đi học sao! Không làm các em thất vọng về bản thân hay sao? Chỉ còn một tháng nữa là đến kỳ thi rồi đúng chứ? Muốn thành tích thì không có thành tích, muốn kỷ luật lại chẳng có kỷ luật! Lớp 3 của các em là lớp kém nhất mà tôi từng dạy!”

Cô giáo tiếng Anh nghỉ một lát, muốn để học sinh có thời gian suy nghĩ lại những gì mình vừa nói.

Cũng may phần lớn học sinh vẫn nghe lời, chẳng qua mấy bạn học ngồi hàng sau vẫn lười biếng như cũ, ngay cả mí mắt cũng không thèm mở ra. Cô giáo lại gõ lên bảng đen, rống lớn: “Nhìn lên bảng đây!”

Nam sinh ngồi hàng sau nhìn lên bảng, ánh mắt miêng cường.

Vừa nhìn đã thấy không có tinh thần học tập mà!

“Tôi giảng bài hay là bảng đen giảng bài hả? Nhìn bảng đen làm gì, nhìn tôi đây!”

Đấy phía sau lại có tiếng cười khúc khích, không biết là ai nhỏ giọng nói: “Cô giáo có đẹp đâu, thích nhìn bạn học hơn.”

Ngay sau đó, tiếng cười đồng loạt phát ra trong phòng học.

“Tần Át Minh, Chu Tiểu, Tạ Trạch Vũ, Cổ Dật Phi, bốn em đứng lên cho tôi!” Cô giáo tiếng Anh giận giữ.

Một nam sinh trong số đó vẫn ngồi yên không đứng dậy, lười biếng nói: “Cô à, đừng dùng mấy cách phạt hao tổn sức lực nhé.”

Một nam sinh khác vỗ lên vai cậu ta rồi nháy mắt. Học sinh trong phòng cũng nhìn về cửa sổ nhỏ ở phía trên của cửa sau, cửa sổ thủy tinh nho nhỏ hiện ra khuôn mặt không có nụ cười của chủ nhiệm lớp.

Lập tức phòng học yên tĩnh trở lại.

Bốn nam sinh kia cũng đứng lên.

Du Thanh Quỳnh thở phào nhẹ nhõm. Cô rút một cuốn sổ tay màu xanh bạc hà từ trong túi xách ra, nhẹ nhàng viết hàng chữ in hoa lên đó: Bạn học mới thật là xấu.

Suy nghĩ một chút, cô lại ghi thêm: “Ngày đầu tiên chuyển trường không thật sự vui.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-2

Editor: Sam Sam - ĐD LQĐ

Tiến độ của trường Lục Trung chậm hơn một chút so với ngôi trường mà Du Thanh Quỳnh học lúc trước, bởi vậy tiết học này cô đã học qua từ sớm rồi. Nghe cô giáo tiếng Anh giảng bài, giọng nói mang theo tức giận chưa nguôi, Du Thanh Quỳnh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đã giữa tháng chín nhưng thành phố Nam Thanh vẫn còn vui mừng trong thời tiết oi bức. Nhìn những hàng cây xanh trong sân trường, những chiếc lá cây xanh đậm giống như những giọt mồ hôi to lớn.

“Bạn học phía dưới đọc một đoạn trong bài này.” Ánh mắt của cô giáo đảo tới, “Bạn học mới tới, đọc đi.”

Du Thanh Quỳnh cảm thấy tiếng Anh đứng lên, vừa định mở miệng thì cửa phòng ở phía sau phòng bị người nào đó đẩy ra khiến mọi người chú ý.

Thời Diệu bỏ tay ra khỏi túi quần, vừa đi vừa lấy bản vẽ trên lưng xuống. Sau khi để bản vẽ một bên chỗ ngồi, cậu kéo ghế ngồi xuống, lấy điện thoại đi động ra, từng khớp xương thon dài rõ ràng lướt trên mặt điện thoại.

Người khác nhìn chăm chú nhưng cậu ta làm như không thấy.

Ánh mắt Du Thanh Quỳnh rơi xuống bản vẽ. Thì ra là cậu ta, tên học sinh xấu tính không biết nói lời xin lỗi.

Thời Diệu là học sinh đặc biệt của lớp 3, cũng là học sinh đặc biệt của trường Lục Trung. Đây là điều mà mọi học sinh cũng như giáo viên trong trường đều biết.

Cô giáo tiếng Anh làm như không thấy cậu ta bước vào lớp, quay đầu nói với Du Thanh Quỳnh: “Bắt đầu đọc đi.”

Du Thanh Quỳnh ngẩn ra rồi vội vàng thu tầm mắt lại, sau đó đọc từng chữ rõ ràng.

Giọng của cô rất êm tai, không phải mềm mại ngọt ngào mà mang theo sự tươi mát. Với thời tiết nóng bức ở nơi này, giọng nói ấy giống như que kem ngọt xóa tan mọi thứ xung quanh.

Giọng nói này xa lạ, nhưng lại khá quen thuộc. Động tác bấm điện thoại của Thời Diệu dừng lại một chút, cậu ngẩng đầu nhìn bóng lưng của thiếu nữ kia. Tầm mắt của cậu dời xuống mái tóc xoắn ngang eo, rồi rơi vào chiếc váy dài màu xanh bạc hà.

Thì ra là cô ấy.

“Hắc.” Cô Dật Phi đang bị phạt lại nhảy tới, nghiêng người nhìn Thời Diệu rồi nói nhỏ: “Diệu ca*, có một nữ sinh vừa mới chuyển tới, không tề đúng chứ? Minh ca cũng có ý với cô ấy đó.”

*ca: đây là cách gọi thân mật với những người cùng tuổi.

Thời Diệu thu tầm mắt lại, tiếp tục bấm điện thoại.

Sau khi tan học, các nam sinh ngồi lại ở phía sau nhỏ giọng bàn tán về bạn nữ Du Thanh Quỳnh vừa chuyển tới.

“Thật là xinh đẹp, còn đẹp hơn Ban Dương Hinh của lớp chúng ta nữa.”

“Đương Hình là gì chứ! Theo tớ thấy, sợ rằng hoa khô của trường sẽ rơi vào lớp chúng ta rồi!”

“Không chỉ đẹp mắt mà còn có khí chất nữa, rất trong sáng...”

“Trong sáng sao? Chưa chắc đâu. Các cậu không thấy đầu gối của cô ấy sao? Ha ha ha...”

“Đầu gối ư? Đầu gối thế nào? Không phải bầm đen chứ? Từ bao giờ đầu gối bị bầm thì không trong sáng chứ hả?”

“Đó là bị ngã đó! Cậu khờ quá!”

Những nam sinh ngồi phía sau nhỏ giọng bàn tán, những nam sinh lúc trước không hiểu, bây giờ tỉnh ngộ liền phát ra một trận cười to.

Trùng hợp Du Thanh Quý bị chủ nhiệm lớp gọi lên.

Thời Diệu ngẩng đầu, nhìn về bắp chân của Du Thanh Quý qua khe hở nhỏ hẹp của bàn học, đầu gối vẫn còn đang bầm tím.

“Màu trắng.” Thời Diệu xoay cây bút trong tay.

“Diệu ca, cái gì màu trắng chứ?” Cô Dật Phi nhìn sang rồi hỏi.

“Không có gì.”

Thời Diệu lấy bản vẽ ra rồi phác vài đường lên đó, nhìn giống như khúc cua của cầu thang.

“Không phải đây là là khúc cua cầu thang của trường chúng ta hay sao? Giống quá, Diệu ca vẽ thật đẹp!” Cô Dật Phi kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Thời Diệu, xem xét thật kỹ rồi nói thêm: “Diệu ca, sao tớ cảm thấy bố cục hơi trống, có phải là thiếu người hay vật gì không?”

Thời Diệu liếc mắt nhìn cậu ta rồi cười như không cười: “Cậu cũng hiểu biết không ít.”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thật cay

Editor: Sam Sam - DĐ LQĐ

Chủ nhiệm lớp là một thầy giáo khoảng hơn bốn mươi tuổi, dáng người cao gầy, da ngăm đen, nói năng rất thận trọng.

Thầy gọi Du Thanh Quý vào phòng làm việc rồi dặn dò phải học thật tốt. Du Thanh Quý đứng đến mỗi chân nhưng vẫn phải đứng thẳng trước mặt ông, cẩn thận nghe rồi nghiêm túc gật đầu.

“Ừ...” Chủ nhiệm lớp trầm ngâm trong chốc lát, “Trong lớp có mấy bạn nghịch ngợm không chịu học, em không cần để ý đến đâu, cũng đừng học thói xấu theo bọn họ.”

Đây là lời cuối cùng mà chủ nhiệm lớp dặn dò trước khi Du Thanh Quý rời khỏi phòng làm việc.

Thật ra Du Thanh Quý đã nghĩ đến việc này, cô âm thầm hạ quyết tâm sẽ vạch rõ giới hạn với những nam sinh ngồi ở hàng sau mình. Tiết cuối là tiết Số học của thầy chủ nhiệm, Du Thanh Quý bước nhanh hơn, cô muốn nhanh chóng vào lớp để xem trước bài một chút.

“Này, bạn học!”

Du Thanh Quý vừa muốn bước vào phòng học thì nghe thấy giọng nói, cô nghi ngờ quay đầu lại, trước mắt là một nữ sinh xinh xắn hai tay đang cầm một hộp nước trái cây, Du Thanh Quý từng cho là nữ sinh trang điểm đều rất xinh đẹp, chắc hẳn cô nữ sinh trước mắt này cũng trang điểm.

“Cậu gọi mình sao?”

“Đứng đứng đứng!” Nữ sinh cầm hộp nước trái cây trong tay nhét vào tay Du Thanh Quý, “Cậu học lớp 3 đúng không? Trước kia chưa từng thấy cậu, phiền cậu giúp mình một tay, đưa hộp nước này cho bạn Thời Diệu nhé.”

Nữ sinh nheo mắt lại, rồi chớp chớp đôi mắt to với hàng lông mi cong vút được chải chuốt thật kỹ.

Du Thanh Quý cúi đầu nhìn hộp nước trái cây trong tay mình, trong hộp có rất nhiều loại hoa quả, quả dứa, quả đào cùng dưa hấu được cắt thành từng hình trái tim nho nhỏ, thật là có lòng. À... Thì ra là đưa cho nam sinh mà mình thích đây mà.

Du Thanh Quý hơi nhú mày, yêu sớm là không đúng...

“Cảm ơn nhé!” Nữ sinh vỗ vai Du Thanh Quý một cái rồi xoay người chạy đi.

Du Thanh Quý cầm hộp nước trái cây vào trong phòng học. Hiện tại đang giải lao nên trong phòng học vô cùng hỗn loạn, các nữ sinh ngồi lại một chỗ cười cười nói nói, nam sinh cũng tụ lại thành tốp năm tốp ba.

Du Thanh Quý đứng ở cửa rồi hỏi thăm nữ sinh ngồi ở bàn đầu ở gần mình nhất: “Bạn học, xin hỏi lớp chúng ta ai tên là Thời Diệu vậy?”

Nữ sinh tóc ngắn đang chỉnh sửa lại dụng cụ học tập ngẩng đầu lên nhìn Du Thanh Quý bằng ánh mắt kỳ lạ, sau đó lại cúi đầu xuống giống như không nghe lời cô nói, tiếp tục đếm số bút bi trong hộp bút của mình.

Du Thanh Quý có chút lúng túng.

Cô muốn tìm người khác để hỏi, nhưng xem ra các bạn học đều bận rộn, trong khoảng thời gian ngắn không biết hỏi ai.

Du Thanh Quý do dự một chút rồi lui về phía sau hai bước, đứng bên cạnh bục giảng lớn tiếng hỏi: “Xin hỏi, ai là Thời Diệu?”

Lập tức phòng học yên tĩnh trở lại, từng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía cô.

Bỗng nhiên bị nhiều ánh mắt quan sát như thế khiến Du Thanh Quý không được tự nhiên.

Cô, cô nói gì sai sao?

Căng thẳng ủa tôi, đầu ngón tay trắng bệch của Du Thanh Quý siết chặt hộp thủy tinh. Cô nhắm mắt đánh bạo hỏi một lần nữa: “Xin hỏi, ai là Thời Diệu?”

Những ánh mắt đang nhìn cô lập tức dời đi, đồng loạt nhìn về phía sau phòng học.

Du Thanh Quý theo ánh mắt của bọn họ cũng nhìn về phía cuối phòng, nơi có một nam sinh đang bấm điện thoại di động.

Không, sẽ không trùng hợp như thế chứ... Lại là cậu ta sao?

Thời Diệu gửi tin nhắn vừa soạn xong rồi mới ngẩng đầu nhìn về phía nữ sinh tóc hơi xoăn mặc váy bạc hà đứng gần bục giảng.

“Tôi...”

Một chút may mắn cuối cùng trong lòng Du Thanh Quý cũng đã tan biến, cô đi xuống lối đi nhỏ hẹp của lớp, đi qua từng bàn học rồi đứng trước mặt Thời Diệu. Cô đặt chiếc hộp lên bàn rồi nói: “Vừa rồi có một nữ sinh nhờ tôi đưa cho cậu.”

Thời Diệu nhìn cô, không lên tiếng.

Du Thanh Quý chờ trong chốc lát, thấy Thời Diệu không có ý nói cảm ơn thì trong lòng rối bời, xoay người đi về phía bàn của mình.

Đi hai bước, bỗng nhiên Du Thanh Quý dừng lại.

Cô xoay người nhìn Thời Diệu rồi nghiêm trang nói: “Đừng phải người khác phải nói xin lỗi, người khác giúp thì phải cảm ơn.”

Trong phòng học im lặng ba giây, sau đó nổ ra một trận cười to.

“Có cái gì mà cười...” Du Thanh Quý lăm bằm một tiếng rồi đi tới bàn mình.

“Diệu ca, cậu đừng cô ấy lúc nào vậy?”

“Không nhớ.” Giọng nói lười biếng.

Du Thanh Quý lột miếng hình dán một cô gái há miệng khóc lớn trong tấm hình dán rồi cẩn thận dính vào sổ tay của mình, sau đó cẩn thận viết từng chữ: Không quan hệ, không cần khách khí.

...

Tiết Toán là của thầy Thịnh, chủ nhiệm lớp, bởi vậy kỷ luật trong lớp học tốt hơn rất nhiều so với tiết Anh lúc trước.

Dạy xong một tiết, chủ nhiệm lớp nghiêm mặt khiển trách mấy câu rồi lại chuyển chủ đề sang tháng thi cử sắp tới, đại hội thể dục thể thao cùng lễ hội nghệ thuật.

Hết giờ học, lớp trưởng Dương Hinh nằm dài trên bàn, không nhận được oán trách: “Chỉ còn một tháng nữa là đến kỳ thi rồi! Đại hội thể dục thể thao thì

thiếu người tham gia! Lễ hội nghệ thuật cũng chưa có người nào báo danh tham dự tiết mục!”

Tô Hiểu Xán ngồi cùng bàn dùng cùi chò đựng Dương Hinh rồi nháy mắt nói: “Tìm bạn học vừa chuyển tới thử xem.”

Đôi mắt to của Dương Hinh lập tức sáng lên, cậu ta vội vàng ôm sổ ghi chép chạy đến trước mặt Du Thanh Quý rồi cười nói: “Du Thanh Quý, mình tên là Dương Hinh, lớp trưởng của lớp chúng ta.”

Du Thanh Quý vội vàng đứng lên: “Chào lớp trưởng!”

“Là như thế này, vừa rồi trong lớp cậu cũng nghe thầy Thịnh nói về đại hội thể dục thể thao cùng lễ hội nghệ thuật rồi, cậu có hứng thú tham gia một cái hay không?” Dương Hinh nói thẳng.

“Được thôi.” Du Thanh Quý hơi đảo mắt rồi khẽ cười.

Dương Hinh sững sốt một chút, hoàn toàn không nghĩ tới Du Thanh Quý lại thoải mái đồng ý như vậy. Cậu ta vội vàng hỏi: “Cậu muốn tham gia cái gì? Đại hội thể dục thể thao hay là lễ hội nghệ thuật? Hay là tham gia hết?”

“Cũng có thể.”

Dương Hinh ồ một tiếng rồi đặt sổ ghi chép lên bàn, mở nắp bút cẩn thận viết tên bạn mới vào danh sách người tham gia lễ hội nghệ thuật. Sau khi dùng sức chấm hai chấm ở phía sau tên Du Thanh Quý, Dương Hinh mới ngẩng đầu hỏi: “Cậu chọn tiết mục gì?”

Du Thanh Quý suy nghĩ một chút rồi nói: “Múa ba – lê có được không? À, nhảy dân vũ cũng được...”

“Đĩ nhiên là được! À... Lớp chúng ta còn thiếu một bạn nữ tham gia chạy 800 mét, cậu tham gia cái đó đi!” Dương Hinh quan sát Du Thanh Quý một chút.

Dáng người mảnh mai nhỏ nhắn, cũng không giống người có thể chạy hay nhảy.

Quả nhiên lông mày của Du Thanh Quý nhíu lại.

Dương Hinh mở miệng nói trước: “Này, cậu cũng đừng cảm thấy áp lực quá. Đại hội thể dục thể thao lấy hữu nghị là thứ nhất, tranh tài là thứ hai, quan trọng tham dự là được rồi!”

Lông mày nhỏ nhắn của Du Thanh Quý giãn ra, cô lại cười mỉm gật đầu trả lời: “Được!”

...

Tiết thứ tư đã kết thúc, học sinh ra lao ra khỏi lớp học chạy về phòng ăn như ong vỡ tổ.

Học sinh trong phòng học đều đi hết sạch, lúc này Thời Diệu mới đứng lên dọn dẹp bút vẽ trên bàn.

Tấn Át Minh dùng sức đẩy cửa trước phòng học ra rồi hô to: “Thời Diệu!”

“Ha ha, quả nhiên cậu không đi.” Tấn Át Minh chạy vào, “Có một chuyện nói cho cậu biết. Nhìn nữ sinh mới chuyển tới đi, hình như cậu có hứng thú với cô ấy? Là Du Thanh Quý đó!”

Thời Diệu cầm lấy một chiếc bút máy trên bàn học, bảy tám đồ dùng thì bút máy đã chiếm một nửa, chúng cũng có chiều dài giống như nhau. Thời Diệu lấy một chiếc bút trong số ấy ra, sau đó đi ra ngoài, ném thẳng vào thùng rác.

“Không có ấn tượng.” Vẫn là giọng nói lười biếng như cũ.

Du Thanh Quý vừa mới chuyển đến học nên không làm cơm mang theo, cô chỉ có thể đi ra quán ăn nhỏ ngoài trường để ăn cơm trưa.

Còn Thời Diệu ngại ăn trong trường học vì bon che nên cũng không tới nhà ăn của trường.

Cậu đi tới Thiên Lang Ốc như thường lệ, lúc đứng lại chờ đèn xanh, cách một con đường nhìn về phía cửa sổ bằng kính của Thiên Lang Ốc phía đối diện, cậu thấy hình ảnh một người thiếu nữ ở bên trong.

Du Thanh Quý ngồi ở vị trí gần cửa sổ, cô phồng má, hai tay giống như hai chiếc quạt không ngừng vỗ bên miệng.

Thời Diệu hơi cong môi, sau đó bước qua đường.

Trước khi Du Thanh Quý tới thành phố Nam Thanh cũng đã nghe qua nơi này là thành phố không cay không vui, nhưng cô là người không thể nào ăn cay dù chỉ là một chút, cho nên mặc dù đã chọn món ăn bỏ ít tiêu, nhưng cô vẫn bị cay làm chảy nước mắt.

Cô hoài nghi tất cả gia vị trong thành phố Nam Thanh này đều bỏ tiêu vào, hoặc là lúc bón phân vào rau người ta đã thuận tay rải cả tiêu lên.

Lúc Thời Diệu ăn trưa, cậu vừa cầm thìa lên thì trong tầm mắt đã xuất hiện một cặp chân trắng nõn.

“Thời Diệu...” Du Thanh Quý bối rối đứng trước bàn ăn, “Chuyện này... Cậu có thể cho tôi mượn 30 đồng được không? Tôi... Quên mang theo ví tiền...”

Thời Diệu liếc nhìn cô rồi gấp một miếng cá lên bỏ vào miệng, lạnh nhạt nói: “Nói thủ quỹ.”

Cả gương mặt Du Thanh Quý đỏ lên, cô cúi đầu, mái tóc đen hơi xoắn rũ xuống. Tay bên người cũng hơi cong lại giống như tóc của cô.

Cô nhỏ giọng nói: “Đi học không mang theo điện thoại di động...”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nguy rồi

Editor: Sam Sam - DD LQĐ

Du Thanh Quý sử dụng 100 đồng của Thời Diệu ném cho để thanh toán tiền cơm trưa, sau đó cô dùng số tiền còn dư đến siêu thị gần đó mua bánh quy. Cô cảm thấy món nào có bao bì màu đỏ thì đại đa số đều có vị cay, cho nên tự động bỏ qua.

Du Thanh Quý chọn một hộp bánh Cookie màu xanh rồi làm dáng vẻ tự tin đi lấy nước.

“A, là cậu!” Lục Vũ Toàn vui mừng vỗ bả vai Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý nghi ngờ quay đầu lại, thì ra là nữ sinh đưa nước trái cây cho Thời Diệu vào sáng nay.

“Thật trùng hợp đó.” Đôi mắt xinh đẹp của Du Thanh Quý cong lên.

“Rất cảm ơn cậu vì đã giúp đỡ vào sáng hôm nay! Đúng rồi, mình tên là Lục Vũ Toàn!”

“Mình là Du Thanh Quý.”

Hai nữ sinh mình một câu cậu một câu nói chuyện vui vẻ, Lục Vũ Toàn biết Du Thanh Quý là nữ sinh vừa chuyển tới, Du Thanh Quý cũng biết Lục Vũ Toàn là học sinh của lớp 6. Lúc hai người vừa đi qua một gian hàng thì trong ngực Lưu Vũ Toàn đã ôm một đồng lớn đồ ăn vặt. Lúc hai người thanh toán xong thì Lưu Vũ Toàn lại đứng ở cửa một quán nước gọi cô lại.

Trước lúc chia tay, Lục Vũ Toàn đá một cục đá bên chân mình, hơi ngượng ngùng nhìn Du Thanh Quý nói: “Cậu có thể giúp mình một chuyện không? À, thật ra là chuyện nhỏ mà thôi. Ngày 5 tháng sau là sinh nhật của mình, mình muốn tổ chức một buổi gặp gỡ nhỏ vào ngày hôm ấy. Cậu giúp mình hỏi Thời Diệu có muốn đến tham dự hay không?”

Đầu lông mày nhỏ của Du Thanh Quý nhíu lại. Nếu là người khác thì dễ hỏi rồi, nhưng mà Thời Diệu...

“Giúp một tay đi mà! Chỉ hỏi một câu thôi...” Lục Vũ Toàn khề lay tay của Du Thanh Quý.

“Vây cũng được...”

Sau bữa trưa là lúc mặt trời chói chang nhất, Du Thanh Quý đi trên sân tập thể dục, thấy phía xa xa Thời Diệu đang đi về phía một rừng cây nhỏ. Nhớ tới chuyện Lục Vũ Toàn nhờ, Du Thanh Quý vội vàng chạy theo cậu ta.

Chuyển lời cho cậu ấy ở đây tốt hơn nhiều so với trước mặt nhiều người ở trong lớp học. Du Thanh Quý cảm thấy chuyện hẹn hò gì đó không nên nói ra trước mặt mọi người. Mặc dù cô chỉ là người truyền đạt.

Du Thanh Quý vòng qua một bồn hoa nhỏ, sau đó chạy từ từ vào trong rừng cây, sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt.

Thời Diệu bỏ một tay vào túi quần, lười biếng đứng ở nơi đó. Một nữ sinh nhuộm tóc vàng đứng đối diện cậu ta đang ôm mặt khóc.

Du Thanh Quý ngây ngẩn cả người.

Giống như cô đang chứng kiến cảnh tượng mình không nên thấy.

Còn tưởng rằng Thời Diệu chỉ là một tên học sinh xấu tính không có lễ phép không thích học hành, bây giờ...

Ấn tượng của Du Thanh Quý với Thời Diệu lại tệ hơn rồi!

Một quả bóng rổ rơi bên chân Du Thanh Quý, cô giật mình “a” một tiếng lùi về sau hai bước. Thời Diệu cùng nữ sinh tóc ngắn kia ngẩng đầu lên, hơi kinh ngạc nhìn về phía cô.

“Này, học sinh mới chuyển tới, cậu đứng đây nghe lên sao?” Tần Ất Minh ngồi xổm trên bức tường rào thấp, huyt gió về phía Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý ngượng ngùng, cô khề nói: “Không có, tôi chỉ đi ngang qua...”

Tần Ất Minh cười toe toét: “Không đúng, rõ ràng tôi thấy cậu đuổi theo Thời Diệu vào đây mà.”

Nguy rồi...

Nữ sinh đứng bên người Thời Diệu càng khóc nhiều hơn, có lẽ lúc này không thể nói chuyện của Lục Vũ Toàn được. Du Thanh Quý suy nghĩ một chút, cuối cùng nhìn về phía Thời Diệu, cô giữ bình tĩnh nói: “Vừa rồi tôi mượn tiền của cậu, tôi chưa kịp cảm ơn nên muốn đuổi theo nói cảm ơn thôi.”

Thời Diệu “a” một tiếng, “Vậy cô nói đi.”

“Cái, cái gì?”

“Cảm ơn đó.” Thời Diệu hứng thú nhìn bộ dạng lo lắng của Du Thanh Quý, điều ấy thể hiện rõ trên gương mặt cùng hành động của cô.

“Cảm ơn cậu...”

Tần Ất Minh “phụt” một tiếng rồi bật cười. Cậu ta nhảy xuống khỏi bức tường thấp, “Nói xong rồi thì cũng nên đi đi, làm kỳ đà cản mũi không hay đâu.”

Du Thanh Quý ngẩng đầu dùng sức trợn mắt nhìn Tần Ất Minh một cái, tức giận nói: “Không so đo với cậu!”

Cô xoay người đi về phía dãy phòng học, dường như mái tóc xoăn màu đen cũng tức giận nên hơi nảy lên theo từng bước đi.

Du Thanh Quý đặt mạnh nhật ký xuống bàn học, cô lật qua trang mới rồi cầm bút định viết, thế nhưng một hồi lâu cũng không viết được chữ nào.

Quên đi.

Chỉ có những điều tốt đẹp mới đáng được ghi nhớ.

Cô cắt một miếng băng dán rồi cẩn thận dính vào vở.

Hình vẽ trên ấy giống như mô phỏng một thị trấn nhỏ, còn in hình bóng lưng của một thiếu nữ nhìn về nơi xa xăm, cho dù không nhìn thấy mặt mũi của thiếu nữ ấy, chỉ có bóng lưng nhưng cũng khiến người ta mơ tưởng viễn vông đến vẻ đẹp của cô ấy.

Thiếu nữ ấy mặc một chiếc váy dài màu xanh bạc hà. Du Thanh Quý nhìn bóng lưng thiếu nữ rồi khẽ cười.

Tâm tình tốt lên rất nhiều.

Vốn là Du Thanh Quý dự tính lúc Thời Diệu vào phòng học thì cô sẽ trả tiền cho cậu ta, nhưng mà Thời Diệu không vào học tiết đầu môn Vật lý. Tiết thứ ba trôi qua hơn một nửa thì Thời Diệu mới mở cửa sau của phòng học bước vào lớp.

Thật là kỳ lạ, thầy cô giáo nào cũng không để ý việc Thời Diệu vắng mặt.

Trong đầu Du Thanh Quý không ngừng suy nghĩ: Không được, như vậy là không được.

Trong tiết thứ ba, Du Thanh Quý nắm chặt tờ 100 đồng trong tay rồi quay đầu lại mấy lần. Thế nhưng lòng cô vẫn có chút mâu thuẫn.

Đợi một lát nữa vậy, khi tan học sẽ tìm cậu ta...

Tiết tự là tiết tự học, thế nhưng lại bị chủ nhiệm lớp “bức hiếp” chiếm dụng rồi. Chủ nhiệm lớp ôm một xấp bài thi đi tới, ông nặng nề đặt trên bục giảng, ánh mắt quét qua mỗi học sinh trong lớp rồi tức giận mắng: “Đây là bài thi thử của tuần trước, nhìn đi, xem bộ dạng của các em đi! Nói về kiến thức cơ bản, lỗi! Bỏ qua kiến thức cơ bản cũng đều là lỗi! Lỗi lỗi lỗi!”

“Không nhớ gì hết! Chép phạt những lỗi trong bài này mười lần!” Thầy giáo gõ lên bảng.

Phía sau lớp học lập tức vang lên tiếng thở dài oán than. Ánh mắt của chủ nhiệm lớp lạnh lùng quét qua, tiếng oán than nhanh chóng biến mất.

Du Thanh Quý đi tới cạnh bục giảng, chủ nhiệm đưa cho cô bảng thành tích để cô đọc.

“Đứng đầu: Dương Hinh. Số học 98, Ngữ văn 96, Anh văn 96, Chính trị 87, Lịch sử 91, Địa lý 93, Vật lý 89, Sinh vật 83, Hóa học 83. Đứng nhì: Tống Văn Đạt...”

“Thứ ba mười sáu: Thời Diệu...” Du Thanh Quỳnh ngạc nhiên nhìn một dãy số 0 ở cuối phiếu điểm mà đờ đẫn, “Số học 0, Ngữ văn 0, Anh văn 0, Chính trị 0...”

“Khụ...” Chủ nhiệm lớp ho nhẹ một tiếng, “Được rồi, em về chỗ đi.”

Du Thanh Quỳnh thờ phào nhẹ nhõm.

Thật là kỳ lạ, tại sao lại có người giành hết chín điểm 0 chứ. Tại sao có thể trở thành như vậy?

Lúc tan học, học sinh trong lớp ủa ra bên ngoài như ong vỡ tổ, Du Thanh Quỳnh đi ngược chen chúc đến bên cạnh Thời Diệu.

“Này, trả lại tiền cho cậu.” Du Thanh Quỳnh đưa tờ 100 đồng cho Thời Diệu.

Khác với những bạn học ồn ào ra về, Thời Diệu yên lặng ngồi tại chỗ phác họa một rừng cây nhỏ lên trên bản vẽ. Cậu “ừ” một tiếng rồi tùy ý nói tiếp: “Đề đó đi.”

Cũng chẳng thèm ngẩng đầu lên.

Du Thanh Quỳnh đặt tờ 100 đồng lên bàn của Thời Diệu, cũng không có ý rời đi.

Thời Diệu vẫn cúi xuống nhìn vào bắp chân trắng như tuyết ở dưới bàn học trước mặt mình. Sau khi vò bản vẽ rừng cây lại thành một cục tròn rồi ném vào thùng rác, cậu ngược lên nhìn Du Thanh Quỳnh hỏi: “Còn gì nữa?”

“Có bạn ở lớp 6...”

“Có chuyện gì cũng không muốn nghe.” Thời Diệu đứng lên, đeo bản vẽ ra sau lưng rồi ra khỏi lớp bằng cửa sau.

Du Thanh Quỳnh lẳng lặng đứng im, cho đến lúc học sinh trong phòng học đều đã rời đi hết, chỉ còn lại mấy học sinh trực nhật đang lau dọn thì cô mới ừ ừ cúi đầu trở lại vị trí của mình để dọn dẹp sách vở.

Dương Hinh đang lau bảng đen, trên tay cô rất bẩn nên dùng cùi chỏ dẹt vào Du Thanh Quỳnh một cái rồi nói: “Ha ha, bình thường không nên trêu chọc tên Thời Diệu đó. Cậu ta không giống chúng ta, cậu cứ... Coi cậu ta như không khí đi!”

Du Thanh Quỳnh lập tức cười lên, đôi mắt cong cong, ngọt ngào trả lời: “Cảm ơn lớp trưởng!”

Tất cả chuyện xấu đều không cánh mà bay hết.

...

“Bà ngoại, cháu về rồi!” Du Thanh Quỳnh ôm cặp sách bước vào nhà.

Chúc Hương Lan làm dấu hiệu không nên lên tiếng với cô, khẽ nói: “Mẹ cháu đang ngủ, nhỏ giọng một chút.”

Du Thanh Quỳnh le lưỡi trả lời: “VẬY cháu về phòng làm bài tập.”

“Đi đi, làm tốt vào. Tối lúc ăn cơm bà sẽ gọi.”

Du Thanh Quỳnh liếc mắt nhìn phòng của bà ngoại rồi mới trở về phòng của mình.

Phòng của cô có hơi đặc biệt.

Vừa vào phòng là bàn làm việc, ở trên có một chiếc máy may, bàn ủi, máy bắn keo loại nhỏ, ngăn kéo bên cạnh bàn thì để các loại vải khác nhau.

Du Thanh Quỳnh thích làm đồ thủ công, chiếc váy dài màu xanh bạc hà và cặp sách cũng là do chính tay cô may.

Ở bên cạnh tủ quần áo là một chiếc kệ được dán đầy băng dán, phía trên có các loại sổ tay cũng được dán băng chẳng chừa.

Đối diện là chiếc kệ sát vách tường, trong đó có hơn mười loại bjd* nhỏ với đủ hình dáng đứng, nằm hoặc ngồi.

*bjd: ball jointed doll, một búp bê có các khớp nối hình cầu ở những chỗ mà con người có (đầu gối, khuỷu tay, eo, v.v...)

Du Thanh Quỳnh vừa vào phòng, liếc nhìn căn phòng như của trẻ nhỏ khiến cô cười một tiếng rồi đi thẳng tới bàn đọc sách trước cửa sổ lớn. Cô để cặp xuống, việc đầu tiên là lấy điện thoại trong ngăn kéo ra rồi mở Weibo.

Ồ, có thông báo. Hơn nữa là rất nhiều thông báo đó...

Du Thanh Quỳnh cầm điện thoại di động mà đầu ngón tay run lên, vội vàng mở tin tức thật nhanh.

Weibo của cô sẽ không gửi thông báo từ nhiều nguồn vì cô chỉ theo dõi một tài khoản mà thôi...

Chính là một người vẽ tranh minh họa, Hắc Diệu.

Cập nhật mới nhất trên Weibo của Hắc Diệu là vào một năm trước, đơn giản chỉ là một bức tranh minh họa, trong bức tranh đó có một thị trấn nhỏ yên tĩnh xinh đẹp, bên cạnh là một thiếu nữ mặc váy dài màu xanh bạc hà. Thiếu nữ đang nhìn về những dãy núi ở phía xa.

Trừ hình minh họa thì trên Weibo ấy không ghi bất kỳ một chữ nào. Phía dưới hình ảnh kia có gần mười ngàn bình luận. Mỗi tối trước khi đi ngủ Du Thanh Quỳnh đều vào Weibo của người đó, để lại những bình luận gần như lúc nào cũng giống nhau. Cô đã kiên trì một năm rồi.

Mà tối hôm qua lúc cô gần đi ngủ thì bình luận hôm trước của mình lại nhảy lên vị trí đầu tiên. Bởi vì... Chủ Weibo ít cập nhật kia, người chưa bao giờ trả lời người ái mộ mình lại lần đầu tiên trả lời bình luận của cô.

Tiểu Mê Quỷ của Hắc Diệu Đại Đại: Mong Hắc Diệu Đại Đại hoàn thành bức tranh thiếu nữ Bạc Hà vào đúng ngày thứ 365. (Ý nói về xong bức tranh vào ngày 365, đúng 1 năm).

Hắc Diệu: Ủ.

Quả bóng nhỏ bay bay: Ôi! Thiếu nữ Bạc Hà muốn thấy ánh mặt trời sao!

A Huru: Thì ra là đại thần còn sống! Ôi chào ôi chào ôi chào...

Ba ngày tăng mười ký: Hay là bị hack tài khoản rồi?!

Đậu xanh không mí mắt: Phòng vấn cô Tiểu Mê Quỷ, cô đang có tâm trạng thế nào?

Đại thần giả mạo: Tiểu Mê Quỷ ngắt rồi, chỉ có Đại thần gọi mới tỉnh dậy thôi!

Du Thanh Quỳnh giống như mèo nhỏ “ngao” một tiếng rồi cầm điện thoại di động áp lên mặt mình, hạnh phúc muốn khóc lên.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Từ hai năm trước Du Thanh Quỳnh đã bắt đầu chú ý đến tranh minh họa của họa sĩ Hắc Diệu. Lúc ấy cô nhìn thấy bức tranh nổi tiếng nhất của Hắc Diệu.

Mảnh thú bên bờ biển rộng Trạm Long đang ra sức cắn xé tàn sát nhau, thế nhưng phía trên lại có một hòn đảo nhỏ như đang lơ lửng trên mặt nước, trên đảo ấy, trong góc nhỏ là một thị trấn yên tĩnh. Một thiếu nữ nhỏ bé đứng ở công vào trần nhỏ, ngắm nhìn dãy núi trùng điệp phía xa xa. Cả bức họa dùng màu rất bắt mắt. Thiếu nữ ấy mặc một chiếc váy dài màu bạc hà xanh biếc.

Đáng tiếc bức tranh ấy lại vì nhiều nguyên nhân mà chưa kịp hoàn thành đã thất bại rồi.

Thế nhưng bức vẽ của Hắc Diệu vẫn được rất nhiều người yêu thích, sau đó Hắc Diệu lần lượt vẽ mấy tranh minh họa dựa vào đề tài này, mỗi một bức tranh đều có hình bóng của thiếu nữ mặc chiếc váy dài màu xanh kia, hơn nữa vĩnh viễn đều chỉ là bóng lưng. Những người yêu thích liền gọi người con gái ấy là thiếu nữ Bạc Hà.

Cũng chính vào lúc hai năm trước nhìn thấy bức tranh này, Du Thanh Quỳnh liền thích màu bạc hà, loại màu sắc nhàn nhạt đơn giản. Mỗi khi tâm trạng không tốt, cô chỉ cần nhìn màu sắc dịu dàng ấy thì trong lòng sẽ trở nên tốt hơn! Thậm chí cô còn chọn mua các loại vải có màu xanh, cuối cùng tìm được màu giống nhau như đúc, may váy dài có màu bạc hà giống như thiếu nữ kia.

Du Thanh Quỳnh suy nghĩ một chút, sau đó nhấn lại ở Weibo của Hắc Diệu...

Tiểu Mê Quỷ của Hắc Diệu Đại Đại: Hắc Diệu Đại Đại lần đầu tiên trả lời tôi! [Che mặt] [Che mặt] [Che mặt]

Cô bỏ điện thoại vào ngăn kéo rồi bắt đầu làm bài tập.

“Quỳ Quỳ, ăn cơm!” Bà ngoại ở bên ngoài gọi cô.

“Cháu đến ngay!”

Du Thanh Quỳnh ra khỏi phòng, chạy chậm mấy bước nhận thức ăn trong tay bà ngoại rồi đặt trên bàn ăn, nói: “Cháu đi gọi mẹ!”

“Không cần, mẹ cháu không ăn đâu.”

“Vâng...” Du Thanh Quý quay đầu liếc vào phòng ngủ của mẹ mình.

...

Ngày thứ hai, bất ngờ là Thời Diệu đến sớm, lại có thể đi sớm tự học. Du Thanh Quý quay đầu nhìn Thời Diệu một cái, nhớ tới việc đã nhận lời với Lục Vũ Toàn mà hơi lo lắng. Nhưng đã hứa hẹn với người khác thì phải làm được, Du Thanh Quý là một người vô cùng có trách nhiệm.

Giống như hôm qua, lúc bây giờ Du Thanh Quý cũng mâu thuẫn với việc tìm Thời Diệu để nói chuyện.

Cô mở quyển sách trong tay ra, cắt một bó hoa rồi dán từng bông hoa vòng quanh khung hình chữ nhật. Sau đó dùng kiểu chữ giống mèo, vừa vẽ vừa viết: “Cam kết phải mở miệng, không thực hiện thì gãy chân T_T”

Cô lại chọn hình vẽ một cô gái mũm mĩm làm tư thế nắm quyền gương mặt hiện lên vẻ quyết tâm rồi dán ở góc bên phải phía dưới.

Giờ tự học buổi sáng, có học sinh chuẩn bị bài, cũng có tốp năm tốp ba nhỏ giọng cười nói, có nhiều học sinh làm thêm bài tập, thu sách bài tập. Thời Diệu cũng không làm bài tập của mình, ngồi yên lặng một mình ở góc, lật qua lật lại tập tranh trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4-2

Editor: Sam Sam

Lúc Thời Diệu mới lật một trang thì trong tầm mắt lại xuất hiện cặp cẳng chân thon dài trắng nõn.

Cậu ngẩng đầu nhìn Du Thanh Quý đang rút một tờ giấy ra rồi để lên bàn học của mình.

Phòng học vẫn đang ồn ào, bỗng nhiên im lặng ngay lập tức.

Du Thanh Quý liếc nhìn Thời Diệu, cô hơi mỉm cười nhưng không nói gì, sau đó xoay người trở về chỗ ngồi của mình.

Cô suy tính thật lâu mới nghĩ đến biện pháp này, để tránh nghe Thời Diệu nói “Không muốn nghe”, cô dứt khoát không nói gì mà sẽ viết cho cậu ta!

“Chuyện gì, thư tình sao...?” Dương Hinh kinh ngạc há to miệng. Cô nhìn Du Thanh Quý với ánh mắt vừa khiếp sợ vừa tiếc hận. Đúng là một cô gái tốt, làm sao lại bị sắc đẹp của Thời Diệu mê hoặc chứ...

Du Thanh Quý ngậy ngẩn cả người, vội vàng giải thích: “Không phải vậy! Không phải vậy! Cái đó...”

“Không đi!” Thời Diệu mở miệng cắt đứt lời nói của cô.

Lời của cậu ta giống như xác định lá thư kia đúng là thư tình, còn là thư hẹn hò nữa. Lập tức trong phòng học vang lên một trận cười lớn.

Du Thanh Quý quay đầu lại trợn mắt nhìn Thời Diệu một cái, là cậu ta cố ý!

Du Thanh Quý không để ý tới, yên lặng về lại chỗ ngồi của mình, tức giận mở cuốn sổ trên bàn rồi viết thật to một chữ:

Hừ!

Các bạn học cười đủ rồi lại bắt đầu đến lúc thu vở bài tập. Dù sao tiết đầu của hôm nay là của chủ nhiệm Ma Vương.

Dương Hinh đi xuyên qua lối đi nhỏ, ngồi bên cạnh Du Thanh Quý vỗ vai cô an ủi: “Hi, đừng để trong lòng. Thời Diệu luôn đối xử với các nữ sinh khác như vậy!”

“Minh...” Du Thanh Quý đang muốn giải thích thì Dương Hinh lại vỗ một cái nữa lên vai cô rồi đứng lên thu bài tập.

Du Thanh Quý xem nội dung bài trong sách, thế nhưng không vào đầu được chữ nào. Tiếng chuông reo lên lần thứ nhất, cô lập tức đứng lên, lại thu hút ánh mắt của các bạn học trong lớp một lần nữa. Du Thanh Quý chạy chậm tới trước bàn học của Thời Diệu, may là tờ giấy kia chưa bị vứt bỏ mà vẫn còn nằm trên bàn của cậu ta.

Tờ giấy đó được xé ra từ trong sổ tay của Du Thanh Quý, vì muốn tỏ thái độ hữu nghị bạn bè mà cô còn dán một con nai đáng yêu lên góc tờ giấy nữa.

Lãng phí giấy của mình mà!

Du Thanh Quý cầm tờ giấy rồi cẩn thận lột miếng dán hình con nai ra, sau đó vò mảnh giấy kia thành một cục rồi ném vào thùng rác.

Tiếng chuông reo lên lần hai, Du Thanh Quý nhanh chóng trở về chỗ ngồi của mình. Hôm nay cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng như tuyết cùng một chiếc váy dài màu xanh da trời. Trời xanh mây trắng. Mép váy cô nhẹ nhàng tung bay, mềm mại uyển chuyển như dải lụa.

Thời Diệu ngẩng đầu nhìn cô một cái.

...

Sau khi tan học, Du Thanh Quý dọn sách vở xong thì bắt đầu lau bảng đen.

Dương Hinh đang quét lớp thì hơi áy náy nhìn cô: “Thanh Quý, thật ngại quá, phân công cậu và mình trực chung với nhau. Nhưng chỉ có tổ chúng ta là tổ ít người nhất, hơn nữa thật sự mình bận không làm một mình được...”

Mấy bạn học ngồi ở bàn sau không những không thích học tập mà còn đi trễ về sớm như com bữa, bọn họ rất ít khi trực nhật. Ai trong lớp cũng không muốn bị phân cùng một tổ với mấy người đó. Dương Hinh là lớp trưởng, cô liền sắp xếp mình cùng những người bạn kia thành một tổ, đại đa số đều do một mình cô dọn cả phòng học.

“Không sao mà! Mình thích trực nhật cùng cậu, còn có thể nói chuyện nữa!” Du Thanh Quý cười với Dương Hinh một cái, lại quay đầu tiếp tục lau bảng đen.

Dương Hinh cảm thấy bạn học mới chuyển tới này thật không tệ! Cô quét xong một dãy lại lên phía trước lau bảng đen với Du Thanh Quý.

“Đúng rồi.” Du Thanh Quý quay đầu nhìn Dương Hinh, hỏi: “Lớp trưởng, người ngồi cùng bàn với mình chuyển đi rồi sao? Mình chuyển tới hai ngày rồi cũng chưa gặp qua cậu ấy.”

“Lâm Tiểu Ngộ?”

Du Thanh Quý gật đầu. Bên mép phải của mỗi bàn học ở trường Lục Trung đều dán tên học sinh, Du Thanh Quý biết tên nhưng chưa từng thấy qua người bạn cùng bàn Lâm Tiểu Ngộ kia.

“Không phải, cậu ấy không khỏe lắm nên một học kỳ đã xin nghỉ hết phân nữa rồi.” Dương Hinh tùy ý trả lời.

“Rốt cuộc cũng làm xong rồi! Đi thôi, về nhà nào!” Dương Hinh nắm lấy tay Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý lắc đầu một cái: “Lớp trưởng, còn mười ngày nữa là tới ngày hội thể dục thể thao rồi, mình muốn đến sân thể dục tập chạy một lúc.”

Dương Hinh quan sát gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Du Thanh Quý rồi nói: “Nước đến chân mới nhảy, quá trễ rồi.”

Du Thanh Quý nhỏ giọng: “Không thích cũng phải cố...”

“Ha ha ha.” Dương Hinh cười lớn, “Được rồi, mình chạy với cậu.”

Sau khi tan học, sân trường vô cùng yên tĩnh, ngay cả trong sân bóng rổ cũng chỉ có vài ba người ở lại tập chơi. Du Thanh Quý cùng Dương Hinh chậm chậm chạy dọc theo đường chạy của sân thể dục.

Dương Hinh liếc nhìn cô một cái rồi nói: “Tốc độ của cậu giống như là đi vậy!”

Du Thanh Quý không chạy mà đi lên phía trước hai bước, nghiêm trang nói: “Như vậy mới đúng là tốc độ chạy.”

“Cậu cũng quá tích cực đi! Ha ha ha...” Dương Hinh cười to.

Khỏe miệng của Du Thanh Quý cũng cong lên.

“Đúng rồi.” Dương Hinh ngừng cười, “Thanh Quý, cậu đừng đi tìm Thời Diệu nữa. Cái cậu Thời Diệu đó... Đúng là gương mặt đầu độc mê hoặc lòng người. Không biết có bao nhiêu nữ sinh trong trường chúng ta thích cậu ấy, nhưng Thời Diệu luôn mặc kệ, cho tới bây giờ cũng chưa từng đáp trả.”

“Lớp trưởng! Thật sự không phải như cậu nghĩ!” Du Thanh Quý nóng nảy, cô đỏ mặt kể lại chuyện của Lục Vũ Toàn cho Dương Hinh nghe, liên tục nói: “Thật đó! Mình nói sự thật đó!”

“Lục Vũ Toàn của lớp 6 à...” Dương Hinh như bưng tỉnh, “Chẳng trách mà, mình cũng cảm thấy cậu không phải là người có tính táo bạo như vậy. Lục Vũ Toàn thích Thời Diệu lâu rồi.”

Thấy rốt cuộc Dương Hinh cũng tin mình, Du Thanh Quý thở phào nhẹ nhõm. Cô không muốn bị người khác hiểu nhầm mình yêu sớm, hơn nữa còn làm

rằng mình thích Thời Diệu.

“Thật sự cậu không thích Thời Diệu?” Dương Hinh lại hỏi một lần nữa.

“Dĩ nhiên rồi, mình không đời nào thích Thời Diệu! Hơn nữa... yêu sớm là không đúng!” Du Thanh Quỳnh nhú đôi mày nhỏ lại, vô cùng nghiêm túc.

Dương Hinh bật cười hi hi, cô đưa tay nhéo gương mặt nhỏ bé của Du Thanh Quỳnh rồi cười nói: “Học sinh ngoan! Vậy chúng ta không yêu sớm, hãy nói về dạng nam sinh mà cậu thích đi! Tại sao không phải là Thời Diệu?”

Du Thanh Quỳnh dừng lại, nhú mày nghiêm túc suy nghĩ một lúc lâu, cô chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

“Dù sao mình cũng sẽ không thích học sinh xấu tính, nếu sau này mình thích ai đó thì người đó phải có thành tích học tập thật tốt, sau này có thể dạy những chỗ mình chưa hiểu. Còn phải... Thật cao, hơi gầy một tí, lúc cười lên thì đẹp mắt, không cười nhìn cũng ổn! Tốt nhất còn có thể vẽ tranh!” Đôi mắt Du Thanh Quỳnh cong cong, nhớ tới những bức tranh của Hắc Diệu.

“Ách...” Dương Hinh nhìn Du Thanh Quỳnh một cái, “Tại sao mình cảm thấy những điều cậu nói... Thời Diệu đều thỏa mãn được hả? Thật cao, gầy, giá trị nhan sắc lại cao, còn vẽ được tranh...”

Đôi mắt đẹp cùng gò má của Du Thanh Quỳnh phồng lên, cô trả lời: “Mình sẽ không thích cái tên học sinh xấu xa đó đâu, hơn nữa mình cũng không thấy Thời Diệu đẹp trai!”

Du Thanh Quỳnh bước nhanh hơn về phía trước.

“Có phải cậu hiểu lầm cái gì hay không hả? Không phải là... Cậu nói Thời Diệu khó nhìn sao? Cậu có thể tìm ai đẹp trai hơn Thời Diệu ở cả Lục Trung không chứ? Đây, chờ mình với!” Dương Hinh đuổi theo cô.

...

Thời Diệu đứng trước cửa sổ trong phòng vẽ tranh ở tầng cao nhất của dãy phòng học, nhìn bóng lưng hai nữ sinh vui vẻ cười đùa đuổi theo nhau trên sân thể dục, nắm bút một lúc lâu cũng không đặt xuống để vẽ. Vốn rằng cậu định sẽ vẽ lại cảnh sân thể dục yên tĩnh sau khi tan học, nhưng hết lần này tới lần khác hai cô nàng kia lại xông tới gây rối như vậy.

Cậu ném bút vào thùng rác không vũ nữa.

Tác giả có lời muốn nói: Nhiều năm sau...

Thời Diệu: Nhìn anh đẹp trai không, hả?

Tiểu Quỳnh say đắm: Mỗi sợi tóc của anh cũng đều đẹp mắt lắm lắm!!!

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Du Thanh Quỳnh xinh đẹp lại còn thích cười, đối đãi với người khác cũng rất hào phóng, thành tích học tập tốt, lại nghe lời thầy cô. Chuyển trường chỉ mới ngắn ngủi mười ngày mà bất kể là thầy cô hay bạn học cũng đều rất thích cô.

Không chỉ có lớp 3, những học sinh của lớp khác cũng nhanh chóng biết có một nữ sinh xinh đẹp vừa mới chuyển tới.

Thời gian chớp mắt đã đến cuối tháng chín, Đại hội thể dục thể thao nhân lễ Quốc Khánh của trường Lục Trung cũng đã đến. Ngày khai mạc, Du Thanh Quỳnh cột đầu tóc quần xinh đẹp của mình thành đuôi ngựa, thay một bộ quần áo thể thao màu trắng.

Dương Hinh “chặc” một tiếng, nói: “Cũng rất phục cậu, mặc đồng phục học sinh mà đẹp đến vậy. Cậu không biết, có vài học sinh nhiều chuyện tám nhảm, nói cậu không có đồng phục học sinh, ngày ngày mặc vậy nên mới nổi bật. Ha ha, nhìn xem, bây giờ còn dám nói nữa không!”

“Được rồi, chúng ta mau mang ghế ra.” Du Thanh Quỳnh ngượng ngùng cười cười.

“Thanh Quỳnh của mình là đẹp nhất! Như vậy sáng sớm mình sẽ tới giúp một tay!” Dương Hinh vươn tay ra ôm Du Thanh Quỳnh thật chặt.

“Không cần, dù sao buổi sáng cũng không làm gì. Sợ cậu không giúp được nên tới sớm một chút.” Mắt Du Thanh Quỳnh cong lên, cười thật ngọt ngào.

Thời gian khai mạc đại hội thể dục thể thao, mỗi lớp học đều phải mang ghế vào khu vực được chỉ định ở sân thể dục. Nhưng lớp của cô có rất nhiều

học sinh đến trễ về muộn, chờ bọn họ mang ghế tới, không chừng lè mề đến lúc khai mạc đã xong mất, sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của lớp học. Dương Hinh suy nghĩ một chút, không bằng xắn tay áo lên, sáng sớm sẽ mang ghế của lớp đi.

Một ngày trước, Du Thanh Quý nghe Dương Hinh nói như thế thì thầm nghĩ thật đúng là lớp trưởng, luôn nhận chuyện lên người mình. Cho nên, hôm nay Du Thanh Quý cũng dậy sớm, dự định dùng một phần sức lực của mình để tới giúp một tay.

Có học sinh ở các lớp khác đang mang ghế di chuyển trên hành lang. Hai tay Dương Hinh nắm lấy ghế, đứng ở cầu thang quay đầu nhìn Du Thanh Quý: “Ồi chào, này, ôi, cậu chậm một chút đi, coi chừng ngã.”

“Không đâu!” Du Thanh Quý cười tươi, cẩn thận đi xuống cầu thang.

Có một loại nữ sinh ưu tú khiến nữ sinh khác phải ghen tỵ, cũng có một kiểu nữ sinh khiến cho người khác muốn ghen tỵ cũng không thể, chỉ muốn kết bạn cùng bảo vệ. Du Thanh Quý chính là kiểu người phía sau.

Dương Hinh lắc đầu một cái, bước chậm lại đợi cô, vẫn không ngừng cầu nhàu trong miệng: “Không nổi thì đừng cố tỏ ra mạnh mẽ, nếu cậu bị ngã, chi đây sẽ đau lòng đến chết.”

“Nào có yếu ớt vậy chứ?” Du Thanh Quý cười híp mắt: “Lớp trưởng, không cần chờ mình đâu, mình tới để giúp một tay, chứ không phải tới để cản trở...”

Dương Hinh suy nghĩ một chút, không bằng mình làm nhanh lên một chút, lúc ấy sẽ làm được nhiều hơn, vì vậy cô nói: “Được, vậy mình đi xuống trước, cậu đừng vội, cứ từ từ mà đi.”

Nói xong, Dương Hinh xách theo hai cái ghế rồi chạy chậm xuống lầu.

Du Thanh Quý chắc lưỡi, cảm giác mình có chút vụng về.

Trong cầu thang, học sinh các lớp mang ghế ra càng ngày càng nhiều, Du Thanh Quý nghiêng cơ thể nhỏ bé né tránh, chợt bị một người vỗ bả vai.

“Này, cậu học cùng lớp Thời Diệu đúng không?”

Tại sao lại hỏi về Thời Diệu chứ... phiền phức!

Du Thanh Quý oán trách trong lòng một câu, cô quay đầu lại, đầu tiên đập vào mắt là đầu tóc ngắn vàng ươm, còn có đôi mắt màu đen lay láy. Mấy nữ sinh bên cạnh cô ta đều trang điểm lộng lẫy xinh đẹp. Du Thanh Quý sững sốt một chút rồi trả lời: “Cậu ấy không có ở đây.”

Diệp Lệ Học nhai kẹo cao su, bỏ lại một câu “Cảm ơn ha ha”, sau đó xoay người về phòng học của mình.

“Không có gì.” Du Thanh Quý đi xuống hai bước, mới nhớ tới cô ấy là ai. Ngày đó cô bắt gặp một nữ sinh bụm mặt khóc trước mặt Thời Diệu ở trong rừng cây, không phải là người kia sao? Đầu tóc ngắn vàng óng kia thật đặc biệt.

Du Thanh Quý chuyển ghế đến sân tập thể dục, xoay người về phòng học thực hiện chuyến đi thứ hai. Cô đi vào phòng học từ cửa sau, nhìn hàng ghế gần cửa ra vào, chỉ còn lại chiếc ghế cuối cùng của hàng cuối.

Du Thanh Quý nhú mày, do dự trong chốc lát rồi cầm ghế của Thời Diệu lên.

A, dù sao ghế của cả lớp đều phải mang ra ngoài. Đối xử bình đẳng là được rồi. Nếu như cô không mang ra, một lát nữa Dương Hinh cũng phải mang ra thôi.

Du Thanh Quý cầm ghế của Thời Diệu ra khỏi phòng học, đúng lúc chạm mặt cậu ta. Du Thanh Quý sững sốt một chút, nắm chặt chiếc ghế của Thời Diệu trong tay. Chỉ mấy giây ngắn ngủi trôi qua, Du Thanh Quý vẫn không để ghế xuống mà làm như không thấy Thời Diệu, quay đầu đi xuống lầu.

Thời Diệu đứng ở cửa, xoay người nhìn dáng người nhỏ bé của Du Thanh Quý đang xiêu vẹo cố gắng dùng sức xách ghế, cẩn thận từng tí đi xuống lầu.

Ngu ngốc.

Du Thanh Quý mới vừa xuống được hai ba bậc cầu thang, chợt nam sáu nam sinh đuổi nhau lên lầu. Du Thanh Quý nhanh chóng nghiêng người áp sát vào tường để tránh né, nhưng vẫn tránh không kịp, bị nam sinh đang đùa giỡn nhau đụng phải.

Bắp chân của cô đụng vào ghế, cô đau đến “a” một tiếng, chiếc ghế nặng kéo cô rơi xuống. Bước chân của Du Thanh Quý lảo đảo, tay trái vịn vách tường, tay phải kéo chiếc ghế.

Bỗng dung tay phải trống không nhẹ bẫng, Du Thanh Quý hoảng loạn kinh ngạc quay đầu lại, chống lại gò má của Thời Diệu đang gần trong gang tấc. Quá gần, thiếu chút nữa chóp mũi của cô đã dán lên mặt cậu. Du Thanh Quý rút cổ về phía sau, đặt gáy trên vách tường, muốn cách xa cậu ta một chút. Cầu thang khá hẹp, đầu vai mảnh khảnh của cô cọ vào ngực Thời Diệu.

Thời Diệu giương mắt liếc cô một cái, lười biếng nói: “Đừng làm rơi ghế của tôi.”

Du Thanh Quý dùng sức trợn to hai mắt nhìn cậu, tức giận nói: “Tôi quên! Nếu biết đây là ghế của cậu thì tôi đã không cầm giúp rồi!”

“Vây còn không buông tay?” Thời Diệu cong môi, mang theo ý vui vẻ nhìn Du Thanh Quý. Cô mở to hai mắt, trong đôi mắt ấy có hốt hoảng, tức giận, sự bức tức giống như bầy nai chạy loạn trong đầu.

“Tôi, tôi...” Du Thanh Quý vội vàng thả lỏng tay: “Muốn ném đi từ sớm rồi, chỉ là giữ nó để lấy cân bằng thôi!”

Thời Diệu cười nhẹ, xách chiếc ghế đi lướt qua Du Thanh Quý, đi xuống lầu dưới.

Thời Diệu đi khỏi, Du Thanh Quý mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc Thời Diệu gần sát cô, cảm giác như không khí chẳng lưu thông nữa, dường như chẳng thể thở nổi một hơi.

Du Thanh Quý chỉnh sửa lại đuôi tóc thất bím đuôi ngựa đã bị rối, tức giận xoay người vào phòng học.

Một màn ấy trùng hợp bị Diệp Lệ Học của lớp 7 nhìn thấy.

Nữ sinh đứng bên cạnh Diệp Lệ Học “à” một tiếng, kỳ quái nói: “Vây mà Thời Diệu lại cầm ghế cho nữ sinh khác, chắc chắn chắc. Ôi chao, ôi, Lệ Học, vừa rồi cô ta còn lừa cậu nói Thời Diệu không tới. Đơn giản chính là... Bụng dạ khó lường đó!”

Diệp Lệ Học khoanh tay, nặng nề hừ lạnh một tiếng rồi hỏi: “Cô ta tên gì?”

“Gọi là... Du... Du cái gì nhỉ? A, đúng rồi! Du Thanh Quý! Học sinh mới tới của lớp 3. Chắc, quan hệ với mọi người không tệ. Đi đâu cũng có người quen biết cô ta. Hôm qua trước giờ tan học, mình còn nghe mấy nam sinh lớp chúng ta nói cô ta đẹp mắt thế nào, tài giỏi ra sao nữa...”

“Du Thanh Quý.” Diệp Lệ Học đọc tên của cô một lần, nhìn phòng học lớp 3, từ từ nheo mắt lại.

...

Trong sân thể dục, thời gian tiến hành khai mạc Đại hội thể dục thể thao, Thời Diệu ở trong phòng vẽ tranh ở tầng cao nhất của trường học. Cậu ngồi trên ghế sa lon, hai chân dài tùy ý gác lên trên bàn nhỏ trước sô pha, lười biếng cầm điện thoại đi động lướt Weibo.

Hiện tại phòng vẽ tranh đã trở thành phòng chuyên dụng cho Thời Diệu.

Mỗi ngày Weibo của Thời Diệu nhận rất nhiều bình luận cùng tin nhắn. Có khi là bình luận của người hâm mộ, có lúc là bản thảo công việc của khách hàng. Thời Diệu tùy ý liếc nhìn tin tức, đối với người hâm mộ hay khách hàng cũng không có quá nhiều hứng thú.

Có người vẽ vì danh tiếng, có người vẽ vì thù lao. Vây mà Thời Diệu không quan tâm nhiều đến cả hai điều này. Lúc vừa mới bắt đầu, chẳng qua là cậu vẽ chơi thôi.

Vây mà không ngờ danh tiếng càng ngày càng lớn.

Âm thanh trong sân thể dục càng lúc càng ồn ào, Thời Diệu nhét tai nghe vào tai, dựa vào ghế salon mà ngủ. Nhưng cậu ngủ cũng chẳng thấy ngon giấc, thỉnh thoảng tiếng hô trong sân thể dục chui vào trong tai cậu. Thời Diệu lật người, nằm nghiêng hướng mặt vào ghế salon, thế mà vẫn không ngủ được.

Cậu tháo tai nghe đứng lên khỏi ghế salon, đi tới trước cửa sổ sát đất nhìn xuống, nhìn những cuộc thi đang diễn ra trong sân, sau đó kéo giá vẽ cùng ghế tới gần cửa sổ, dựa theo khung cảnh trong sân thể dục rồi phác họa.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5-2

Editor: Sam Sam - DD LQĐ

Bỗng nhiên trong sân thể dục vang lên tiếng hò hét vang dội, Thời Diệu đưa mắt nhìn sang.

Trong sân thể dục đang tiến hành thi chạy 800 mét dành cho nữ, theo hiệu lệnh của súng vang lên, tất cả các nữ sinh tham gia dự thi của các lớp đồng loạt chạy đi.

Du Thanh Quý nhiệt tình chạy về phía trước, đúng như lớp trưởng nói, tình hữu nghị là thứ nhất, tranh tài là thứ hai! Nhất định cô sẽ kiên trì đến cuối cùng!

Du Thanh Quý chạy ở chính giữa, bên cạnh cô chính là Diệp Lệ Học.

Diệp Lệ Học cười nhạo một tiếng, khinh bỉ nhìn thoáng qua người Du Thanh Quý, cô chạy chậm lại, chờ lúc Du Thanh Quý đuổi theo, chợt nghiêng người đụng vào Du Thanh Quý, lập tức Du Thanh Quý bị cô ta đụng ngã xuống đất.

“Thật xin lỗi ha ha!” Diệp Lệ Học quay đầu nhìn cô một cái, cong môi cười rồi chạy về phía trước.

“Không có...” Du Thanh Quý theo bản năng thốt lên, nhưng còn chưa nói hết thì cô đã cảm thấy được chắc chắn đối phương cố ý!

“Thanh Quý! Thanh Quý!” Dương Hinh chạy ở bên cạnh hô to.

Du Thanh Quý quay đầu nhìn về phía Dương Hinh, sau đó cô cười một chút, bò dậy rồi tiếp tục chạy.

“Thanh Quý của mình thật giỏi!” Dương Hinh nhảy dựng lên, hai tay giơ lên đầu vỗ tay khiến tiếng “bốp bốp bốp” vang lên.

Thể chất của Du Thanh Quý không phải là quá tốt, lúc học ở trường cũ cô cũng chưa từng tham gia đại hội thể thao nào. Xem như mười ngày trước lúc này, mỗi ngày sau khi tan học cô đều luyện tập chạy bộ, nhưng cô cũng không thể nâng tốc độ lên được.

Sân thể dục của trường Lục Trung dài 400 mét một vòng, nên 800 mét phải chạy hai vòng mới xong. Du Thanh Quý chạy được nửa vòng thì đã bắt đầu thở dốc. Lúc cô chạy xong một vòng đầu thì trên người đã có một lớp mồ hôi, hô hấp dồn dập, hai chân như nhũn ra. Mồ hôi thấm ướt tóc cô, ghim tóc hơi lỏng đi khiến tóc cô rơi xuống, ướt nhẹp dính lên gương mặt của cô. Cô vén tóc sau tai, nhìn bạn học chạy ở phía trước, khẽ cắn răng rồi tiếp tục chạy.

Du Thanh Quý vừa chạy xong một vòng không bao lâu thì đã có người hoàn thành phần thi này.

Diệp Lệ Học chạy thứ hai nên lúc này chạy vọt lên tới điểm cuối. Nếu không phải là cô ta cố ý chạy chậm lại để chờ Du Thanh Quý thì cô đã về đích đầu tiên. Diệp Lệ Học lau mồ hôi trên trán, nhìn về phía Du Thanh Quý đang chạy chậm, mắt lộ ra giễu cợt, không nghĩ tới cô ta lại vô dụng như vậy, thật mất thể diện.

Đội Du Thanh Quý chạy được một nửa vòng thứ hai, trừ cô thì mọi tuyển thủ đều đã chạy đến điểm cuối.

Quá mệt mỏi!

Du Thanh Quý cảm giác tim mình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực rồi. Cô không thể không dừng lại, hai tay đặt trên đầu gối, miệng mở to thở hổn hển. Nghỉ ngơi giây lát, cô lại tiếp tục chạy về phía trước. Chỉ là hai chân cô mềm nhũn, chạy xiêu xiêu vẹo vẹo. Không được bao lâu thì cô lập tức ngã xuống. Cúi chúi cùng gối đau buốt không thôi.

“Thanh Quý, cậu làm sao vậy?” Dương Hinh chạy đến bên cạnh Du Thanh Quý.

“Không có gì, mình có thể chạy xong...” Du Thanh Quý hơi ngượng ngùng cười một chút, lại bò dậy “chạy” lên trước.

Dương Hinh suy nghĩ một chút rồi cùng nhau chạy bên cạnh Du Thanh Quý.

“Cố gắng lên! Cố gắng lên! Thanh Quý, cố lên!” Dương Hinh vừa chạy bên cạnh vừa động viên.

Tấn Át Minh đứng lên, đuổi người nhìn Du Thanh Quý đang liều mạng chạy, cậu thấp giọng mắng “thật ngu xuẩn”. Sau đó xoay người, nói với mấy bạn học bên cạnh: “Cái này gọi là tinh thần thể dục đó mà! Đi! Cùng nhau tới cổ vũ cho cậu ta đi!”

Nói xong, cậu ta quàng lên vai Chu Tiểu, Tạ Trạch Vũ cùng Cổ Dật Phi.

“Gi cơ?” Cổ Dật Phi không phản ứng kịp.

Tấn Át Minh vỗ lên đầu Cổ Dật Phi một cái rồi nói: “Không thấy lớp trưởng đứng ở đó à? Thời gian thể hiện vinh dự lớp học đến rồi!”

Tấn Át Minh nhảy qua chiếc ghế trước mặt, xông đến đường chạy.

“Vinh dự lớp học? Đó là cái gì chứ? Chúng ta có sao?” Cổ Dật Phi gãi gãi đầu.

Tạ Trạch Vũ cũng vỗ lên đầu cậu ta một cái, cười nhạo: “Sao lại ngu ngốc như vậy chứ? Át Minh muốn theo đuổi cô ấy!”

Nhìn hướng chạy của Tạ Trạch Vũ cùng Chu Tiểu, Cổ Dật Phi trề môi rồi cũng đi theo.

Thần kỳ chính là... học sinh của lớp 3 càng ngày càng tràn ra, ở bên cạnh cổ vũ cho Du Thanh Quý đang thở hổn hển hoàn thành đường chạy của mình. Một màn đoàn kết như vậy, thật sự khiến các giáo viên cùng học sinh lớp khác cảm thấy bất ngờ. Dù sao... danh tiếng về mọi mặt của lớp 3 cũng không quá tốt mà...

...

Thời Diệu đứng ở sau cửa sổ sát đất quan sát hết tất cả, cậu xoay người trở về giả vờ, lấy một tờ giấy khác, đặt bút vẽ như bay. Vài nét bút đi qua, cậu đang phác thảo một đường chạy thật dài. Đường như phía cuối đường chạy có ánh sáng, khiến cho người ra gắng sức chạy lên trước.

Mà một đầu của đường chạy này...

Thời Diệu dừng một chút, lại cầm lấy cục tẩy lau đi nét phác thảo thiếu nữ. Sau đó dùng vài nét bút đơn giản mà vẽ thành con rùa nhỏ bốn chân đang chạy về phía trước.

Ánh mắt, mũi hay mai của rùa nhỏ đều là góc nghiêng, nó đang chạy lệch.

Thời Diệu cười một tiếng, lấy điện thoại di động ra chụp lại rồi đăng lên Weibo.

“Rùa nhỏ góc nghiêng chậm quá...”

Tác giả có lời muốn nói:

Thời Diệu: Đến gần tôi sẽ ghen không thờ được sao? Cần hô hấp nhân tạo không?

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Editor: Sam Sam - DĐ LQĐ

Rốt cuộc Du Thanh Quỷ cũng chạy tới được điểm cuối, giây phút vượt qua vạch trắng, cô lập tức quỳ trên mặt đất, thở dốc không ngừng, khuôn mặt nhỏ nhắn bằng một bàn tay đỏ bừng. Nếu đổi lại là người khác, đầu đầy mồ hôi, gương mặt lại đỏ lên như vậy, nhất định sẽ chật vật không chịu nổi. Nhưng hết lần này tới lần khác Du Thanh Quỷ lại toát ra một loại yếu đuối mềm mỏng, lại xinh đẹp ướt át, nhìn thật đẹp mắt.

“Thanh Quỷ, uống nước suối đi!”

“Thanh Quỷ, mình quạt cho cậu mát nhé!”

“Thanh Quỷ, đừng quỳ nữa, đứng lên đi một chút nào!”

“Thanh Quỷ còn có thể cử động sao? Mình công cậu đi!”

“Thanh Quỷ...”

Du Thanh Quỷ uống hai ngụm nước suối, đưa mắt nhìn bạn học đang bao vây xung quanh mình, cười nói: “Cảm ơn mọi người, mình không sao!”

Giọng nói của cô còn mang theo từng tiếng thở dốc nặng nề.

Trọng tài cùng thầy giáo thể dục đứng bên cạnh cười gật đầu:

“Không tệ, không tệ! Thứ hạng không quan trọng, tinh thần thể dục phải khen ngợi đó!”

“Không hổ là học sinh ta chọn!”

Du Thanh Quỷ dựa vào tay Dương Hinh để đứng lên, đi tới trước mặt trọng tài, nghiêm túc nói: “Thầy, nữ sinh lớp 7 kia vừa mới xuất phát không bao lâu đã có ý dụng em, khiến em bị ngã. Mong thầy làm theo quy tắc, hủy bỏ thành tích của cậu ấy.”

Đầu ngón tay trắng bệch của Du Thanh Quỷ chỉ Diệp Lệ Học đang đứng tựa ở lan can.

Diệp Lệ Học sùng sốt, cười nói: “Bạn học này, cậu không đứng rồi. Thế nào? Mình chạy đứng nhất từ dưới lên trên, còn muốn kéo tám dặm lưng sao? Tôi đừng cậu lúc nào? Coi như đừng thì cũng chỉ đừng phải cánh tay, không cần thận mà thôi.”

Học sinh tham gia chạy đua 800 mét nữ không ít, lúc sung ra hiệu thì học sinh lao đi như ong vỡ tổ. Trọng tài cùng thầy giáo thể dục cũng không thể nào chú ý hết được, dường như cũng thấy Diệp Lệ Học đụng Du Thanh Quỷ một cái, nhưng lại không thấy rõ.

Dù sao có rất ít trường hợp cố ý đụng người khác xảy ra trong đại học thể dục thể thao trong trường.

Trọng tài sùng sốt một chút rồi hỏi: “Thật sao? Người nào nhìn thấy?”

“Em nhìn thấy! Em thấy Diệp Lệ Học cố ý đụng Du Thanh Quỳnh lớp chúng em!” Dương Hinh giơ tay cao lên.

Những học sinh ở sau lưng Dương Hinh cũng đều nói là nhìn thấy.

“Nhất định học sinh cùng lớp các người nói giúp cậu ta! Không có độ tin cậy nào cả!” Một nữ sinh đứng bên cạnh Diệp Lệ Học tức giận nói.

“Đúng rồi!” Diệp Lệ Học ôm cánh tay khinh miệt nhìn Du Thanh Quỳnh, “Em với bạn học mới chuyển tới cũng chưa từng có khúc mắc nào. Tốc độ chạy như ốc sên của cậu ấy cũng không thể tạo uy hiếp với em, tại sao em phải đụng cậu chứ!”

Trọng tài nhíu mày, dường như lời của Diệp Lệ Học cũng rất có đạo lý. Nhìn Du Thanh Quỳnh cố chấp ở trước mặt, ông hòa giải: “Chắc là không cần thận trọng phải, thể dục mà, ngã hay sứt mẻ bị thương đều rất bình thường! Trở về lớp đi!”

Bạn học trong lớp Du Thanh Quỳnh cũng nói: “Thôi coi như xong đi. Thanh Quỳnh, chúng ta về nghỉ một lát, cậu xem bây giờ cậu thở gấp kìa.”

“Không được!” Ánh mắt Du Thanh Quỳnh cố chấp, “Thầy à, cố, cố ý đụng người khác là, là... cố ý đụng người khác, không, không... cần thận trọng phải là không cần thận trọng phải. Không thể nhầm lẫn hai cái đó mà nhập làm một được! Trong luật pháp, cố ý giết, giết... người không như... ngộ sát đâu! Một là một, hai là hai! Tra chuyện ra rõ ràng mới đúng với sự thật, mới là tinh thần thể dục chân chính!”

Hơi thở của Du Thanh Quỳnh không đều, cô cố ý nói chậm lại đoạn này, nhưng vẫn lắp bắp như cũ.

“Chuyện này...” Trọng tài không nghĩ tới Du Thanh Quỳnh lại cố chấp như vậy.

Bạn học vây xung quanh cô vốn tính cứ bỏ qua như vậy, nhưng nghe lời của Du Thanh Quỳnh xong, lại đứng ở bên cạnh cô một lần nữa, chắc chắn phải đòi công bằng cho cô.

“Cậu vẫn không chữa à!” Diệp Lệ Học mắng một câu, hung hăng đi tới chỗ Du Thanh Quỳnh.

Nam sinh Tân Át Minh của lớp 3 dẫn đầu xông lên, ngăn trước mặt Du Thanh Quỳnh, bảo vệ cô ở phía sau. Tân Át Minh nhìn chằm chằm Diệp Lệ Học, “xùy” một tiếng rồi nói: “Thế nào, muốn đánh nhau sao?”

“Tân Át Minh!” Diệp Lệ Học không nghĩ tới trước kia Tân Át Minh hay chơi cùng mình, bây giờ lại đứng bên cạnh Du Thanh Quỳnh, cô tức giận không ít.

“Được lắm!” Trọng tài hô to một tiếng: “Trở lại vị trí lớp học của mình đi! Thầy giáo sẽ tra rõ mọi chuyện!”

Trọng tài hỏi thăm học sinh các lớp xung quanh nơi Du Thanh Quỳnh bị ngã, kết quả đều là Diệp Lệ Học cố ý đụng ngã Du Thanh Quỳnh. Lúc này tra ra mọi chuyện, đương nhiên thành tích tranh tài của Diệp Lệ Học cũng bị hủy bỏ rồi.

Du Thanh Quỳnh nhét một miếng khoai tây chiên vào trong miệng, vui vẻ, phấn chấn, ngây ngất nói: “Ha ha, lần này mình không lật người đứng đầu mà lật người đứng thứ hai kìa!”

Dương Hinh nhìn cô giống như nhìn tên ngốc, lại cười lớn “ha ha ha”.

“Lớp trưởng không được chê cười người khác!” Du Thanh Quỳnh nhét khoai tây chiên trong tay vào miệng Dương Hinh.

Sau khi kết thúc thi chạy 800 mét cho nữ, Du Thanh Quỳnh cũng chưa phải làm gì, cô ngồi ở hàng sau vừa quan sát các cuộc thi, vừa ăn đồ ăn vặt.

“Ôi kìa, ai, ôi!” Dương Hinh lại đoạt khoai tây chiên trong tay Du Thanh Quỳnh, “Có mệt hay không? Dạ hội tối nay có thể cố gắng tiếp tục không?”

Du Thanh Quỳnh vỗ vỗ ngực nhỏ rồi nói: “Yên tâm, không thành vấn đề!”

Dương Hinh lại nhìn lướt qua Du Thanh Quỳnh, dường như lúc nào Du Thanh Quỳnh cũng ưỡn ngực ngẩng đầu, vô cùng có khí chất! Dương Hinh trề môi dưới, hỏi: “Thanh Quỳnh, mình nghe nói bé gái học nhảy từ tiểu học thì rất có phong cách. Có phải lúc nhỏ cậu cũng đi học ballet không?”

Du Thanh Quỳnh lắc đầu một cái, ăn miếng khoai tây chiên trong miệng xong rồi mới nói: “Không có, hồi bé mình có học dân vũ, lên năm thứ 4 của tiểu học mới bắt đầu học ballet.”

Du Thanh Quỳnh le đầu lười nhò: “Mình không thích múa dân vũ, quần, tay áo cũng quá dài nữa, khi còn bé bị trật chân ngã nhiều lần...”

...

Lớp 11 của trường Lục Trung có tổng cộng 12 lớp, lúc chiều tối, đại hội thể dục thể thao kết thúc, tuyên bố hạng, lớp ba không ngoài ý muốn có được vị trí đầu tiên từ dưới đếm lên.

Không có cách nào cả, căn bản rất nhiều hạng mục không có ai đăng ký.

“Không được, như vậy là không được.” Du Thanh Quỳnh lắc đầu một cái, “Lớp trưởng, học sinh trong lớp chúng ta giống như không đoàn kết...”

Dương Hinh vỗ vỗ bả vai Du Thanh Quỳnh, bắt đầu nói: “Thanh Quỳnh, một thời gian sau cậu sẽ thấy lớp ta không quan tâm hay đoàn kết mặt nào cả. Bao gồm cả lễ biểu diễn nghệ thuật hay kỳ thi sắp tới...”

“Thật ra thì cậu không biết, mỗi lớp học phải đăng ký ba tiết mục, cậu là tiết mục duy nhất của lớp chúng ta...” Dương Hinh nháy mắt nhìn Du Thanh Quỳnh: “Cho nên! Buổi tối nay phải biểu diễn thật tốt biết không!”

“Ừ!” Du Thanh Quỳnh gật đầu thật mạnh.

Đại hội thể dục thể thao kết thúc, các lớp lần lượt mang ghế về phòng học, sau đó đi tới phòng ăn ăn cơm tối, đợi đến đúng bảy giờ sẽ tới hội trường bắt đầu biểu diễn nghệ thuật.

Lúc mang ghế trở về phòng học, Du Thanh Quỳnh quay đầu liếc nhìn một cái, chợt nghĩ đến cả ngày nay cũng không nhìn thấy Thời Diệu xuất hiện. Tại sao sáng hôm nay cậu ta lại muốn mang ghế xuống? Thật là kỳ lạ.

Thật là kỳ lạ!

...

Người chủ trì hội học sinh đứng ở phía trước tuyên bố dạ tiệc nghệ thuật bắt đầu. Từng lớp từ lớp 10 đến lớp 12 bắt đầu trình diễn theo thứ tự.

Du Thanh Quỳnh thấy hứng thú nên không nhìn được mà vỗ tay.

“Thanh Quỳnh, lớp mười sẽ nhanh chóng kết thúc, cậu nhanh đi chuẩn bị, thay đồng phục đi.” Dương Hinh đi tới bên cạnh Du Thanh Quỳnh, nhỏ giọng nói.

“Được!” Du Thanh Quỳnh đứng lên, xuyên qua lối đi chật hẹp giữa hàng ghế đi ra bên ngoài.

“Thanh Quỳnh cố gắng lên!” Không biết bạn học nào trong lớp nhỏ giọng nói một câu. Du Thanh Quỳnh quay đầu lại, thấy trong lớp có rất nhiều bạn học cũng làm động tác cố gắng với cô.

“Sẽ không phụ lòng mọi người!” Du Thanh Quỳnh đáp lại bằng một nụ cười rục rờ nhất.

Du Thanh Quỳnh đi vào căn phòng phía sau đài để chuẩn bị, lại chạm mặt Diệp Lệ Học đang mặc chiếc váy múa ba – lê màu đen.

Du Thanh Quỳnh sững sốt một chút, thì ra Diệp Lệ Học cũng biểu diễn múa ba – lê, hơn nữa còn là Thiên Nga đen.

Diệp Lệ Học nhai kẹo cao su trong miệng, sau đó nhìn Du Thanh Quỳnh rồi thổi một cái bong bóng thật to.

“Bụp” một tiếng, bong bóng bể, Diệp Lệ Học vênh vác tự mãn đi ra khỏi phòng chuẩn bị.

Du Thanh Quỳnh không mấy vui vẻ nhũn mảy một cái, cảm thấy không hiểu được con người kia. Căn bản cô không biết tại sao Diệp Lệ Học lại nhắm vào mình.

Du Thanh Quỳnh không nghĩ ngợi thêm, vội vàng đi vào phòng thay quần áo. Cô vừa bước vào đã thấy hộc tủ của mình bị mở ra, Du Thanh Quỳnh ngạc nhiên, trong lòng xuất hiện một loại dự cảm chẳng lành. Cô vội vàng chạy lại, kéo chiếc váy ba – lê trắng muốt của mình ra kiểm tra.

Vẫn tốt, không sao!

Xem ra là do cô suy nghĩ nhiều, phải nhớ khóa tủ lại thôi. Du Thanh Quỳnh thở phào nhẹ nhõm...

Đợi một tý...

Rốt cuộc Du Thanh Quỳnh cũng ý thức được điểm không đúng! Giày múa ba – lê của cô không còn nữa!

Cô cẩn thận kiểm tra trong ngăn kéo nhưng vẫn không thấy. Theo bản năng cô đi tìm thùng rác, quả nhiên thấy đôi giày ba – lê của mình đang nằm trong đó...

...

Dương Hinh nhìn những màn biểu diễn thú vị của các lớp, chợt thấy Du Thanh Quỳnh mặc bộ quần áo thể thao màu trắng như lúc trước trở lại thì vội hỏi: “Này? Tại sao cậu không thay đồ đi?”

Những bạn học khác trong lớp cũng ân cần hỏi thăm.

“Giày của mình bị người ta cất hồng rồi...”

Tần Át Minh lập tức đứng lên hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Du Thanh Quỳnh liếc mắt nhìn hướng của lớp 7, cũng không nói gì, ngược lại hỏi Dương Hinh: “Lớp trưởng, trong phòng học múa của trường ta có giày

múa ba – lê hay không?”

“Chắc là có, nhưng bây giờ đã trễ thế này, có lẽ phòng học múa đã khóa cửa rồi? Đi, chúng ta đi xem một chút!” Dương Hinh lập tức để đồ ăn vặt trong tay xuống, lôi kéo Du Thanh Quỳnh đi dọc theo đường nhỏ giữa các hàng ghế rồi chạy ra ngoài.

“Chuyện đó do Diệp Lệ Học làm?” Cổ Dật Phi cau mày.

Chu Tiểu cũng nhú mày lại, nói: “Tại sao cô ta cứ nhắm vào Du Thanh Quỳnh lớp chúng ta chứ?”

Tấn Át Minh hít mắt nhìn Diệp Lệ Học ở phía xa xa, hừ lạnh một tiếng.

...

Hội trường của trường Lục Trung ở dưới tầng 1, mà phòng học múa lại ở tầng trên cùng. Đã hơn 8 giờ tối, mặc dù đèn của dãy phòng học vẫn sáng, nhưng giáo viên cùng học sinh đều ở trong hội trường nên không có ai ở mấy tầng trên này cả. Đợi đến lúc Du Thanh Quỳnh cùng Dương Hinh leo tới tầng cao nhất thì trừ đèn cảm ứng ở hành lang vẫn sáng, đèn trong các phòng học đã tắt hơn phân nửa.

Du Thanh Quỳnh rút vai lại, nắm tay Dương Hinh thật chặt.

Dương Hinh quay đầu, tròn to hai mắt, hoảng sợ nhìn sau lưng Du Thanh Quỳnh, giọng nói phát ra lại run run: “Thanh, Thanh Quỳnh, cậu, phía sau cậu có quỷ...”

“A...” Du Thanh Quỳnh hoảng sợ hét lên một tiếng, chôn mặt mình trên bả vai Dương Hinh.

“Bộp bộp bộp bộp...” Dương Hinh vỗ lên vai Du Thanh Quỳnh, “Còn có lá gan nhỏ như vậy thì mình sẽ chọc cậu nữa!”

Đầu ngón tay của Du Thanh Quỳnh run run, sau đó ngẩng đầu lên nhìn sau lưng, rõ ràng không có gì cả. Cô xoa xoa trán, thở phì phò nhìn chằm chằm vào Dương Hinh rồi nói: “Lớp trưởng, cậu làm như vậy là không đúng!”

Dương Hinh ngừng cười: “Được rồi được rồi, mình không biết lá gan của cậu lại nhỏ như vậy, sau này sẽ không trêu cậu nữa. Đi, chúng ta đến phòng học múa nào.”

Hai người đi tới phòng học múa, quả nhiên căn phòng đó đã được tắt đèn, khóa cửa.

Du Thanh Quỳnh kéo dài giọng nói, thất vọng “A...” một tiếng

Dương Hinh suy nghĩ một lúc, ghé đầu nhìn về căn phòng sát phòng học múa – phòng vẽ tranh vẫn đang sáng đèn.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Editor: Sam Sam - DD LQĐ

“Màn biểu diễn của lớp 2 đã kết thúc, sao Du Thanh Quỳnh còn chưa trở lại?”

“Đúng vậy, lớp trưởng của chúng ta cũng chưa về.”

“Đây là tiết mục cuối cùng của lớp 2 đúng không? Du Thanh Quỳnh cùng lớp trưởng còn không trở lại thì lớp ta sẽ không tham dự được.”

“Cũng đã trễ thế này, phòng múa khóa rồi đúng không? Không đúng, thầy giáo dạy múa cũng đến tham dự lễ hội nghệ thuật mà? Có phải thầy ấy cũng đang ở hội trường không?”

“Mấy ngày nay thầy dạy múa ngã bệnh, không tới đây đâu.”

“Ôi trời! Vậy tại sao lúc nãy cậu không nói sớm? Còn khiến lớp trưởng cùng Du Thanh Quỳnh đi lên lầu một chuyến nữa!”

“Mình quên mà...”

“Du Thanh Quỳnh múa ba – lê đúng không? Hừm... Không thể múa bằng chân không sao?”

“Cậu ngốc à! Muốn gãy đầu ngón chân sao!”

“Ôi, mình chỉ thuận miệng mà nói thôi... Du Thanh Quý không trở lại thì xong rồi. Dù sao... Dù sao thì lớp chúng ta đều có “đức hạnh” này mỗi lần có các hoạt động mà, cần bản là không ai tham gia tiết mục nào. Cũng không còn ai để ý đến thành tích, cứ thoải mái thôi.”

“Chuyện đó sao có thể được? Bảo không có tiết mục là một chuyện, bảo nửa đường lại không thể tham gia lại là chuyện khác có biết không? Hơn nữa, các cậu không nhận ra Du Thanh Quý rất nghiêm túc sao? Hôm nay ở đại hội thể dục thể thao, cậu ấy mệt như vậy nhưng vẫn kiên trì chạy xong lộ trình. Bây giờ nếu không thể tham gia màn biểu diễn này, nói không chừng cậu ấy sẽ khóc đó.”

“Đúng vậy, Du Thanh Quý cực kỳ nghiêm túc! Hôm nay thấy cậu ấy kiên trì đến cùng trong đại hội thể dục thể thao, mình cũng đau lòng... Thật ra thì bình thường thể dục của mình cũng tốt. Ôi, sớm biết cậu ấy chạy cực khổ như vậy, không bằng mình ghi danh chạy 800 mét...”

“Bây giờ cậu nói thì đã quá muộn rồi!”

“...”

Nữ sinh ngồi hàng sau bàn luận sôi nổi, thỉnh thoảng các nam sinh cũng nhìn xung quanh, hy vọng có thể nhìn thấy bóng dáng của Du Thanh Quý cùng Dương Hình trở về.

“Sẽ không vô duyên vô cớ mà bị hỏng giày, nhất định là có người giở trò quỷ!” Cổ Dật Phi dùng sức gật đầu, “Có thể nào là do Diệp Lệ Học làm hay không? Tức giận Du Thanh Quý lớp chúng ta tố cáo cậu ấy trước mặt thầy thể dục, cho nên cậu ta động tay động chân với Du Thanh Quý?”

Chu Tiểu đứng bên cạnh cau mày, không hiểu: “Làm sao mình không nghĩ ra chuyện đó chứ, nhưng tại sao Diệp Lệ Học lại nhắm vào Du Thanh Quý?”

“Này... Các cậu là nam sinh nên không hiểu!” Một nữ sinh ngồi ở hàng trước quay đầu lại: “Ghen tỵ vì Du Thanh Quý lớp chúng ta xinh đẹp, thành tích ưu tú, quan hệ cùng mọi người cũng rất tốt chứ sao nữa! Hơn nữa, Diệp Lệ Học cũng là một người không ra gì, trong ngày thường hay bắt nạt không ít nữ sinh khác.”

Nữ sinh bên cạnh chen miệng vào: “Chính nữ sinh trong lớp cậu ta cũng bị bắt nạt! Hừ, thấy ai hiền lành liền ăn hiếp, thật là ngang ngược!”

Cô ấy lại lầm bầm một tiếng: “Tiểu thái muội... Không đúng, là đại thái muội!”*

*Đây là từ bắt nguồn từ Đài Loan, mới đầu chỉ vũ điệu nhảy thoát y của Tiểu Thái Bảo, có tên là Tabledance (náo loạn, óc lộn), sau lại chỉ những nữ sinh lưu manh.

Tần Át Minh phun cộng cô đang ngậm trong miệng ra rồi nói: “Buổi tối chặn đường cô ta, có người nào cùng đi không?”

“Không phải chứ?” Tạ Trạch Vũ do dự: “Không thể đánh nữ sinh đâu.”

Tần Át Minh hừ mạnh một tiếng, nhìn về phía lớp 7, ánh mắt không tốt gì: “Bất chấp đi, các cậu không đi thì mình đi!”

“Mình thấy được đó, trước tiên chúng ta không ra tay, cảnh cáo cô ta đã. Bằng không lại cho là lớp 3 chúng ta bắt nạt nữa!” Cổ Dật Phi đứng bên cạnh cho ý kiến.

“Đến lớp chúng ta lên rồi!” Tô Hiểu Xán ngồi ở phía trước “ôi chào” một tiếng.

Du Thanh Quý chưa trở về, học sinh lớp 3 đồng loạt giống như đưa đám.

“Mọi mọi người cùng thưởng thức màn biểu diễn ‘Họa Thanh’ của lớp lớp 3 khối 11. Người biểu diễn: Du Thanh Quý, Thời Diệu.”

“Thời Diệu???”

“... Thời Diệu... Đâu xanh, không nghe nhầm chứ!!!”

Học sinh trong hội trường xôn xao không ngừng. Không chỉ là học sinh lớp 3 mà những học sinh lớp khác cũng bối rối. Với tính tình của Thời Diệu, cậu ta sẽ tham gia hoạt động vật vãnh này sao?

Chuyện này... Học sinh lớp 3 có ai trùng tên không?

...

Màn che màu đỏ dày nặng được kéo ra, Du Thanh Quý cầm chiếc đàn vi – ô – lông, chậm rãi đi tới giữa sân khấu. Cô mặc chiếc váy ba – lê màu trắng, tóc đen quấn thả xuống, một lọn tóc quấn rơi xuống vai cô, khẽ đung đưa theo từng động tác của Du Thanh Quý.

Cô dừng lại ở chính giữa sân khấu, hơi nghiêng đầu, khoác đàn vi – ô – lông lên đầu vai. Ánh đèn từ từ sáng lên, những chùm sáng lần lượt chiếu lên người, trong khi đủ loại màu trùng điệp bao phủ thì tay phải mềm mại của Du Thanh Quý uốn cong, nắm lấy cây rồi đặt lên chiếc đàn vi – ô – lông. Chìm trong ánh sáng chiếu rọi, bàn tay trắng nõn của cô giống như của thiên sứ.

Hội trường yên lặng, ánh mắt mọi người cũng nhìn chăm chú vào nhân vật đứng trên sân khấu với màu sắc bao trùm xung quanh.

Du Thanh Quý chậm rãi nhắm mắt lại.

Ánh sáng chiếu mạnh hơn, lộ ra vẻ mặt bình thản của cô.

Khi âm thanh đầu tiên từ ngón tay Du Thanh Quý phát ra thì màn ảnh sau lưng cô chợt sáng. Một bàn tay thon dài xuất hiện trên màn ảnh, đó là một bàn tay rất đẹp, cho dù chỉ là hình dáng nhưng cũng rất hoàn mỹ. Hạt cát từ trong lòng bàn tay rơi xuống, trong lúc tiết tấu của Du Thanh Quý nhẹ nhàng chậm chạp, những hạt cát ắt từ từ lấp đầy màn ảnh.

Bỗng dung tiếng đàn chợt bay vút lên, âm điệu mạnh mẽ thôi thúc.

Trên màn hình lớn, bàn tay kia nhẹ nhàng phát một đường, cổ tay nhẹ nhàng di chuyển, theo bàn tay có thể mơ hồ thấy được đường nét của dây phòng học, còn cả sân tập thể dục nữa. Lại một nắm cát được cầm trong tay, theo âm nhạc mà thả xuống dần dần, ở trong bức họa ấy, chung quanh sân thể dục liền xuất hiện các học sinh đang ra sức hò hào.

Ngón tay thon dài xẹt qua lớp cát mịn, động tác trôi chảy giống như nước.

Trên màn hình lớn, cuộc so tài dần hiện lên, chính là hình ảnh học sinh tham gia chạy đang ở vạch xuất phát chờ hiệu lệnh.

Tiếng đàn của Du Thanh Quý dồn dập, một tiếng rồi lại một tiếng kéo theo nhau.

Cát mịn lại rơi xuống lần nữa, bao trùm tất cả học sinh đang đứng đầu, ngón cái cùng ngón trỏ khẽ phẩy, động tác lưu loát lại càng liền mạch. Học sinh đứng ở hàng đầu lúc trước lại đang nhanh chóng chạy về trước.

Có người ngã xuống, bò dậy, tiếp tục chạy về phía trước. Trong đám học sinh tấp nập, có hình ảnh một học sinh đứng bên cạnh cổ vũ cho một học sinh chạy cuối cùng.

Chính là hình ảnh Du Thanh Quý tham gia cuộc thi chạy 800 mét dành cho nữ lúc trước.

Bàn tay vẽ tranh ngừng lại, tiếng đàn của Du Thanh Quý cũng ngừng lại.

Chẳng qua trong giây phút ấy, dường như cả thế giới cũng ngừng lại theo.

Tiếng đàn uyển chuyển du dương lại nhẹ nhàng vang lên lần nữa, bàn tay xinh đẹp kia nhẫn tâm xẹt qua đồng cát đã từng là những hình vẽ sống động, dây phòng học, sân tập thể dục, cuộc thi đấu, học sinh,... tất cả cũng không còn bóng dáng nữa, trên màn hình lại biến thành một mảnh hỗn độn màu đen. Làm cho người ta thương xót không thôi.

Ngón tay thon dài lại hoạt động, động tác tùy ý như vậy lại khiến người ta chăm chú, vô lý đến đẹp mắt. Trên màn hình từ từ xuất hiện một sâu khấu, dưới ánh đèn là bóng dáng một thiếu nữ tóc quần đang nhón chân múa ba – lê.

Mũi chân kiễng lên, cánh tay nâng lên, đầu ngón tay cũng nhếch lên theo, sống lưng lại thẳng băng, chính là cảnh tượng thiên nga đang vờn người. Cảnh tượng ấy giống như một cô công chúa nhỏ cao quý.

Vẽ thiếu nữ xong, bàn tay ấy lại vẽ thiếu nữ ấy với động tác khác. Cái này nối tiếp cái kia, từ đồng cát mịn, lại ra một bức tranh giống như thần tiên, trên màn hình lớn chỉ còn lại những điệu múa.

Thế nhưng chính giữa màn hình lớn lại có khoảng trống.

Lúc tiếng đàn của Du Thanh Quý cao lên thì động tác trên đồng cát mịn cũng nhanh hơn, đầu ngón tay xẹt qua cát mịn, mang theo tiếng vang êm ái. Nơi cổ tay cũng giống như có nhịp điệu.

Tiếng đàn du dương uyển chuyển từ từ đến hồi cuối, khi tiếng nhạc cuối cùng ngưng hẳn thì Du Thanh Quý nhanh chóng rút cây lại.

Thời Diệu cũng nhanh chóng thu tay.

Trên màn hình lớn sau lưng Du Thanh Quý, một thiếu nữ xinh đẹp khẽ liếc mắt kéo đàn vi – ô – lông, một nhóm người múa ba – lê xoay quanh cô ấy, khiến cô ấy trở thành trung tâm của vòng tròn. Gương mặt của thiếu nữ kéo vi – ô – lông chỉ được vẽ bằng vài nét, nhưng lại khiến người ta nhận ra được ngay đó chính là Du Thanh Quý.

Trên sân khấu ánh đèn chia làm hai hướng, một rơi vào Du Thanh Quý đang cúi đầu thật thấp, còn một lại chiếu xung quanh mọi người, cuối cùng lại rơi vào một bên vẫn luôn mờ tối.

Thời Diệu ngồi trước bàn dài, cậu cầm một túi cát mịn rải xuống, phá bỏ cát vẽ. Cậu mặc đồng phục trắng sạch sẽ, chiếc nơ màu đen đã không còn nữa, thay vì đó hai chiếc nút trên cùng được mở ra, cổ áo rời rạc lộ ra hầu hết. Dưới ánh đèn sáng ngời, gương mặt tinh xảo như được mài dũa của Thời Diệu vẫn không có một chút khác thường nào, cũng bởi vì ánh đèn chiếu tới khiến vẻ đẹp trai kia được phóng đại lên gấp trăm ngàn lần.

Lúc Thời Diệu đứng dậy, ánh mắt tùy ý liếc nhìn Du Thanh Quý một cái, cậu đưa tay nhét vào trong túi quần. Lười biếng đi về phía cầu thang.

Lúc Du Thanh Quý cùng Thời Diệu biểu diễn, tất cả học sinh ở trong hội trường giống như ngừng thở, chỉ sợ một tiếng động phát ra cũng sẽ phá hỏng màn tuyệt đẹp kia. Lúc này, bỗng nhiên hội trường yên lặng lại vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Tiếng vỗ tay đó một lúc lâu vẫn không ngớt, từ những nữ sinh hét chói tai đến những nam sinh huyết gió, còn có càng ngày càng nhiều tiếng bàn luận.

“Trời ơi! Tôi vừa nhìn thấy gì vậy? Thế mà tận mắt thấy Thời Diệu vẽ tranh đó! Trước kia bỏ lỡ triển lãm tranh của cậu ấy, không nghĩ tới hôm nay lại chính mắt thấy Thời Diệu vẽ trên cát!”

“Nam thần của tôi đẹp trai quá! Thì ra Thời Diệu còn có thể vẽ tranh cát! Vẽ tuyệt vời quá, thật là nhớ lúc cậu ấy đang vẽ mà! Ô ô ô ô...”

“Nữ sinh mới chuyển tới tên gì vậy? Cái gì Quý? A đúng đúng rồi... Du Thanh Quý! Kéo đàn vi – ô – lông không tệ! Thật là có thần thái đó! Giống như tiên nữ vậy!”

“Tại sao Thời Diệu lại biểu diễn cùng nữ sinh mới tới? A... Trai tài gái sắc chính là vậy sao? Có phải hay không...”

“Nói bậy! Thời Diệu là chồng của mình!”

“Ngưng, Thời Diệu đang đi về phía này đó. Cậu đứng lên gọi tiếng chồng trước mặt cậu ấy đi! Xem Thời Diệu nhà cậu có đồng ý hay không?”

“Câm miệng, đừng nói nữa...”

Cùng tiếng hét chói tai của nữ sinh, có một người khác biệt. Diệp Lê Học đứng bên cạnh sân khấu, lạnh lùng nhìn chăm chăm Du Thanh Quý, trong mắt lộ ra tức giận cùng căm hận. Cô đâm một cái lên cây cột bên cạnh, phát ra tức giận trong lòng. Hoàn toàn mất hết hứng thú với màn biểu diễn kế tiếp của mình. Cô phát hiện, làm sao cô còn tâm tư đi biểu diễn để giành danh tiếng? Cô chỉ muốn làm thế nào để đoạt lại Thời Diệu của mình, làm sao trả thù Du Thanh Quý! Nhất là khi Diệp Lê Học nhìn thấy Thời Diệu xuyên qua những chỗ ngồi, chậm rãi đi ra ngoài, Du Thanh Quý chân trần chạy đuổi theo. Diệp Lê Học nheo mắt lại, ánh mắt nhìn Du Thanh Quý càng tràn đầy căm thù!

“Thời Diệu!” Du Thanh Quý vẫn còn đang giữ đàn vi – ô – lông.

Thời Diệu dừng bước, xoay người nhìn Du Thanh Quý đứng cách đó không xa.

“Cảm ơn cậu!” Đôi mắt Du Thanh Quý cong cong, khoe miệng cũng cong lên thành một nụ cười ngọt ngào.

Cô mặc trên người bộ váy múa ba – lê trắng như tuyết, tất chân màu trắng khéo léo bao quanh đôi chân trắng tấp. Cô bước xuống khỏi sân khấu, từ nguồn ánh sáng đang chiếu trên người mà chạy tới, trên người cô giống như cũng mang theo một luồng ánh sáng dịu dàng.

Thời Diệu gạt mình, giống như cậu có linh cảm, rốt cuộc cũng biết thiếu nữ Bạc Hà nở nụ cười như thế nào để miêu tả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Editor: Sam Sam - DD LQĐ

“Thanh Quý, cậu thật giỏi!” Dương Hinh cùng hai nữ sinh khác trong lớp đuổi tới.

Du Thanh Quý lập tức ngưng ngừng cười cười, trả lời: “Không có đâu, cảm ơn các cậu.”

“Vừa đại hội thể dục thể thao vừa đàn vi – ô – lông, nhất định là rất mệt mỏi, đi, chúng ta về chỗ nhìn người khác biểu diễn đi!” Dương Hinh nắm tay Du Thanh Quý kéo cô về phía chỗ ngồi.

“Được!” Du Thanh Quý đi theo sau, cô bước được hai bước thì quay đầu lại. Chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng Thời Diệu đi ra khỏi hội trường.

Dương Hinh kéo Du Thanh Quý về chỗ ngồi, sau đó lập tức đưa giày cho cô: “Mau mang giày vào!”

“Cảm ơn lớp trưởng.” Du Thanh Quý cười nhận lấy giày rồi mang vào.

Đêm hội vẫn còn tiếp tục, nhưng giống như phần cao trào nhất đã qua, nhiệt tình của mọi người không còn cao như trước nữa, dường như ai cũng còn chìm đắm trong phần biểu diễn của Du Thanh Quý cùng Thời Diệu.

Thỉnh thoảng còn có vài bạn học chuyển ánh mắt lên người Du Thanh Quý.

Nếu không phải là Thời Diệu đã rời đi, sợ rằng cậu ấy cũng không thể tránh khỏi tầm quan sát của những học sinh này. Bây giờ chỉ còn lại Du Thanh Quý gánh những ánh mắt ấy.

Du Thanh Quý còn mặc váy ba – lê trắng như tuyết, cô đoan đoan chính chính ngồi tại chỗ, mắt nhìn thẳng về trước, chăm chú nhìn các màn biểu diễn, xem nhẹ ánh mắt tò mò của người khác.

Học sinh ngồi đầy trong hội trường, nếu ở xa nhìn sang, trong vô vàn học sinh ấy, Du Thanh Quý là người dễ thấy nhất. Cho dù cô không làm gì, không nhúc nhích mà chỉ ngoan ngoãn ngồi một chỗ cũng đủ hấp dẫn ánh mắt của đại đa số người khác rồi.

Mãi cho đến chín giờ rưỡi thì buổi liên hoan mới kết thúc. Các lớp học rời khỏi hội trường theo thứ tự từng lớp. Học sinh ra khỏi hội trường thì mỗi người đều vui vẻ không thôi, bởi vì lễ Quốc Khánh đã đến, bảy ngày nghỉ của bọn họ cũng đến rồi.

Dương Hinh là học sinh ở nội trú, cô vỗ vỗ bả vai Du Thanh Quý rồi nói: “Bây giờ trễ thế này rồi, làm sao cậu về nhà được?”

“Được mà, nhà mình cách trường rất gần, về nhanh thôi, không tới mười lăm phút đâu, lớp trưởng không cần lo lắng.” Du Thanh Quý cười nói.

“Vậy cũng được, cậu cẩn thận một chút, mình về ký túc xá trước đây.”

“Ừ.” Du Thanh Quý gật đầu một cái rồi tạm biệt Dương Hinh, cô theo đám đông ra khỏi trường.

Du Thanh Quý đi xuyên qua cửa chính của trường Lục Trung rồi đến đường chính, đi về nhà cần phải đi qua một con hẻm nhỏ, bỗng nhiên bị người khác cản lại.

Du Thanh Quý nhìn bảy tám người trước mặt, đầu tiên là cô hoảng sợ, ngay sau đó trong mắt hiện lên một chút nghi ngờ. Khi nhìn thấy người dẫn đầu bảy tám nữ sinh này là Diệp Lệ Học thì cô không tự chủ mà lui về phía sau từng bước.

“Du Thanh Quý đúng không? Xem tao dạy dỗ mày đây.” Diệp Lệ Học khoanh tay, lạnh lùng nhìn Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý cau mày, không hiểu nhìn Diệp Lệ Học hỏi: “Có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc tôi đắc tội cô ở đâu? Cô cứ nhắm vào tôi như vậy, đầu tiên là lúc đua 800 mét, cô cố ý đụng tôi ngã trật chân, sau đó lại... Giày của tôi cũng là do cô ném đi đúng không?”

“Ha ha...” Diệp Lệ Học cười lạnh hai tiếng, “Đúng rồi, là tao ném vô thùng rác, như thế nào?”

Cô ta hất cằm nhìn Du Thanh Quý, thái độ hống hách ngang ngược.

Một nữ sinh đứng sau cũng khoanh tay giống Diệp Lệ Học khinh miệt nhìn Du Thanh Quý một cái: “Lệ Học, xem ra Du Thanh Quý đây không biết mình sau ở đâu đó. Thật thú vị.”

Một nữ sinh khác cười hi hi nói: “Không biết cũng không sao cả, đánh một trận thì nhất định sẽ biết thôi!”

Du Thanh Quý lùi lại về phía sau hai bước, nhú mắt nhìn những người kia.

“Ý hay!” Diệp Lệ Học cười cười, mang theo bảy tám nữ sinh sau lưng vây quanh Du Thanh Quý.

Nhìn những người kia từ từ đến gần, Du Thanh Quý càng nhú mắt lại chặt hơn, nhìn Diệp Lệ Học nói: “Rốt cuộc các người có nói đạo lý hay không, đánh nhau là không đúng! Nếu như bị trường học biết có ầu ẩu thì sẽ bị xử phạt! Lỗi nặng đó!”

“Ha ha ha...” Bảy nữ sinh cười lớn, bộ dạng giống như nghe được câu chuyện buồn cười nhất.

“Có bản lĩnh thì mày cứ tiếp tục tố cáo đi, xem thử tao có đuổi mày ra khỏi trường học được không.” Diệp Lệ Học tiện tay cầm lấy cây gậy đi tới chỗ Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý tròn to hai mắt cuống quýt lớn tiếng nói: “Không được, các người không thể làm vậy!”

“Để mày gạt người này, để mày dụ dỗ Thời Diệu này! Hôm nay chị đây phải dạy mày thật tốt một bữa!”

Cây gậy trong tay Diệp Lệ Học giơ lên vừa muốn rơi xuống.

“Diệp Lệ Học, cô muốn làm gì?” Tần Ất Minh mang theo mấy nam sinh xông tới.

Tần Ất Minh nắm lấy cánh tay Du Thanh Quý rồi kéo cô ra sau lưng mình, cậu nhìn chăm chăm Diệp Lệ Học cười lạnh một tiếng, nói: “A, Diệp Lệ Học cô lại dám bắt nạt người lớp ba chúng tôi!”

“Tần Ất Minh, chẳng lẽ cậu muốn giúp nó?” Diệp Lệ Học bị Tần Ất Minh chọc tức không hề nhẹ. Vốn gương mặt của Diệp Lệ Học cũng tính là xinh đẹp, nhưng cô ta thích trang điểm đậm, lúc này lại mang dáng vẻ của hung thần ác độc nên khiến gương mặt dễ nhìn trở nên thật khó coi.

Nữ sinh bên cạnh Diệp Lệ Học dùng tay chỉ Tần Ất Minh, Chu Tiểu cùng mấy nam sinh khác, vênh vao nói: “Thế nào, nam sinh lớp 3 muốn đánh nữ sinh sao? Thật có tiền đồ đó! Đây là chuyện giữa nữ sinh chúng tôi, tốt nhất các người tránh qua một bên đi, đừng xen vào việc của người khác, đừng để

người khác chê cười!”

“Đúng là tôi muốn quan chuyện này đó! Chỉ cần là người của lớp 3, không ai có thể động vào!” Tấn Át Minh chỉ vào mấy nữ sinh đối diện lớn tiếng nói.

“Mẹ kiếp.” Diệp Lệ Học mắng một câu thô tục.

Đánh nhau, đương nhiên nữ sinh không thể đánh lại nam sinh.

Diệp Lệ Học trừng mắt lạnh lùng nhìn Du Thanh Quý một cái, dùng tay chỉ thẳng vào mặt Du Thanh Quý cảnh cáo: “Tao nói cho mày biết! Sau này cách xa Thời Diệu ra một chút, nếu để tao thấy mày dụ dỗ cậu ấy thì tao đánh gãy chân của mày.”

“Rõ ràng tôi không có!” Du Thanh Quý tức đến mặt, hai má cùng cổ cũng đỏ lên.

Hiển nhiên Diệp Lệ Học không tin lời giải thích của cô, bỏ lại một câu “không biết xấu hổ” rồi phát tay rời đi cùng mấy nữ sinh kia.

“Hừ, cậu không sao chứ?” Tấn Át Minh nhìn về phía Du Thanh Quý.

Vành mắt Du Thanh Quý ửng đỏ, nhỏ giọng lầm bầm: “Minh không sao mà, chẳng hiểu sao bọn họ lại nói oan cho người khác...”

Cổ Dật Phi đứng bên cạnh cười an ủi: “Ha ha, Diệp Lệ Học thích Thời Diệu lớp ta lâu rồi, nhất định là thấy cậu biểu diễn với Thời Diệu đó. Ôi chao, cậu đừng để ý nữa, tính cô ta là như vậy đó. Từ trước đến nay ở cùng một chỗ với nam sinh, đánh nhau uống rượu cũng làm hết rồi. Nhưng mà nếu sau này cô ta bắt nạt cậu thì cứ nói với chúng mình! Mặc dù lớp 3 chúng ta không được gì, nhưng không thể để người ta ăn hiếp quen thói!”

Du Thanh Quý miễn cưỡng cười một chút: “Cảm ơn các cậu, cảm ơn.”

“Một lớp mà, nên làm nên làm...” Chu Tiểu cười gãi gãi đầu, mấy nam sinh nhìn vành mắt ửng đỏ của Du Thanh Quý cũng có chút không được tự nhiên.

“Đi thôi, mình đưa cậu về nhà.” Tấn Át Minh nói.

Vốn là Du Thanh Quý định từ chối, nhưng nghĩ đến bộ dạng đe dọa của Diệp Lệ Học thì lại không từ chối ý tốt của người ta, cười cười gật đầu đồng ý.

Cổ Dật Phi vừa định theo sau, Chu Tiểu kéo cậu ta lại, nhỏ giọng nói: “Cậu bị ngốc à! Lúc này để một mình Tấn Át Minh đưa Du Thanh Quý về nhà là được...”

...

Du Thanh Quý cúi đầu, tâm trạng không tốt nên im lặng suốt quãng đường. Tấn Át Minh đi bên cạnh cô cũng không nói gì. Hai người im lặng đi hơn mười phút thì đến cửa nhà Du Thanh Quý.

“Cảm ơn cậu.” Tâm trạng của Du Thanh Quý vẫn còn chưa tốt, nhưng lời nói với Tấn Át Minh rất chân thành.

“Đừng khách sáo mà, việc nhỏ thôi. Sau này có người bắt nạt cậu, cậu nói mình là được!” Tấn Át Minh vỗ lên lồng ngực của mình.

Nụ cười trên mặt Du Thanh Quý lại sâu hơn vài phần, cô nói một lần nữa: “Cảm ơn cậu, thật lòng”

“Đã bảo cậu không được khách sáo mà, mình đi đây.” Tấn Át Minh xoay người đi về.

“Tấn Át Minh!” Du Thanh Quý lại gọi cậu lại.

“Hả?” Tấn Át Minh quay đầu nhìn.

“Cái đó... Thật xin lỗi... Minh, trước kia mình lên nói cậu là học sinh xấu... Minh không nên có thành kiến với cậu, thajra thì cậu cũng là học sinh tốt, nhiệt tình!” Du Thanh Quý nhìn Tấn Át Minh nghiêm túc nói. Trong ánh mắt cô vừa có chân thành vừa có áy náy, bộ dạng giống như trẻ con làm sai chuyện.

Tấn Át Minh bị đáng vẻ ấy của Du Thanh Quý chọc cười.

...

Cũng không biết có phải vì Du Thanh Quý gọi cậu lại rồi nói những lời ấy hay không, Tấn Át Minh khắc sâu chuyện ấy trong lòng. Đã thật lâu rồi không có tâm trạng tốt như vậy. Dường như... con đường phía trước rộng mở!

Cậu vừa hát vừa đi dọc theo con đường về, mới vừa tới cổng trường Lục Trung thì liền gặp Thời Diệu.

“Thời Diệu!” Tấn Át Minh bước nhanh đuổi theo.

Thời Diệu dừng lại.

“Cậu có biết Diệp Lệ Học hiểu nhầm cậu và Du Thanh Quý có quan hệ gì đó nên mới ba lần mấy lượt nhằm vào Du Thanh Quý không?”

Thời Diệu cau mày.

...

Du Thanh Quý vào trong nhà, bà ngoại cùng mẹ đã ngủ rồi. Cô đứng ở cửa cởi giày ra, nhón mũi chân trở về phòng của mình, cô cố gắng không phát ra chút tiếng động nào, tránh đánh thức hai người kia dậy.

Hôm nay thật là mệt mỏi.

Du Thanh Quý đi vào phòng mình, nằm lên bàn sách một lúc lâu giống như một con mèo nhỏ lười biếng, sau đó mệt mỏi trong người mới miễn cưỡng giảm đi hơn một nửa.

Cô ngồi thẳng dậy, lấy điện thoại di động trong ngăn kéo ra rồi mở Weibo.

Hả?

Vậy mà Hắc Diệu Đại Đại lại đăng gì đó lên Weibo rồi! Phải biết là... Một năm rồi người đó không đăng gì cả!

Du Thanh Quý tròn to hai mắt, cẩn thận nhìn chằm chằm vào Weibo của ai đó. Vẫn là phong cách trước kia của Hắc Diệu, không ghi bất kỳ chữ nào, chỉ có một tấm hình mà thôi.

Nhưng tranh minh họa lần này lại không giống với phong cách trước kia của cậu ấy, quá khác biệt!

Tranh minh họa lần này của Hắc Diệu đơn giản hơn bất kỳ tấm hình nào trước đó, chỉ là một tờ bản nháp đơn giản. Bút máy miêu tả trên đường chạy có một con rùa nhỏ, bốn chân của rùa nhỏ, mũi, ánh mắt đều lệch, giống như con rùa này đã chạy trên đường thật lâu rồi, mệt mỏi nên chạy sai đường đua rồi!

Đối với những bức tranh minh họa tinh xảo của Thời Diệu mà nói, bản vẽ rùa nhỏ lần này không giống với những bản khác...

Một quả bóng da nhảy nháy: Không đợi được thiếu nữ Bạc Hà, lại xuất hiện một con rùa xấu xí...?!!!

A Huru: Đại thần, người xảy ra chuyện gì!!

Ba ngày tăng mười ký: “Thật sự bị hack tài khoản sao...”

Hạt đậu không có mí mắt: “Chỉ có tôi nghĩ thấy mùi chua mùi thúi của tình sao...?”

Đại thần già: Lầu trên +1

...

Du Thanh Quý nhìn chằm chằm bức vẽ này lâu thật lâu, nhìn con rùa nhỏ ki, thế mà... càng xem càng thấy đẹp, càng xem càng thích!

Tại sao có thể đẹp như vậy!

Hắc Diệu vẽ cái gì cũng đẹp! Con rùa này là con rùa xinh đẹp khá ái nhất trong dòng họ rùa đó!

Du Thanh Quý hí hóp mắt lại, vui vẻ đứng dậy khỏi ghế, xoay vòng vòng tại chỗ rồi mở Weibo lên bình luận:

Tiểu Mê Quỷ của Hắc Diệu Đại Đại: “Trời ơi, muốn làm con rùa hạnh phúc dưới ngòi bút của Hắc Diệu quá!”

Du Thanh Quý vừa mới gửi đi thì điện thoại di động chợt vang lên, dọa cô giật mình. Du Thanh Quý nhìn trên màn hình điện thoại hiện lên dòng chữ “Ba ba con yêu nhất”, sững sờ chớp mắt một cái rồi mới bấm nhận cuộc gọi.

“Ba ba.”

“Tiểu Quý chưa ngủ sao?”

“Chưa ba, hôm nay trường có hoạt động, con vừa về.” Du Thanh Quý nắm chặt điện thoại.

Bên kia im lặng trong giây lát rồi mới nói tiếp: “Tiểu Quý, mới vào học có quen chưa? Có bị bắt nạt không?”

“Không có đâu. con rất khỏe, mọi thứ cũng rất tốt...”

Bên kia điện thoại vang lên tiếng cười: “Chính xác! Tiểu Quý của ba luôn giỏi nhất!”

Lúc này khỏe miệng Du Thanh Quý mới cong lên vui vẻ.

“Đừng rồi, tiền ba cho có đủ dùng không? Không đủ thì nói ba gửi thêm.”

Du Thanh Quý từ từ dựa lưng vào vách tường, cười nói: “Đủ mà ba, còn khá nhiều. Ba ba không cần cho con thêm đâu.”

Bên kia “ừ” một tiếng, “Không phải lần trước con nói muốn cái gì đó... Huyền cái gì xã hình dạng búp bê số lượng có hạn đó? Ba ba đặt cho con rồi, có thể mấy ngày nữa là tới đó.”

“Huyền Tịch Xã!” Ánh mắt Du Thanh Quý liền sáng lên, “Ba ba nói là hình búp bê người cá mới ra nhân dịp lễ kỷ niệm sao?”

“Hình như là tên đó. Cái gì mà chỉ giới hạn 66 cái...”

“Đúng! Là nó! Cảm ơn b aba!” Trong mắt Du Thanh Quý tràn đầy vui mừng, hạnh phúc không tả được.

“Tiểu Quý?” Mẹ của Du Thanh Quý, Mễ Doanh Tinh đứng ngoài gọi.

Du Thanh Quý ngẩn ra, ngăn chặn vui mừng trong lòng lại.

“Ba ba, con có chút việc, lần sau gọi cho ba nhé...” Du Thanh Quý vội cúp điện thoại.

Mễ Doanh Tinh đẩy cửa đi vào, nhìn Du Thanh Quý đứng dựa tường chất vấn: “Con vừa gọi điện cho ai đó?”

Du Thanh Quý cắn đầu lưỡi, cô phải nói dối, phải nói ra ai đó. Nhưng cô không thích nói dối, hơn nữa lại nói dối với mẹ của mình. Cô nhìn mẹ, mím môi thật chặt.

“Con nói chuyện điện thoại với ba con đúng không? Mẹ hỏi con đó!” Gương mặt của Mễ Doanh Tinh rất thanh tú, có thể thấy là một mỹ nhân, đáng tiếc sắc mặt tái nhợt, nhìn không tốt lắm, che giấu đi cả sự tức giận đang lan tràn trên mặt.

“Vâng...” Du Thanh Quý cúi đầu nhìn mũi chân của mình.

Bạn đang đọc truyện *Động Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Editor: Sam Sam - DD LQĐ

“Con có phải là con gái của mẹ hay không? Chẳng phải trước kia đã bảo con không được liên lạc với tên đàn ông phụ bạc đó sao!” Mễ Doanh Tinh xông tới kéo cánh tay của Du Thanh Quý, dùng sức đánh hai cái lên lưng cô. Đợi đến lúc đánh cái thứ ba thì bàn tay giơ lên cao lại buông thõng xuống.

Mễ Doanh Tinh đẩy Du Thanh Quý ra, vừa khóc vừa nói: “Ông ấy nhẫn tâm bỏ mẹ con chúng ta, mẹ chỉ có con... Tại sao con còn nhớ ông ấy chứ! Con không sợ làm mẹ... thất vọng sao? Mẹ biết... Bởi vì tiền! Bởi vì ông ấy có tiền, dùng tiền mua chuộc con!”

Mễ Doanh Tinh nhìn xung quanh căn phòng, gương mặt dữ tợn.

“Không phải vậy! Không phải như thế! Mẹ!” Du Thanh Quý nắm lấy tay mẹ mình, nước mắt thì nhau rơi xuống khỏi vành mắt.

“Cũng bởi vì tiền!” Mễ Doanh Tinh hất tay Du Thanh Quý ra rồi chạy tới trước bàn dài, hất máy may, bàn ủi, kéo, hộp đựng hạt châu xuống đất. Bà lại xông tới trước giá tủ, ném toàn bộ băng dán, giấy dán, cọ màu trong tay xuống.

Du Thanh Quý đứng trong góc tường, không ngừng rơi nước mắt.

Lúc Mễ Doanh Tinh định chạy tới trước chiếc tủ đối diện, muốn lấy búp bê của cô ném đi, rốt cuộc Du Thanh Quý cũng chạy tới ngăn trước người bà.

“Mẹ, con cầu xin mẹ, đừng đụng vào cái này, đừng...” Du Thanh Quý khóc lóc kéo tay mẹ, siết thật chặt không chịu buông ra.

“Con thả ra cho mẹ!” Mễ Doanh Tinh dùng sức giãy dụa.

“Mẹ. Con xin mẹ đừng vứt những thứ này... Mẹ không muốn thấy thì con cất đi là được...”

Chúc Hương Lan vội vàng khoác áo choàng rồi chạy tới, bà liếc mắt nhìn đồng lõa xộn dưới đất thì hỏi: “Là chuyện gì?”

“Lòng của con đặt tại người đàn ông phụ bạc kia, mẹ nuôi con vô ích rồi!” Sắc mặt Mễ Doanh Tĩnh tái nhợt.

“Mẹ...” Du Thanh Quỷ ôm Mễ Doanh Tĩnh, “Con sai rồi, mẹ đừng giận nữa! Đừng khóc! Con không bao giờ... liên lạc với ba nữa...”

Lúc này Mễ Doanh Tĩnh mới tỉnh táo lại một chút, bà lạnh giọng cảnh cáo: “Sau này con không được gọi tên đàn ông đó là ba nữa!”

Du Thanh Quỷ cắn môi cúi đầu, vẫn không ngừng khóc.

Nhìn con gái khóc thành như vậy, trong lòng Mễ Doanh Tĩnh lại càng khó chịu, dường như nỗi đau khổ trong lòng lại lớn hơn gấp đôi.

“Con giận chó đánh mèo con bé làm gì chứ!” Chúc Hương Lan thở dài, vừa cầu nhàu vừa đẩy Mễ Doanh Tĩnh đi ra ngoài. Chúc Hương Lan đi tới cửa, quay đầu nhìn về phía Du Thanh Quỷ nói: “Quỷ Quỷ đừng khóc, rửa mặt rồi ngủ sớm một chút!”

Du Thanh Quỷ lau nước mắt, cúi đầu nói: “Con biết rồi, bà ngoại.”

Chờ bà ngoại đưa mẹ ra ngoài, Du Thanh Quỷ quay đầu lại nhìn sau lưng mình. Búp bê trên giá đỡ cười với cô, nháy mắt với cô. Nhìn bọn chúng, Du Thanh Quỷ lại cảm thấy ngượng ngùng nếu cứ tiếp tục khóc nữa. Cô đưa tay lên qua loa lau nước mắt trên mặt.

Vốn là ba bé búp bê đứng cùng nhau, bây giờ đồng loạt bị ngã siêu vẹo trong ô đứng.

Du Thanh Quỷ chỉnh lại tóc cùng quần áo cho chúng, sau đó giúp chúng đứng ngay ngắn trong ô, hơn nữa còn nâng tay của búp bê lên, bày ra tư thế “đỉnh”.*

*Nguyên văn là “tối cao”, mà thấy như thế không hay, nên mình chuyển thành “đỉnh”.

Du Thanh Quỷ nhặt băng dán, giấy dán rơi đầy đất lên, lại phân loại theo phong cách, màu sắc, to nhỏ rồi đặt trên giá một lần nữa. Đợi đến lúc cô sắp xếp căn phòng trở lại như lúc trước thì đã đến mười hai giờ. Du Thanh Quỷ đã vất vả cả ngày, đến bây giờ cả người đều có cảm giác mệt mỏi.

Cô lấy điện thoại đi động ra, nhìn thấy tin nhắn mình chưa đọc:

Ba ba con yêu nhất: Tiểu Quỷ, mấy ngày nữa ba ba về nước thăm con.

Đầu ngón tay Du Thanh Quỷ chậm chạp gõ một chữ “Dạ”, ngón cái dừng lại ở phía trên nút gửi. Qua một lúc lâu, cô lại xóa chữ “dạ” kia mất.

Thoát khỏi mục tin nhắn, cô lại mở trang Weibo của Hắc Diệu ra xem. Dường như nhìn tranh minh họa của người ấy, cô lại có thêm năng lượng cho bản thân.

Cập nhật mới nhất trên Weibo của Hắc Diệu không phải là tranh minh họa chú rùa kia, mà là một dòng trạng thái, câu nói rất đơn giản:

--- Cô ấy nhìn rất được.

Du Thanh Quỷ ngây ngẩn cả người. Cô ngẩn ngơ, có chút không tin vào mắt mình, cô load* lại trang, dòng trạng thái kia đã không còn nữa.

*ở đây ý chỉ tải lại trang, làm mới trang Weibo.

Ách... Bị xóa rồi?

...

Du Thanh Quỷ là học sinh giỏi dịu dàng điềm đạm, trường học cho nghỉ lễ bảy ngày cô cũng không đi đâu cả.

Du Thanh Quỷ ngồi trước cửa sổ, nghiêm túc làm một cuốn sổ tay. Hiện tại cuốn sổ kia đã bị cô dùng hết một nửa một cách nhanh chóng, cô phải làm tiếp một cuốn sổ tay xinh xắn nữa để làm lưu bút cho lớp. Cô mua rất nhiều sổ tay, nhưng vẫn luôn không hài lòng với bề ngoài của chúng. Suy nghĩ một chút, cô quyết định tự mình làm.

Sáng sớm cô đã bắt đầu bận rộn, buổi trưa chỉ ăn đơn giản hai chén cơm rồi trở lại tiếp tục làm.

Cô chọn một chiếc kẹp trong suốt, sau đó lựa loại vải thích hợp bọc chiếc kẹp đó lại. Chỉ là công đoạn lựa vải đã tiêu tốn khá nhiều thời gian, cuối cùng cô chọn màu lam nhạt cùng màu xanh, ghép hai loại vải này lại.

Làm kẹp sổ, băng quấn, khoảng cách của kẹp sổ... Những công việc này lại chiếm nhiều thời gian hơn.

Nhìn thành phẩm, Du Thanh Quỷ cau mày, tại sao lại cảm thấy hơi đơn giản nhỉ?

Cô ngẩng đầu lên, nhìn hai chậu hoa trên cửa sổ rồi suy nghĩ. Một chậu Thuộc Dược, một chậu Tiên Nhân Cầu. Hoa Thuộc Dược đã qua đợt ra hoa, mà chậu cây Tiên Nhân Cầu lại nở ra một đóa hoa nhỏ màu đỏ tươi. Lúc Du Thanh Quỷ mua chậu hoa này về thì nó liền nở hoa, mà hôm nay đã nửa năm trôi qua, bông hoa nhỏ màu đỏ kia vẫn chưa rụng đi.

Du Thanh Quỳnh suy nghĩ một chút, lại tháo bìa sổ ra, cầm hộp kim chỉ tới, dựa theo cây Tiên Nhân Cầu trên cửa sổ, bắt đầu thêu lên da bên ngoài bìa sổ. Cô thêu rất nghiêm túc, mỗi một đường may cũng không dám cầu thả. Cho đến lúc sắp tới thì cô mới thêu xong cây Tiên Nhân Cầu ở bên phải bìa sổ. Cô cười cười sờ vào đường thêu, vô cùng hài lòng.

Cô ghép bìa vào sổ, lại lấy một tờ giấy thật đẹp lót ở bên trong. Dán lại xong xuôi, thành công!

Du Thanh Quỳnh ngẩng đầu nhìn cây Tiên Nhân Cầu trên cửa sổ một lần nữa, trong lòng mơ hồ cảm thấy kỳ lạ. Hoa gì mà có thể nửa năm không rụng được như thế? Hơn nữa một chút biến hóa cũng không có...

Cô nhú mảy lại, bắt đầu hoài nghi có phải mình bị gạt hay không. Trong lòng đấu tranh chốc lát, cuối cùng đứng lên, cầm lấy bông hoa rồi mở ra xem, lõi lõi kéo kéo...

Du Thanh Quỳnh kinh ngạc nhìn thanh sắt được giấu ở bên trong.

Cô muốn khóc thét lên rồi!

Nửa năm nay, cô nghiêm chỉnh làm theo lời người bán, mỗi ngày tưới một lần, lượng nước cũng phải đo lường cho chính xác, không được nhiều hay ít dù chỉ một chút. Lúc cô dọn nhà cũng mang chậu hoa Tiên Nhân Cầu bên người, bây giờ sự thật nó chỉ là bông hoa giả có gắn sắt bên trong.

Một lòng nhiệt huyết bị dập tắt một cách thô bạo.

Du Thanh Quỳnh gục đầu nhỏ xuống, tóc quăn đen cũng rũ xuống theo, khó che giấu được thái độ như đưa đám.

Cô mím môi liếc về phía chiếc sổ tay vừa làm xong, sau đó cầm bông hoa Tiên Nhân Cầu giả kia ở hàng khay của cô.

Dường như dễ nhìn hơn rất nhiều!

Du Thanh Quỳnh vui lên, tất cả nét đưa đám kia không cánh mà bay. Cô cầm điện thoại di động lên chụp lại thành quả lao động của mình, sau đó chuẩn bị đăng trạng thái đầu tiên của mình lên Weibo (ý chỉ đây là lần đầu chị ấy đăng weibo)

“Tiểu Quỳnh Quỳnh ra tay, có cả thiên hạ!

[Thêm ảnh]”

Ách... Không được, đổi câu nói!

“Ghi chép cuộc sống

[Thêm ảnh]”

Quá... nhầm chán, đổi lại!

“Được nghỉ ^^ ha ha! Hao tâm tổn sức cả ngày để làm thủ công! Vặn vặn tay~~~

[Thêm ảnh]”

Dường như... cũng gần giống với phong cách ngày thường của mình? Nhưng mà...

Du Thanh Quỳnh nhớ tới cho tới bây giờ Hắc Diệu đăng Weibo cũng chỉ đăng hình không kèm chữ. Ách... Trừ tới hôm qua, đột nhiên đăng dòng trạng thái kia cũng chẳng giải thích được.

Cho nên, Du Thanh Quỳnh xóa toàn bộ mấy chữ mà mình đã vắt óc suy nghĩ ra. Cô mở hình ảnh ra, nhìn tấm hình kia rồi cười hi hi một lúc, tiếp đến lấy cuốn sổ tay cũ, chọn mấy tờ nhìn đẹp mắt rồi chụp hình lại, đăng hết lên!

Vui vẻ xong, cô mở sổ tay ra bắt đầu lập kế hoạch. Đầu ngón tay xẹt qua tờ lịch, cô “à” lên một tiếng.

Ngày mai là ngày năm, sinh nhật của Lục Vũ Toàn.

...

“Vũ Toàn, sinh nhật vui vẻ!” Du Thanh Quỳnh ôm bánh sinh nhật trong ngực, ngượng ngùng cười cười: “Đây là bánh kem mình tự làm, hy vọng cậu sẽ không ghét nó...”

“Oa! Cậu tự làm sao?” Lục Vũ Toàn kinh ngạc đặt bánh kem Du Thanh Quỳnh đưa tới lên bàn, mấy nữ sinh trong lớp cũng đều nhìn thấy nên đi tới.

Mở hộp đựng bánh, bánh trái cây bên trong liền lộ ra. Chính giữa bốn màu nước trái cây là chiếc bánh quy được nặn thành hình người, trong tay bánh hình người ấy lại cầm tấm bảng, trên đó viết: Tôi là Lục Vũ Toàn.

Bánh quy hình người cười vô cùng rạng rỡ.

“Trời ơi! Thanh Quý, cậu đừng nói với mình bánh quy đây là do cậu tự nướng đấy nhé!” Lục Vũ Toàn tròn to hai mắt, mặt tràn đầy khiếp sợ.

“Đúng vậy, là mình nướng. Nhưng không thể làm thành hình người đẹp giống như cậu được!” Du Thanh Quý liếc mắt, khe khẽ cười.

“Thanh Quý của mình, cậu quá tuyệt vời! Đây là món quà tốt nhất của mình rồi!” Lục Vũ Toàn xoay người dang hai tay ra, tặng cho Du Thanh Quý một cái ôm thật chặt.

“Này! Vũ Toàn, cậu nói như vậy... không sợ bọn mình giận sao?”

“Đúng vậy đó, quà của ai cũng đều có tâm hết đó!”

Lục Vũ Toàn xoay người nhìn hai nữ sinh cùng lớp đang làm bộ tức giận kia.

“Mình thích, mình thích hết!” Lục Vũ Toàn lại dùng sức hôn lên mặt hai nữ sinh kia một cái, khiến hai người họ vừa tránh vừa cười duyên một trận.

Nhưng mà, Lục Vũ Toàn vẫn kéo Du Thanh Quý đến bên cạnh mình ngồi.

Trải qua đêm diễn nghệ thuật ngày đó, rất nhiều học sinh của trường Lục Trung biết Du Thanh Quý. Thời gian đầu học sinh cùng lớp của Lục Vũ Toàn không dám nói đùa với Du Thanh Quý, lo lắng cô là một “học sinh giỏi” kiêu ngạo.

Nhưng một lúc lâu sau, bọn họ mới phát hiện Du Thanh Quý không chỉ xinh đẹp, đa tài đa nghệ mà còn có tính cách khiến người ta vô cùng yêu thích. Học sinh tham gia sinh nhật của Lục Vũ Toàn đã nhanh chóng thích cô gái hay cười Du Thanh Quý.

Mọi người đang nói đùa, một nam sinh học cùng lớp Lục Vũ Toàn tên là Lý Hâm Dương kéo ghế, ngồi bên người Du Thanh Quý, cười hỏi: “Hắc, cậu có bạn trai chưa? Nếu chưa thì cậu nói xem, mình như thế nào?”

“Hả?” Du Thanh Quý ngẩn ra, lập tức không biết trả lời như thế nào.

“Này này này! Lý Hâm Dương, cậu đừng làm Du Thanh Quý sợ.”

“Đúng vậy, tâm địa cậu gian xảo như vậy, đừng có ý đồ với Du Thanh Quý!”

Hiển nhiên nữ sinh trong lớp Lục Vũ Toàn cũng đứng về phía Du Thanh Quý.

Trên mặt Lý Hâm Dương hơi lúng túng, cậu ho nhẹ một tiếng, cố gắng bình tĩnh nói: “Các cậu lo lắng gì chứ? Mình chỉ tiện hỏi vậy thôi! Đùa mà thôi!”

“Đùa giỡn không thể tùy tiện nói ra được!” Lục Vũ Toàn kéo Du Thanh Quý về phía mình, cắt ngang Lý Hâm Dương.

Cô còn chỉ vào cậu ta: “Cậu cũng đừng dùng đôi mắt hí đó mà nhìn Du Thanh Quý nhà mình nữa!”

“Mắt nào hí chứ? Cậu nói gì vậy?” Lý Hâm Dương bực tức.

Lục Vũ Toàn che miệng cười trả lời: “Nói đùa thôi mà, cậu đừng coi là thật nhé.”

“Ôi! Đó là Thôi Diệu đúng không?” Đột nhiên một nữ sinh chỉ vào bên ngoài cửa sổ thủy tinh. Mọi người nhìn sang, quả nhiên nhìn thấy Thôi Diệu đang đứng ở đầu đường chờ đèn xanh đỏ, cậu ấy vẫn bỏ tay vào túi quần như cũ, về mặt mạng theo vài phân lười biếng.

Nhưng mà không giống với lúc trước, có một nữ sinh đứng bên cạnh Thôi Diệu.

Xe chạy rất nhiều trên đường, Thôi Diệu quay đầu nói gì đó với nữ sinh kia, nữ sinh tiến lên hai bước về phía cậu. Khi đèn xanh sáng lên, nữ sinh kéo tay Thôi Diệu, hai người cùng nhau đi qua đường.

“Ồi chào, chả trách Thôi Diệu luôn từ chối bảo bối ta đây, thì ra cậu ta có bạn gái rồi!” Lục Vũ Toàn xoay người trở lại, vỗ vỗ ngực mình.

“Nhìn nữ sinh kia quen quen...”

“Mình nhớ rồi! Không phải là học sinh hay xin nghỉ của lớp 3 sao! Gọi là... Gọi là...”

Du Thanh Quý chợt nhớ tới người bạn cùng bàn mình chưa bao giờ gặp, theo bản năng mở miệng nói: “Lâm Tiểu Ngộ?”

“Đúng đúng đúng, chính là Lâm Tiểu Ngộ!”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Editor: Sam Sam - DĐ LQĐ

Buổi tối Lục Vũ Toàn còn tổ chức các hoạt động khác nhưng Du Thanh Quy từ chối. Cô phải về nhà đọc sách, dù sao sau kỳ nghỉ Quốc Khánh là đến tháng thi rồi, đây là kỳ thi đầu tiên từ khi cô chuyển tới trường Lục Trung, cô muốn có được thành tích tốt.

Sau khi về nhà, cô mở sách bài tập ra nghiêm túc làm bài, vẫn làm được 11 điểm. Cô lắc lắc cổ tay, mở đáp án ra, lấy bút đỏ vạch lên mấy đường.

Sáu đề ôn tập, đề nào cũng không tệ.

Du Thanh Quy càng so sánh đáp án, chân mày càng nhíu chặt lại hơn.

Cô đặt sách bài tập ở góc bàn, mở sổ tay rồi lật đến tháng 10, cầm bút viết:

1. Sách bài tập của Lục Trung quá đơn giản, sẽ mua hai bộ khó hơn. ㄟ_ㄟ
2. Mau sửa lại địa chỉ, không muốn búp bê được gửi về nhà đâu, mẹ sẽ không vui T_T
3. Nhớ nói cảm ơn với Thời Diệu ㄟ (͡_͡_ ͡_͡_) ㄟ

...

Ngày đầu tiên trở về trường sau kỳ nghỉ lễ, Du Thanh Quy đứng ở cửa phòng học há miệng kinh ngạc nhìn căn phòng đầy người. Tại sao cô lại nhớ trước kia vào sáng sớm rất ít người nhỉ? Không thể do cô đi trễ được. Hôm nay cô tới sớm, không nghĩ tới các bạn học đã vào lớp gần hết.

“Thanh Quy! Bài tập số học làm xong chưa? Minh mượn một chút nhé!”

“Viết xong rồi!”

Du Thanh Quy bày các loại vở bài tập lên bàn, chỉ trong chốc lát đã bị các bạn học lấy hết rồi. Du Thanh Quy từ từ hiểu ra, thì ra mọi người tới sớm như vậy để mượn vở chép bài tập.

Cô cười lắc đầu một cái, lấy vở soạn bài vừa làm xong, tùy ý dán một chút băng dán cùng tờ giấy nhỏ lên trên.

Bỗng nhiên ghé bên cạnh bị đẩy ra.

Du Thanh Quy ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn.

Tóc dài đen của Lâm Tiểu Ngộ che đi một bên mặt, dường như mái tóc suôn mượt ấy che đi cả đôi mắt. Cô nhìn sang, nhưng lại không thấy được gương mặt của người đó, chỉ cảm thấy trắng quá mức.

“Chào cậu, mình là Du Thanh Quy vừa mới chuyển tới, ngồi cùng bàn với cậu.” Du Thanh Quy cười chào hỏi người kia.

Động tác kéo ghế của Lâm Tiểu Ngộ hơi ngừng một chút.

“Chào cậu, mình là Lâm Tiểu Ngộ.” Giọng của cô ấy hơi nhỏ.

Lâm Tiểu Ngộ vẫn kéo ghế như cũ, không ngẩng đầu nhìn Du Thanh Quy. Chậm chạp ngồi xuống, lấy sách ra theo trình tự. Động tác của cô chậm chạp... Thậm chí có chút cứng đờ.

Bút bi của Lâm Tiểu Ngộ lẩn lẩn trên bàn, cuối cùng rơi xuống đất. Du Thanh Quy cúi người xuống nhặt lên giúp cô, đặt trên bàn, sau đó quay đầu sửa lại sách vở của mình. Cô thấy Lâm Tiểu Ngộ không thích nói chuyện, vì vậy cô cũng không nhiều chuyện làm gì.

Lâm Tiểu Ngộ từ từ quay đầu nhìn Du Thanh Quy một cái, sau đó mở sách, chăm chú nhìn. Học kỳ này, tổng số lần cô tới lớp không nhiều, sách giáo khoa đều rất mới lạ với cô.

Cả ngày hôm nay, các tiết học đều để chuẩn bị cho tháng thi sắp tới nên từng đề kiểm tra thử được phát xuống, không ngừng làm bài, làm bài, làm bài...

Thời gian tan lớp, Du Thanh Quy phát hiện đầu bút của Lâm Tiểu Ngộ dừng ở một bài thi số học, nguyên sáng hôm nay không động tới. Du Thanh Quy suy nghĩ trong chốc lát, xé một tờ giấy ra rồi viết từng bước đầy đủ đề giải đề kia, xong xuôi lại đặt ở góc bàn của Lâm Tiểu Ngộ.

Đầu ngón tay cầm bút của Lâm Tiểu Ngộ khẽ run lên, sau đó cẩn thận cầm tờ giấy kia đặt trước mặt mình, cô xem rất lâu, sau đó nhỏ giọng nói: “Cảm ơn.”

“Không cần khách sáo.”

Mãi cho đến lúc tan học, Thời Diệu cũng không tới lớp. Lúc tan học, Du Thanh Quỳnh cầm sổ tay mở trang tháng mười, gạch ngang điều số ba ở trang ấy đi.

Một tuần này Thời Diệu cũng không xuất hiện, Du Thanh Quỳnh không thể làm gì hơn là liên tục gạch đi dòng này ở trong sổ tay của mình:

3. Nhớ nói cảm ơn với Thời Diệu (͡° ͜°)

Trong một tuần này, Du Thanh Quỳnh và Lâm Tiểu Ngộ lại quen thuộc nhau hơn một chút. Thỉnh thoảng người bạn cùng bàn kia cũng sẽ nói với cô vài câu, nhưng mà hầu hết thời gian thì cả hai đều im lặng. Không biết có phải là vì cô ấy vắng học quá nhiều hay không, các thầy cô giáo cũng không nhắc đến tên cô mặc dù cô có đi học. Du Thanh Quỳnh suy nghĩ một chút, cuối tuần là đến tháng thi rồi, chủ động giúp Lâm Tiểu Ngộ học thêm.

Du Thanh Quỳnh cảm thấy Lâm Tiểu Ngộ là người hướng nội, lại rất nhạy cảm. Cô chỉ dám thử dò hỏi, thật may là Lâm Tiểu Ngộ cũng không khó chịu, ngược lại rất cảm kích. Dù sao... Đối với Du Thanh Quỳnh thì những bài thi kiến thức này không có khó khăn gì, cô cũng không cần phải học nữa, cho nên trong tuần này, lúc những bạn học khác vui đầu học tập thì cô lại dùng thời gian để giúp Lâm Tiểu Ngộ học thêm.

...

Tuần này, Thời Diệu ra nước ngoài một chuyến, đi tham dự triển lãm tranh của một bậc thầy giới họa sĩ. Xuống máy bay, cậu vừa kéo va li vừa nghe điện thoại.

“Biết rồi, tôi sẽ chăm sóc cho Tiểu Ngộ.” Lúc Thời Diệu nói tới lần thứ ba, giọng nói đã mang theo mệt mỏi nhẵn.

“Cùng ba nói chuyện mà con cũng không kiên nhẫn như vậy sao!” Ba của Thời Diệu giờ lên nắm đấm bên kia điện thoại.

Thời Diệu khẽ cười: “Ba, ba yên tâm đi. Được rồi, con cúp máy trước đây!”

“Ồi trời!”

Ba cậu ngồi trên ghế sa lông nhìn điện thoại bị cắt đứt, oán trách: “Càng ngày tên nhóc này càng kỳ cục! Lại dám ngắt điện thoại của mình!”

Bà Thời ngồi xuống bên cạnh ông, hất lộn tóc quăn của mình ra sau, cười nói: “Sao em nhớ năm đó vào tuổi này, anh cũng nói chuyện như vậy với ba, hả?”

Ba Thời nhìn Bà thời, gương mặt lập tức tươi cười: “Em nói đúng, em nói gì cũng đúng!”

Hai người trung niên thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, hôm nay đã trên năm mươi tuổi lại yêu thương nhau giống như cặp vợ chồng trẻ.

...

Thời Diệu về đến nhà tiện tay để va li ở một bên, cậu xoay người đi vào phòng bếp ôm ba túi thức ăn cho mèo ra ngoài.

Đá văng cửa kính của biệt thự, cậu đi vào vườn hoa của sân sau, lần lượt đổ thức ăn vào trong ba chiếc khay. Không lâu sau, một con mèo nhỏ, hai con mèo nhỏ, ba con mèo nhỏ,... Càng ngày càng nhiều mèo nhỏ nhảy ra từ xung quanh, vây bên người Thời Diệu ăn thức ăn.

Đen, trắng, vàng, tam thể... Mười mấy con.

Cũng không phải là mèo do Thời Diệu nuôi, chúng đều là mèo hoang. Lúc trước cậu phát hiện thỉnh thoảng có hai ba con mèo lạc vào chỗ này, thế nên đổ ít thức ăn cho chúng. Một năm trôi qua, không biết từ bao giờ mà sân sau của nhà cậu biến thành câu lạc bộ mèo mất rồi,

Cho mèo ăn, Thời Diệu lại cảm thấy có chuyện gì đó. Cậu liếc nhìn điện thoại di động, trên đó hiện thứ hai. Thời Diệu ngẩng ra, cậu quên đi học.

Cũng đang rảnh rồi, đi vậy.

Lúc Thời Diệu đẩy cửa phòng học như thường lệ thì sững sốt một chút. Trong phòng học yên lặng, mọi người ngẩng đầu lên, cũng yên lặng giống như Thời Diệu.

Thì ra là đang thi.

Nhảm chán.

Thời Diệu xoay người đi ra ngoài.

Du Thanh Quỳnh nhìn bóng lưng của Thời Diệu, chân mày nhíu chặt. Cho đến lúc bóng cậu biến mất ở khúc quanh của cầu thang thì cô mới tiếp tục cúi đầu làm bài thi. Mặc dù những câu hỏi này vô cùng đơn giản, cô đã làm xong từ sớm, thế nhưng cô vẫn muốn kiểm tra lại ba lần theo thói quen.

...

“Rốt cuộc cũng thi xong rồi!”

“Trời ạ, lúc này là giáo viên nào ra đề thi vậy? Môn Vật lý khó qua đi! Tiêu rồi tiêu rồi...”

“Chẳng lẽ là giáo viên của lớp 7 sao? Đừng nói Vật lý, đáp án Số học của mình cũng lộn xộn rồi!”

“Minh viết vẫn chưa xong a a a... Muốn chết muốn chết rồi!”

Du Thanh Quý nghe các bạn học bàn tán, cô lại gần Lâm Tiểu Ngộ hỏi: “Làm bài như thế nào?”

Lâm Tiểu Ngộ cười với cô, lắc đầu một cái.

“Cậu ít lên lớp như vậy, không sao đâu. Chờ phát bài thi, mình giúp cậu sửa bài!” Du Thanh Quý nói.

“Được...” Ánh mắt Lâm Tiểu Ngộ rơi vào sổ tay đang mở ra ở góc bàn của Du Thanh Quý, hình vẽ phía trên rất đẹp. Cô gật đầu một cái, nhỏ giọng nói: “Nhìn rất đẹp.”

“Cậu cũng có thể làm sổ ghi chép đó! Ghi chép này, làm kế hoạch tuần này, kế hoạch tháng, còn có thể viết nhật ký, bút ký!” Du Thanh Quý đẩy sổ tay đến trước mặt Lâm Tiểu Ngộ, giới thiệu kỹ càng cho bạn học.

Trong lúc lơ đãng ngẩng đầu lên, Du Thanh Quý thấy Thời Diệu đi vào phòng học, mắt cậu vẫn nhìn về phía hàng cuối cùng. Du Thanh Quý nhớ tới chuyện quan trọng là phải cảm ơn cậu ấy, mấy ngày rồi cô đã rất buồn bực vì chuyện này.

Lúc tan học, quả nhiên Thời Diệu không vội vàng đi về. Trong phòng học chỉ còn lại ba học sinh trực nhật, Du Thanh Quý đi tới trước bàn Thời Diệu.

Thời Diệu ngừng lướt điện thoại đi động, ngẩng đầu nhìn cô, chủ động hỏi: “Sao thế?”

Du Thanh Quý bỏ qua vẻ khó chịu trong giọng nói của cậu ta, ngược gương mặt tươi cười rạng rỡ của mình lên rồi nói: “Thời Diệu, buổi diễn nghệ thuật ấy, mình muốn cảm ơn cậu đã giúp mình một tay. Nếu như không nhờ có cậu, mình đã không thể hoàn thành tiết mục đó được, liên lụy đến cả lớp. Cho nên... Cảm ơn cậu!”

“Cậu nói rồi.” Thời Diệu thờ ơ nói.

Du Thanh Quý liếc mắt nhìn mũi chân của mình, nhỏ giọng nói: “Nhưng cậu chưa chấp nhận lời cảm ơn của mình...”

Thời Diệu cảm thấy hơi buồn cười, cậu dựa về phía sau, nhìn Du Thanh Quý với dáng vẻ gọi đòn, lười biếng nói: “Được, tôi nhận. Cậu có thể đi rồi chứ?”

Du Thanh Quý khẽ nhíu mày, muốn nói gì đó rồi lại thôi, xoay người đi về phía bàn học của mình. Cô đi hai bước lại dừng lại, quay về đứng trước mặt Thời Diệu một lần nữa. Cô nhìn cậu, vô cùng nghiêm túc nói: “Thời Diệu, cậu chịu giúp mình chứng tỏ cậu là người có lòng tốt! Sau này cậu không nên không có lý tưởng nữa, học thật tốt không được hơn sao? Nghe giảng, làm các hoạt động, thi cử thật tốt!”

Du Thanh Quý cảm thấy nhất định là vì ngày thường Thời Diệu không học tập nên vô đã mề lại sút*, ngay và cuộc thi cũng không tới tham gia.

*ý nói, đã hỏng rồi thì cho hỏng luôn.

“Thi cử? Tôi không cần đâu.” Thời Diệu vẫn lười biếng như cũ.

“Thời Diệu, cậu không thể tin những ý kiến cho rằng đi học là vô dụng được! Đi học rất hữu dụng! Cuộc thi cũng hữu dụng! Nếu như... Nếu như có chỗ nào không hiểu, mình sẽ dạy thêm cho cậu!”

“Tôi không cần đi thi, bởi vì...” Thời Diệu nghiêng người về trước, cúi chỏ đặt trên bàn học, từ từ đến gần Du Thanh Quý.

“Cử đi học.”*

*Cử đi học: Giống như những người có hoạt động, thành tích xuất sắc thì sẽ được đề cử học lên cao, VN mình hay gọi là học nhảy cóc đó ^^

“Hả?” Du Thanh Quý ngẩng đầu lên, mờ mịt nhìn Thời Diệu.

Cô Dật Phi đang quét lớp “ph” một tiếng, cười hi hi nói: “Thanh Quý, cậu không biết sao? Thời Diệu của chúng ta được cử đi học, đồng nghĩa với học Đại học đó.”

Đồng nghĩa với đại học, một trong các trường đại học top 3 cả nước.

Về mặt Du Thanh Quý thay đổi liên tục, từ mờ mịt đến kinh ngạc, từ nghi ngờ đến sợ hãi, từ sáng tỏ đến mơ hồ, từ mừng rỡ đến sùng bái, lại từ kính nể, quay về lưng túng ngượng ngùng.

Giương mặt xinh đẹp của cô từ từ nhấn lại thành chữ “quỳnh”*

*Chữ Quỳnh trong tiếng Trung đây 珮, giống hình mặt người nhún nhó đó.

Bạn đang đọc truyện *Đông Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Editor: Sam Sam - DD LQĐ

Sau khi về nhà, Du Thanh Quỳnh trình trọng mở một trang mới trong sổ tay, tiếp đó chọn đi chọn lại các loại bút với màu sắc khác nhau trong ống đựng bút của mình, cuối cùng mở ngăn kéo ra, lấy một cây bút lông nhỏ đã lâu chưa sử dụng ra.

Cô rất ít khi dùng bút lông để viết lên sổ tay, lần cuối cùng cô viết là một năm trước, ngày đó cô đổi nick name trên Weibo thành “Tiểu Mê Quỷ của Hắc Diệu”, sau đó dùng bút lông trình trọng viết vào sổ: Lâm Tiểu Mê Quỷ của Hắc Diệu cả đời.

Du Thanh Quỳnh chăm mực, suy nghĩ một chút rồi nâng cổ tay cẩn thận viết từng chữ: Không thể nhận xét người khác qua tướng mạo.

Khỏe miệng Du Thanh Quỳnh cong xuống. Cô càng nghĩ càng cảm thấy lúng túng, hối hận muốn chết vì lảm nhảm trước mặt Thôi Diệu!

Chuông điện thoại di động vang lên, Du Thanh Quỳnh vội vàng kéo ngăn kéo ra – ba ba con yêu nhất.

Cô nghiêng đầu liếc nhìn về phía cửa rồi nhận điện thoại.

“Tiểu Quỷ, bên này có việc nên bị trễ một chút, cuối tuần mới về thăm con được.”

“Con biết rồi, ba ba.”

Điện thoại im lặng một lúc: “Tiểu Quỷ này, gần đây... mẹ con khỏe chứ?”

Du Thanh Quỳnh mím môi, không biết trả lời như thế nào.

“... Ba ba, nhất định ba phải ly hôn với mẹ sao?”

Điện thoại im lặng một lúc lâu.

“Mẹ không ổn lắm...” Du Thanh Quỳnh cúi đầu: “Mẹ khóc hoài, còn không ăn cơm, người gầy đi hẳn. Mẹ cũng hay mua mấy tờ báo có tin tức của ba, còn luôn tìm hình ba trên mạng nữa...”

“Cũng trách mắng ba đủ kiểu nữa, có đúng không?” Ba ba cắt ngang lời cô, “Tiểu Quỷ, con đã lớn rồi. Thật sự ba ba mệt mỏi lắm, không thể đi hết quãng đường sau này cùng mẹ con được, nhưng ba mãi mãi hiểu tiểu Quỷ nhất. Tiểu Quỷ... Đừng trách ba ba được không?”

Du Thanh Quỳnh siết chặt điện thoại di động, nước mắt cứ từ từ rơi xuống từng hàng, có giọt rơi xuống sổ tay đang mở ra khiến vết mực loang dàn ra.

...

Chủ nhiệm lớp ôm một xấp bài thi đi tới bục giảng, ông vừa để bài thi xuống, ánh mắt uy nghiêm quét qua từng gương mặt học sinh trong lớp, trầm giọng nói: “Tôi đã nghĩ đến chuyện thành tích tháng thi lần này của các em sẽ không tốt, dù sao cũng là tháng thi đầu tiên sau khi tựu trường, hơn nữa lại diễn ra sau Đại hội thể dục thể thao. Nhưng tôi không nghĩ tới lại kém như vậy! Quá kém!”

Chủ nhiệm lớp vỗ bàn, lớn tiếng nói: “Mấy em nam kia... ngồi đằng hoàng vào! Không dính chùm vào nhau nữa!”

Mấy nam sinh đằng sau... kéo ghế, phát ra tiếng ồn trong một lúc.

“Bây giờ các em học 11 rồi, không phải vừa mới lên cao trung nữa! Để đốc thúc các em có tinh thần học tập, tháng thi lần sau lấy được thành tích tốt hơn thì hôm nay chỗ ngồi trong lớp chúng ta sẽ xếp theo thành tích! Bắt đầu từ hàng thứ nhất, thứ tự từ Nam đến Bắc. Tính từ thành tích của cuộc thi lần này!”

Chính sách mới của chủ nhiệm lớp gây ra một trận xì xào bàn tán.

Chủ nhiệm lớp liếc mắt nhìn bảng điểm, ánh mắt lại quét một vòng học sinh trong lớp học. Lần này ông quyết định bắt đầu đọc từ người có thành tích

kém nhất.

“...” Ánh mắt chủ nhiệm lớp rơi vào bảng điểm của một người có điểm là một dãy các số 0, quyết định đếm từ người có thành tích đứng nhì từ dưới lên trên.

“Cổ Dật Phi: Số học 45, Ngữ văn 32, Anh văn 11, Chính trị 30, Lịch sử 42, Địa lý 49, Vật lý 76, Sinh học 45, Hóa học 9!” Chủ nhiệm lớp càng đọc càng tức giận, đọc xong thành tích của Cổ Dật Phi thì hung hăng nhìn cậu ta một cái.

Cổ Dật Phi chôn mặt trên bàn, vừa cảm thấy ngượng vừa cảm thấy buồn cười.

“Chu Tiểu: Số học...”

“...”

“Thứ nhì, Dương Hinh: Số học 97, Ngữ văn 90, Anh văn 99, Chính trị 93, Lịch sử 92, Địa lý 97, Vật lý 86, Sinh học 95, Hóa học 89.”

Lúc đọc tới tên người đứng đầu, chủ nhiệm lớp ngẩng đầu lên nhìn Du Thanh Quý một cái rồi mới đọc: “Đứng nhất, Du Thanh Quý: “Số học 100, Ngữ văn 100, Anh văn 100, Chính trị 100, Lịch sử 100, Địa lý 100, Vật lý 100, Sinh học 100, Hóa học 100...”

Phòng học vô cùng yên tĩnh, thậm chí có người kinh ngạc nhìn Du Thanh Quý, há miệng đến mức có thể nhét một quả trứng gà vào.

Không biết là ai nhỏ giọng thào thì một câu: “Ôi trời, học trùm quá...”

“Khụ khụ,” Chủ nhiệm lớp phá tan không khí im lặng, “Bây giờ bắt đầu đổi chỗ ngồi!”

Lục Trung có một quy định rất đặc biệt, mỗi học sinh sẽ dán tên của mình lên góc bàn phải của mình, nếu muốn đổi chỗ ngồi cũng sẽ phải mang bàn ghế theo cùng. Lần này dường như tất cả học sinh của lớp 3 đều phải đổi vị trí nên chủ nhiệm lớp để họ dời bàn ghế của mình dời tới hành lang theo thứ tự, sau đó sẽ lấy từng cái vào theo thành tích của tháng thi lần này.

Có lẽ Thời Diệu là người duy nhất trong lớp không cần di chuyển chỗ ngồi của mình, cậu ngẩng đầu lên, lướt qua phòng học ngồn ngộn, nhìn Du Thanh Quý đang ở phía trước. Du Thanh Quý đang dọn dẹp lại cặp sách, từ góc độ của Thời Diệu có thể nhìn thấy đầu tóc quần xinh đẹp của cô, thanh thoát còn lộ ra gò má cùng vành tai.

Chín môn đều đạt tối đa, Thời Diệu có chút ngoài ý muốn.

Cô gái như vậy, phải rất ngốc mới đứng chứ nhỉ...?

Nhớ tới lúc Du Thanh Quý đứng đối diện mình nghiêm trang nói phải học tập thật tốt, thậm chí còn đồng ý giúp cậu học thêm, Thời Diệu nâng khóe miệng, nở nụ cười như có như không.

Rất thú vị.

Dương Hinh vẫy tay với Du Thanh Quý: “Thanh Quý! Sau này chúng ta ngồi cùng bàn rồi!”

Dương Hinh vô cùng vui vẻ.

Du Thanh Quý cũng lộ ra gương mặt tươi cười rực rỡ với Dương Hinh.

Du Thanh Quý rất thích lớp trưởng Dương Hinh, có thể ngồi cùng bàn với cậu ấy, trong lòng cô cũng thật phấn chấn. Nhưng mặt khác, cô có chút bận tâm về Lâm Tiểu Ngộ. Tháng thi lần này cô ấy làm không tốt lắm.

Nhìn động tác dọn đồ chậm chạp của Lâm Tiểu Ngộ, Du Thanh Quý cười nói: “Mặc dù không thể ngồi cùng bàn nữa nhưng chúng ta vẫn giữ lời hứa sửa đề. Tan lớp thì cùng sửa đề nhé!”

Lâm Tiểu Ngộ dừng dọn đồ, cô ngẩng đầu nhìn Du Thanh Quý rồi nở nụ cười, sau đó nhỏ giọng trả lời: “Được.”

Đến tổ gần cửa sổ phải dọn ra, Du Thanh Quý cùng Lâm Tiểu Ngộ cũng đã dọn xong cặp sách, đứng lên chuẩn bị mang bàn đi ra ngoài.

Bàn học không nhẹ.

Nhìn chiếc bàn trước mặt, Du Thanh Quý nhíu chặt lông mày, trong lòng lặng lẽ oán trách quy tắc của trường Lục Trung. Cô lại nhanh chóng nghĩ tới Lâm Tiểu Ngộ còn gầy yếu hơn mình, bình thường hay xin nghỉ bệnh, chẳng phải sẽ không mang nổi sao?

Du Thanh Quý quay đầu nhìn Lâm Tiểu Ngộ nói: “Mình mang giúp cậu, hai người chúng ta...”

Cô còn chưa nói xong đã nhìn thấy Thời Diệu xuyên qua lối đi nhỏ chật chội, dừng trước bàn học của Lâm Tiểu Ngộ, sau đó mang nó đi.

Du Thanh Quý sùng sốt một chút, chợt nghĩ đến mấy ngày trước mới thấy Lâm Tiểu Ngộ kéo tay Thời Diệu băng qua đường. Chẳng lẽ Lâm Tiểu Ngộ là

bạn gái của Thời Diệu?

Vốn là Du Thanh Quý còn muốn mang bàn học đi cùng Lâm Tiểu Ngộ, nhưng người ta đã có người giúp rồi, cô cũng không thể giúp được nữa, chỉ có thể làm một mình...

Du Thanh Quý cúi đầu, có chút chán nản nâng bàn lên. Cô vừa đi được hai bước thì Thời Diệu đã mang bàn học của Lâm Tiểu Ngộ đến hành lang, xoay người lại ngăn trước mặt Du Thanh Quý.

“Cậu nhường đường một chút.” Du Thanh Quý cau mày nhìn cậu ta: “Rất nặng!”

Thời Diệu cũng nhún mày, ý tứ muốn giúp đỡ của cậu bày ra rõ ràng như thế mà không nhìn ra sao? Thi chín môn đạt điểm tối đa bằng cách nào vậy?

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Editor: Sam Sam - ĐĐ LQĐ

“Du Thanh Quý, để mình giúp cậu!” Tấn Át Minh đi qua mấy bước, đoạt lấy bàn học trong tay Du Thanh Quý, “Nặng như vậy, không phải là việc của nữ sinh đâu! Để mình để mình!”

“Cảm ơn cậu!” Du Thanh Quý lập tức cười rục rịch, trả lời Tấn Át Minh.

Tấn Át Minh mang bàn học xoay người lại, nói với Thời Diệu: “Thời Diệu, cậu nhường đường một chút!”

Thời Diệu nhìn Tấn Át Minh một cái, xoay người đi về phía cuối phòng học. Cậu trở lại chỗ ngồi của mình rồi ngồi xuống, giương mắt nhìn Du Thanh Quý xách ghế theo sau Tấn Át Minh. Tấn Át Minh quay đầu lại, không biết nói với Du Thanh Quý điều gì mà khiến cô cười một trận.

Thật chóng mặt.

Thời Diệu chợt đứng dậy, đi ra cửa sau, sai bước lên lầu đi tới phòng vẽ tranh.

...

Thời Diệu ở phòng vẽ tranh trên tầng cao nhất nguyên một ngày, lúc chạng vạng, trường học vang lên tiếng chuông tan trường thì cậu mới dọn dẹp sắp xếp lại các loại màu vẽ, sau đó trở lại phòng học. Học sinh trong phòng đã đi khỏi một nửa, chỉ còn lại học sinh dọn dẹp sách vở hoặc trực nhật.

Thời Diệu bỏ tay vào túi quần ngồi xuống chỗ ngồi ở hàng cuối cùng, nhìn về phía trước.

Du Thanh Quý vén tóc mai ra sau vành tai, cầm bút viết viết gì đó, cô nghiêng đầu nói chuyện với Lâm Tiểu Ngộ. Lâm Tiểu Ngộ gật gật đầu, Du Thanh Quý lại tiếp tục viết mấy chữ trên giấy.

Thì ra Du Thanh Quý đang giúp Lâm Tiểu Ngộ học thêm.

Nửa người trên của Thời Diệu hơi ngửa ra sau, tựa lưng vào ghế ngồi, lẳng lặng nhìn hai người.

Càng ngày học sinh trong phòng càng ít đi, cho đến người trực nhật cuối cùng cũng đã rời khỏi, mặt trời dần dần lặn ở phía Tây, những tia nắng ấm áp cuối cùng trong ngày chiếu vào từ cửa sổ, chiếu lên người Du Thanh Quý cùng Lâm Tiểu Ngộ.

Không biết hai người nói gì, Du Thanh Quý cười khẽ một tiếng, mặc dù Lâm Tiểu Ngộ yên lặng, nhưng lúc Thời Diệu nhìn thấy hai đầu vai cô ấy run run thì biết cô cũng đang cười.

Thời Diệu nhún mày, có chút ngoài ý muốn.

Du Thanh Quý liếc mắt nhìn sắc trời bên ngoài, nói: “Ôi, trễ như vậy rồi. Cũng giải quyết xong bài thi số học rồi, ngày mai chúng ta sẽ giải tiếp mấy môn khác!”

Thật ra thì bài thi cũng không khác gì so với nội dung ở trên lớp, nhưng bởi vì Lâm Tiểu Ngộ nghỉ học quá nhiều, có rất nhiều thứ thầy giáo chỉ nói qua loa một lần nên cô không thể theo kịp. Du Thanh Quý giảng thêm cho cô sau giờ học, không chỉ giảng cặn kẽ những kiến thức bị hổng cho cô, mà còn đưa ra các đề tương tự để cô làm thêm.

“Cảm ơn cậu, Thanh Quý.” Lâm Tiểu Ngộ ngẩng đầu lên, đôi mắt cong cong cười với Du Thanh Quý. Tóc mái đen thẳng trượt sang một bên, lộ ra đôi

mắt yên tĩnh nhưng lại linh động.

Du Thanh Quý sững sốt một chút, cô vươn tay vuốt lên lên mái tóc đen của Lâm Tiểu Ngộ rồi cười nói: “Tiểu Ngộ, mắt cậu đẹp quá!”

Lâm Tiểu Ngộ vội vàng cúi đầu, lấy tay vuốt tóc mái của mình xuống, trên gương mặt lại dần ửng đỏ. Du Thanh Quý ngây ngẩn cả người, Lâm Tiểu Ngộ cũng hay xấu hổ quá đi...

Du Thanh Quý mỉm cười nói: “Chúng ta dọn dẹp sách vở rồi về nhà nào.”

“Ừ.” Lâm Tiểu Ngộ gật đầu một cái, động tác chậm chạp dọn dẹp lại đồ dùng của mình.

Hai người dọn dẹp xong thì cùng nhau đi ra ngoài. Lúc vừa tới cửa thì Lâm Tiểu Ngộ quay đầu nhìn về phía Thôi Diệu định nói gì đó. Du Thanh Quý hồn nhiên không biết nên kéo cánh tay của cô, cười nói: “Chúng ta nhanh đi thôi, mình biết một quán nước ở trước cổng trường, đồ ăn ngọt ở đó rất ngon, đi chứ không lại trễ mất!”

Du Thanh Quý kéo Lâm Tiểu Ngộ đi mất.

Thôi Diệu giật giật môi, cậu dùng hết kiên nhẫn đợi ở đây, cuối cùng Lâm Tiểu Ngộ lại bị Du Thanh Quý kéo chạy mất?

Thôi Diệu đá bàn một cái.

...

“Tiểu Ngộ, mình thấy cậu giỏi thật đó, nghỉ học lâu như vậy mà mình nói chút xíu cậu đã hiểu rồi!” Du Thanh Quý nghiêng đầu, cười nhìn Lâm Tiểu Ngộ đứng bên cạnh.

“Không có đâu, là do cậu giảng rất tốt...” Lâm Tiểu Ngộ cúi đầu, giọng nói cũng hạ xuống. Giọng nói của Lâm Tiểu Ngộ không chỉ nhỏ, mà còn mang theo một loại dịu dàng mềm mại.

Du Thanh Quý thật lòng nói: “Giọng nói của cậu rất dễ nghe, nếu như hát thì nhất định khỏi bàn. Ôi chao, hát mình nghe một chút đi!”

Lâm Tiểu Ngộ vội vàng lắc đầu, ngượng ngùng trả lời: “Mình không biết hát.”

“Giọng nói dễ nghe như vậy, không hát thì thật tiếc.” Du Thanh Quý kéo cánh tay của Lâm Tiểu Ngộ. Cô nhìn lên ánh nắng chiều đang dần nhạt đi, trong đầu suy nghĩ thật nhiều. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nói: “Chúng ta có thể hợp tác cùng nhau. Cậu hát, mình nhảy.”

Du Thanh Quý nói xong liền bật cười, cô lại kéo Lâm Tiểu Ngộ rồi nghiêm trang nói tiếp: “Ôi trời, này, này, mình nói thật mà, mình đã nhảy nhiều lần rồi. Nhất định nhảy cho cậu sẽ không có vấn đề nào!”

Lâm Tiểu Ngộ gật gật đầu: “Mình biết rồi, cậu từng múa ba – lê.”

Du Thanh Quý lại lắc đầu một cái, trả lời: “Không phải vậy, thật ra thì mình không thể nhảy ba – lê.”

Lâm Tiểu Ngộ hơi kinh ngạc nhìn cô.

“Nếu như tập múa ba – lê từ nhỏ thì trên chân sẽ có rất nhiều vết thương thành sẹo, mình không muốn xấu xí chút nào đâu.” Du Thanh Quý cúi đầu, nhìn đầu ngón chân của mình.

Hôm nay cô mang một đôi xăng – đan màu trắng, từng đầu ngón chân nhỏ nhỏ không ngừng cựa quậy.

“Cho nên từ tiểu học, ngoài múa bình thường, múa dân tộc, múa rối, mình còn học nhảy hiện đại nữa.”

Lâm Tiểu Ngộ từ từ đưa mắt nhìn mặt của Du Thanh Quý, lắc đầu một cái rồi nói: “Chưa từng thấy, chưa từng thấy đó.”

“Lần sau sẽ nhảy cho cậu xem!”

Lâm Tiểu Ngộ vừa định gật đầu thì đã thấy Du Thanh Quý cau mày, sắc mặt không tốt lắm. Cô quay đầu nhìn theo ánh mắt của Du Thanh Quý, vừa nhìn đã thấy một đám người đang đứng đó.

Hung thần ác độc.

Lâm Tiểu Ngộ sững sốt một chút, lùi từng bước nhỏ về phía sau.

Diệp Lệ Học với đầu tóc ngắn màu vàng hết sức nổi bật, cô ta đứng ở chính giữa nhóm người, khoanh tay lại, nhai kẹo cao su trong miệng. Sau lưng còn có ba bốn nữ sinh cùng năm sáu nam sinh. Mỗi nữ sinh trong đó trang điểm khá đậm, nam sinh lại mở cổ áo, tóc nhuộm rối bời.

Cũng chỉ mới ra tới cửa trường học thôi mà.

Du Thanh Quý cau mày, nhìn Diệp Lệ Học rồi nói: “Đây là cửa trường học, tụ tập lại gây chuyện, cô muốn bị nhà trường đuổi học sao?”

Diệp Lệ Học liếc mắt, đi tới chỗ Du Thanh Quý cùng Lâm Tiểu Ngộ.

“Lần này không phải tìm mày.” Diệp Lệ Học huých bả vai của Du Thanh Quý, đẩy cô qua một bên, chỉ vào Lâm Tiểu Ngộ rồi hỏi: “Có bạn học nhìn thấy mày kéo tay Thôi Diệu qua đường. Con mẹ nó mày là trẻ nhỏ sao? Còn cần người khác dẫn đi à!”

Đầu ngón tay của Diệp Lệ Học chỉ vào Lâm Tiểu Ngộ, thiếu chút nữa là chọc phải chóp mũi của cô. Lâm Tiểu Ngộ lùi về phía sau, gương mặt trắng bệch.

“Này! Cô đừng dọa cậu ấy!” Du Thanh Quý đẩy Diệp Lệ Học ra, ngăn trước người Lâm Tiểu Ngộ.

Diệp Lệ Học mang giày cao gót, bị Du Thanh Quý đẩy ra như vậy nên bước chân lảo đảo, thiếu chút nữa là ngã nhào.

“Này! Mày lại dám ra tay với Lệ Học!” Một nữ sinh cùng nam sinh kia ồn ào đi tới.

Du Thanh Quý tròn to hai mắt, vội nói: “Tôi, tôi không cố ý!”

Diệp Lệ Học phun kẹo cao su trong miệng ra, liếc nhìn Du Thanh Quý cùng Lâm Tiểu Ngộ: “Không nghĩ tới hai đứa tội mày lại chơi cùng nhau, cũng tốt. Hôm nay tao sẽ dạy dỗ hai đứa mày, xem sau này tội mày còn dám chạm vào Thôi Diệu nữa không! Tao muốn làm cho tất cả học sinh của Lục Trung biết Thôi Diệu là của tao!”

Nhìn đám học sinh xấu xa kia càng ngày càng đến gần, Du Thanh Quý mím môi thật chặt, đang suy tính kêu cứu rồi dắt Lâm Tiểu Ngộ chạy trốn. Mà người Lâm Tiểu Ngộ cũng đang run rẩy, cô thờ dòn đập, cả người ngã về sau rồi bất tỉnh!

“Tiểu Ngộ!” Du Thanh Quý kinh hãi, vội vàng đỡ bạn mình.

“Tiểu Ngộ, cậu làm sao vậy?” Du Thanh Quý lo lắng hỏi.

Lâm Tiểu Ngộ cau mày, hai mắt hép lại, sắc mặt kém đến mức bất thường.

Lâm Tiểu Ngộ ngất xỉu khiến cho Diệp Lệ Học cùng đám học sinh kia bị hù dọa... Còn chưa ra tay mà dọa người ta ngất rồi sao?

“Lệ Học, không phải nó bị bệnh tim chứ? Ôi trời con mẹ nó, đừng xảy ra án mạng nha, nếu nó vào bệnh viện thì có thể chúng ta sẽ phải bồi thường ít tiền đó!” Một nữ sinh tóc tím đi bên cạnh Diệp Lệ Học sợ hãi.

Mấy người kia cũng đều ngây ra.

Diệp Lệ Học do dự trong chốc lát, cô ta đi tới trước mặt Du Thanh Quý cùng Lâm Tiểu Ngộ, chia ngón tay trước mũi hai người rồi nói: “Hôm nay có thể bỏ qua cho tội mày, nhưng hai người phải đồng ý sau này cách xa Thôi Diệu ra, không được nhìn cậu ấy, không được nói gì với cậu ấy dù chỉ là một câu!”

“Tôi nói...” Thôi Diệu bỏ hai tay vào túi quần, bước từng bước đi tới, “Cô là ai?”

Học sinh vây xung quanh ngăn người, cũng không tự chủ mà tránh ra một chút để Thôi Diệu đến gần.

“Thôi Diệu?” Diệp Lệ Học giật mình, cô ta ngượng ngừng thu tay lại, gương mặt biến thành tươi cười.

Lâm Tiểu Ngộ chột vừng ra khỏi cánh tay đang đỡ của Du Thanh Quý, cô khóc lóc chạy về phía Thôi Diệu, lôi kéo cánh tay của Thôi Diệu, tựa trên vai cậu rồi sợ hãi nhỏ giọng khóc sụt sùi.

Thôi Diệu nhủ mày, không thể làm gì hơn ngoài rút tay ra khỏi túi quần rồi giờ lên, vỗ nhẹ sau lưng Lâm Tiểu Ngộ, nhả nài an ủi: “Được rồi, đều là người lớn, đừng khóc nữa.”

Lâm Tiểu Ngộ lùi về phía sau từng bước, cúi đầu lau nước mắt. Cô hít hít mũi rồi nhỏ giọng trả lời: “Biết rồi, cậu nhỏ.”

Cậu nhỏ?

Du Thanh Quý kinh ngạc nhìn Lâm Tiểu Ngộ, chột nhớ hình như ánh mắt của Lâm Tiểu Ngộ hay hướng về phía Thôi Diệu? Nhưng mà... Cậu nhỏ là cái quý gì chứ? Lúc nhìn thì tuổi của bọn họ giống như chỉ hơn kém nhau nhiều nhất là hai ba tuổi thôi đó!

Không chỉ có Du Thanh Quý, Diệp Lệ Học cùng những học sinh cô ta đưa tới cũng đều bối rối.

Trên mặt Diệp Lệ Học thay đổi liên tục, cuối cùng đổi thành gương mặt tươi cười vui vẻ, cô ta đi tới trước mặt Thôi Diệu, vội vàng nói: “Cậu ấy là cháu của cậu sao? Ôi chào! Hiểu lầm, hiểu lầm rồi!”

Thật là... Vừa vui vẻ vừa lúng túng.

Cô ta cũng biết làm sao Thời Diệu lại dễ dàng để cho nữ sinh khác kéo tay như vậy, lúng túng là vì thiếu chút nữa đã đánh cháu gái của Thời Diệu rồi...

Ánh mắt Diệp Lệ Học không khỏi rơi trên người Du Thanh Quý. Ách... Nếu Lâm Tiểu Ngộ là cháu phía ngoại của Thời Diệu, vậy có thể nào Du Thanh Quý kia cũng là thân thích của cậu ấy hay không?

“Ha ha...” Diệp Lệ Học cười xấu hổ, nhìn Thời Diệu rồi hỏi: “Thời Diệu, Du Thanh Quý kia không có quan hệ gì với cậu đúng không?”

“Dĩ nhiên!” Du Thanh Quý cau mày lớn tiếng nói.

Thời Diệu liếc mắt nhìn Du Thanh Quý, quai hàm cùng ánh mắt lại hiện lên ý cười, khoe miệng cậu thoáng qua một đường cong mờ nhạt, cười như không cười: “Không phải cô nói giữa tôi và cô ấy có chuyện gì hay sao?”

“Cái gì?” Diệp Lệ Học không phản ứng kịp.

“Đúng vậy, giữa tôi và cô ấy có chuyện mà.” Thời Diệu mở to hai mắt nhìn Du Thanh Quý, lười biếng nói.

“Gì cơ?” Diệp Lệ Học vẫn chưa phản ứng kịp.

Thời Diệu nhìn Diệp Lệ Học một cái rồi nói tiếp: “Không sai, đúng như cô nghĩ.”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Editor: Sam Sam - DD LQĐ

Diệp Lệ Học sững sờ nhìn Thời Diệu, không tin vào tai mình. Cô ta cười xấu hổ, bởi vì nụ cười được nặn ra trên gương mặt cứng ngắt nên lúc nhìn càng giống như trò hề.

“Thời Diệu, cậu đừng nói với mình là cậu thích cô ta!” Diệp Lệ Học cắn môi chất vấn.

Thời Diệu khẽ cười một tiếng, nhìn Diệp Lệ Học: “Cô đúng...?”

Diệp Lệ Học giống như bị sét đánh, suýt nữa đứng không vững. Dường như chỉ trong giây lát, trong vành mắt cô ta đã ngập nước mắt.

Thời Diệu nhìn lướt qua mái tóc ngắn màu vàng của Diệp Lệ Học, bỗng nhiên hiểu ra: “Thì ra là cô... Người lần trước tôi từ chối đi xem phim cùng nên liền bụm mặt khóc?”

Diệp Lệ Học cũng không nhận được nữa, uất ức đến mức nước mắt trào ra, khiến cho lớp trang điểm đậm bị lem đi, lông mi giả một bên mắt rơi xuống, một bên thì lỏng một nửa.

“Này! Mày ngông cuồng cái gì vậy! Lệ Học của bọn tao thích mày chính là vinh hạnh của mày, làm sao mày có thể bắt nạt cậu ấy như vậy!” Một nam sinh đứng bên cạnh Diệp Lệ Học không nhìn thêm được nữa, tay nắm lại thành quả đấm, đấm về phía Thời Diệu.

Lâm Tiểu Ngộ kêu lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch.

Thời Diệu giơ tay lên, bắt được cổ tay của người kia, cơ thể khẽ dịch chuyển kéo tên nam sinh nọ về phía mình, sau đó lại dùng sức ném, cả người tên kia bị quăng đi xa. Nam sinh đó đụng vào thân cây, sau đó đau đến mức ngồi bệch xuống đất, rên rĩ kêu đau.

“Mày hù cháu tao rồi.” Trong đôi mắt luôn lười biếng của Thời Diệu lại xuất hiện nét lạnh lùng.

“Này! Các em đang làm gì vậy!” Thầy chủ nhiệm chạy tới, “Đánh nhau ầu đả là tội nặng! Lại là em, Diệp Lệ Học! Em đã vi phạm một lần rồi! Mắc lỗi ba lần là bị đuổi học đó!”

Nam sinh ngồi dưới đất ngẩng đầu lên, chỉ vào Thời Diệu nói: “Chủ nhiệm, tên kia cũng đánh nhau!”

“Người nào?” Thầy chủ nhiệm xoay người nhìn thấy Thời Diệu thì sững sốt một chút, “Em còn dám tố cáo trước sao? Nhất định là các em bắt nạt người khác, Thời Diệu tự vệ thôi! Trở về phòng làm việc của tôi! Gọi người nhà tới!”

Không có cách nào khác, đã nhiều năm như vậy, Thời Diệu là học sinh duy nhất của Lục Trung được cử đi học, đồng nghĩa với học sinh đại học...

...

Trong quán nước giải khát.

Du Thanh Quý cúi đầu cắn ống hút, rầu rĩ không vui vẻ gì.

Lâm Tiểu Ngộ nhìn Du Thanh Quý một chút, lại nhìn Thời Diệu một chút, sau đó nhẹ nhàng kéo tay áo của Thời Diệu. Thời Diệu liếc nhìn rồi đẩy trà sữa tới trước mặt cô, “Uống đi.”

“Ừ...” Lâm Tiểu Ngộ cúi đầu, hai tay cầm trà sữa của mình.

Du Thanh Quý nhìn thật lâu, cuối cùng không nhìn được liền nhú mày trợn mắt nhìn Thời Diệu một cái. Cậu ta nói lời kia là có ý gì? Chẳng lẽ nên giải thích quan hệ giữa hai người sao? Thế nào lại khiến Diệp Lệ Học càng hiểu lầm vậy chứ! Cậu ta không sợ Diệp Lệ Học, nhưng cô cũng không muốn phiền toái tìm đến mình đâu!

Du Thanh Quý vừa tức giận vừa hút một hơi nước đậu đỏ.

“Khụ khụ khụ...” Cô dùng sức hút nhiều quá nên bị sặc. Du Thanh Quý che miệng, quay đầu sang bên cạnh, không nhìn được mà ho khan một trận.

“Thanh Quý?” Lâm Tiểu Ngộ sừng sốt, chậm chạp đưa tay lên, vỗ vỗ sau lưng Du Thanh Quý: “Chậm một chút, uống từ từ thôi nào...”

Du Thanh Quý ho khan trong chốc lát mới chậm rãi ngừng lại. Cô cười ngọt ngào với Lâm Tiểu Ngộ: “Mình không sao nữa.”

Thời Diệu nhìn gương mặt nhỏ bé của Du Thanh Quý đỏ lên vì ho khan, thật là hồng. Cậu còn tưởng cô sẽ truy hỏi mình, không nghĩ tới cô ấy không đề cập đến lý do vì sao cậu nói như vậy. Ngón tay của Thời Diệu nhẹ nhàng gõ hai cái lên mặt bàn, có vẻ hơi thất vọng.

“Cậu ta... Thật sự là cậu nhỏ của cậu sao?” Rốt cuộc Du Thanh Quý không nhìn được mà tò mò hỏi Lâm Tiểu Ngộ, “Học sinh trong lớp, coi như không phải cùng tuổi thì tối đa cũng chỉ kém nhau một hai tuổi, thậm chí ba tuổi mà? Không phải là cậu họ chứ...”

Du Thanh Quý trợn to hai mắt nhìn Lâm Tiểu Ngộ, thấy bạn mình có người cậu xấu tính như Thời Diệu cũng thật là đáng thương.

“Là cậu họ... Cậu nhỏ lớn hơn mình một tuổi.” Lâm Tiểu Ngộ cười lên.

“Nói bao nhiêu lần rồi, đừng gọi tôi là cậu mà.” Thời Diệu nhú mày.

Lâm Tiểu Ngộ le lưỡi nhỏ, sát lại tai Du Thanh Quý nói nhỏ: “Cậu nhỏ không thích mình gọi là cậu...”

Du Thanh Quý cũng hạ giọng xuống, kề sát tai Lâm Tiểu Ngộ rồi nói: “Có phải cậu ta rất hung dữ hay không, luôn bắt cậu nhìn sắc mặt của cậu ta?”

“Không có đâu, cậu nhỏ rất tốt với mình đó!”

Thời Diệu lười phải nghe hai nữ sinh kia kề tai nói nhỏ, cậu lấy điện thoại di động ra, tùy tiện lướt tin tức trên Weibo. Vừa lướt chưa được bao lâu thì Lâm Tiểu Ngộ đã cẩn thận lắc lắc cổ tay của cậu.

Thời Diệu cau mày nhìn về phía cô gái nhỏ phiền phức.

“Cậu nhỏ, cháu muốn đi xem phim...”

Lâm Tiểu Ngộ thấy Thời Diệu định từ chối thì nói ngay lập tức: “Cháu và Thanh Quý đã hẹn cùng đi xem ‘Ngủ với bạn cùng bàn’...”

Thời Diệu không nói gì, bắt đầu đặt vé. Lúc chọn chỗ ngồi thì cậu lại hơi do dự, hai ghế hay ba ghế? Cuối cùng chọn ba chỗ ngồi.

...

Du Thanh Quý kéo tay của Lâm Tiểu Ngộ, cô quay đầu nhìn Thời Diệu đang đi ở phía sau, nhỏ giọng hỏi bạn mình: “Tại sao cậu nhỏ của cậu cũng tới đây hả...”

“Có thể... Có thể là cảm thấy trẻ rồi không?” Lâm Tiểu Ngộ rất nhạy cảm, “Có phải cậu rất ghét cậu nhỏ của mình không? Không thích cậu ấy tới đây với chúng ta sao?”

Nhìn đôi mắt hốt hoảng của Lâm Tiểu Ngộ, Du Thanh Quý lập tức bày ra gương mặt tươi cười rạng rỡ như hoa hướng dương rồi nói: “Làm sao lại như vậy chứ! Cậu nhỏ của cậu rất giỏi! Người cao cao gầy gầy đẹp trai, thành tích lại tốt, còn có thể vẽ tranh nữa!”

“Vậy sao?” Không biết Thời Diệu đã đến bên cạnh từ lúc nào, cười như không cười nhìn Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý cắn đầu lưỡi của mình một cái, cứng ngắc quay đầu đi.

...

Du Thanh Quý nhìn màn hình không chớp mắt, cho đến lúc cảm nhận được một người đàn ông trung niên luôn dựa về phía mình. Lúc đầu, Du Thanh Quý còn cho rằng đó là ảo giác của mình, nhưng người đàn ông trung niên đó lại khoác cánh tay lên ghế của Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý nhú mày, đang suy nghĩ có nên nói ra hay không. Nếu nói ra có ảnh hưởng đến người khác không? Lúc cô đang phân vân thì Lâm Tiểu Ngộ kéo cô. Du Thanh Quý quay đầu lại thì thấy Thời Diệu cùng Lâm Tiểu Ngộ đã đứng lên.

“Đổi chỗ ngồi.” Lâm Tiểu Ngộ nhỏ giọng nói.

Du Thanh Quý thờ phào nhẹ nhõm.

Lúc đầu thứ tự của ba người là Thời Diệu, Lâm Tiểu Ngộ, Du Thanh Quý, bây giờ đổi chỗ thành Lâm Tiểu Ngộ, Du Thanh Quý, Thời Diệu.

Sau khi ổn định lại vị trí một lần nữa, Du Thanh Quý ăn bắp rang bơ, chuyên tâm nhìn lên màn hình. Bỗng dưng quay sang nhìn một chút lại thấy có gì đó lạ lạ. Tại sao Lâm Tiểu Ngộ lại đổi đổi chỗ ngồi? Cậu ấy ngồi với Thời Diệu thì có gì là không ổn chứ?

Thời Diệu hay là Lâm Tiểu Ngộ nghĩ đến việc chuyển chỗ ngồi vậy? Thật ngốc mà.

Thời Diệu nghiêng đầu nhìn về phía Du Thanh Quý, lúc cô xem phim rất chăm chú, hai mắt to tròn cũng không chớp lấy một cái. Bởi vì xem quá nhập tâm nên lúc cầm một viên bỏng ngô bỏ vào trong miệng lại cắn phải đầu ngón tay của mình. Du Thanh Quý hơi nhú mày, rút đầu ngón tay của mình một chút rồi lại tiếp tục vừa ăn bỏng ngô vừa xem phim.

Du Thanh Quý để bỏng ngô ở một bên, cầm nước giải khát lên uống.

Thời Diệu liếc mắt nhìn hộp bỏng ngô của cô, bên trong đã gần hết sạch rồi. Cậu cầm hộp bỏng ngô còn chưa bị động tới của mình đổi qua cho cô.

Du Thanh Quý uống hai hộp nước thì lại ôm lấy hộp bỏng ngô, ăn một viên rồi lại một viên. Hồn nhiên không phát hiện ra hộp của mình đã bị người ta đổi mất rồi.

Thời Diệu khẽ cười.

Ham ăn như vậy, đúng là giống như chuột Hamster vậy.

...

Xem phim xong đã tới mười giờ, Thời Diệu cùng Lâm Tiểu Ngộ đưa Du Thanh Quý đến tận cổng của khu nhà ở. Vốn là rạp chiếu phim gần với trường học, mà nhà của Du Thanh Quý cũng cách trường học không xa.

“Hôm nay muộn quá, lần sau vào nhà mình chơi nhé.” Du Thanh Quý kéo tay của Lâm Tiểu Ngộ, đôi mắt cong cong lên vừa cười vừa nói.

“Được.” Lâm Tiểu Ngộ gật đầu, cười đồng ý.

Du Thanh Quý đi vào khu nhà, liếc mắt nhìn bóng lưng của Thời Diệu cùng Lâm Tiểu Ngộ, vẫn cảm thấy bạn mình thật đáng thương khi có cậu như vậy mà...

...

“Thà để cô ấy dạy học thêm cũng không cần tôi sao?” Thời Diệu hỏi.

Lâm Tiểu Ngộ ngượng ngùng cúi đầu, nhỏ giọng trả lời: “Thích Thanh Quý dạy...”

Thời Diệu gõ đầu cô một cái rồi xoay người trở về phòng của mình.

Căn phòng của Thời Diệu chỉ toàn màu trắng, loại màu trắng này có thể giúp cậu có linh cảm khi vẽ tranh. Cậu ngồi trên chiếc giường lớn màu tuyết trắng, tay khoác lên đầu gối, đầu ngón tay gõ nhẹ hai cái.

Đột nhiên rất muốn vẽ tranh.

Thời Diệu đi tới phòng vẽ, nhìn bản vẽ trống không một lúc lâu mới bắt đầu cầm bút lên. Lúc vẽ cậu rất tập trung, bởi vì chăm chú như thế nên trên gương mặt lại tăng thêm sức hấp dẫn nếu ai đó nhìn thấy.

Cậu vẽ rất lâu, sau đó mới vẽ xong một rạp chiếu phim.

Trên màn hình lớn đang chiếu một bộ phim, mà chỗ ngồi lại trống trơn, không có một người nào, chả có ai xem cả. Cậu đổi bút, ngay chính giữa bắt đầu vẽ người xem duy nhất— một con chuột Hamster.

Chuột Hamster ôm một hộp bỏng ngô lớn, vừa ăn vừa chăm chú xem phim. Thật nhiều thật nhiều bỏng ngô rơi ra từ trong hộp đầy tràn, rơi xuống đầy đất.

Nhìn chú chuột chiếm vị trí trung tâm, dường như có thể nghe được tiếng động “rột rột”, “rột rột” lúc nó ăn bóng ngó.

Lúc Thời Diệu đăng bức tranh này lên Weibo thì thấy đã hai giờ sáng rồi. Cậu định để điện thoại đi động xuống thì mới phát hiện được thiếu chút gì đó.

Cậu mở tin tức ra lướt nhanh vài cái.

Không đúng, mỗi buổi tối thì luôn có một người hâm mộ nhắn tin cho cậu, thế mà hôm nay lại không có. Thời Diệu mở Weibo của người đó lên thì nhìn thấy hai ba tấm ảnh chụp sổ tay được đăng lên Weibo.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Editor: Sam Sam - DD LQĐ

“Mẹ, con về rồi...” Lời nói của Du Thanh Quỳnh nghẹn ở cổ họng, kinh ngạc nhìn một đồng hồ hỗn độn trên mặt đất. Bàn ghế bị đẩy ngã, khay trà bằng thủy tinh bể nát, học tủ xóc xếch, ngay cả TV treo trên tường cũng rơi xuống đất, màn hình vỡ vụn.

Trong phòng ngủ vọng ra tiếng khóc của mẹ cùng tiếng khuyên bảo của bà ngoại.

Du Thanh Quỳnh dể cạp sang một bên, đạp lên đồng hồ tàn chạy tới phòng ngủ của mẹ mình.

“Mẹ!”

Mẽ Doanh Tĩnh nằm trên gối khóc lóc, vì khóc quá lâu nên chẳng còn sức lực, tiếng khóc trở nên đứt quãng.

Trong phòng ngủ của mẹ cô cũng hỗn độn giống như phòng khách. Những bức ảnh mẹ chụp cùng ba bị xé thành từng mảnh nhỏ, báo chí về ba mà mẹ sưu tầm trong thời gian dài cũng đều bị xé nát.

“Thanh Quỳnh về rồi, mau tới khuyên mẹ cháu đi.” Bà ngoại của Du Thanh Quỳnh, Chúc Hương Lan đang lo lắng đến đỏ vành mắt.

“Mẹ...” Du Thanh Quỳnh ngồi ở mép giường, cúi người ôm eo mẹ mình, “Mẹ đừng khóc...”

Du Thanh Quỳnh không nhận được khi thấy mẹ bị uất ức, chỉ cần mẹ khóc thì cô cũng rơi nước mắt theo, thế nên lúc bây giờ từng giọt nước mắt cũng thi nhau rơi xuống, thấm ướt áo của Mẽ Doanh Tĩnh.

“Quỳ Quỳ...” Mẽ Doanh Tĩnh ngồi dậy, ôm Du Thanh Quỳnh rồi cùng nhau khóc.

Tay Du Thanh Quỳnh vòng qua eo bà, vỗ nhẹ phía sau lưng, vừa khóc vừa an ủi: “Mẹ đừng khóc, đừng khóc nữa...”

Cô không biết hòa giải chuyện ba mẹ mình như thế nào, chỉ có thể vụng về lặp đi lặp lại một câu nói này.

Bỗng nhiên Mẽ Doanh Tĩnh đẩy Du Thanh Quỳnh ra, cảm tờ báo bên cạnh đưa cho cô, giọng nói bén nhọn: “Con xem đi! Đây chính là ba ba của con đó! Người đàn ông từng nói cưới mẹ là điều hạnh phúc nhất đời ông ấy, đảo mắt đã ôm ấp người đàn bà khác! Ba con chính là tên đàn ông không có lương tâm! Mẹ con học trung học với ông ta, vì ông ta mà lúc tốt nghiệp đã không thi vào trường mình thích, lại thi vào trường ông ta học! Khi tốt nghiệp gả cho ông ta, vì ông ta mà bỏ hết tất cả, nhưng ông ấy làm gì với mẹ? Càng ngày càng không muốn nói chuyện với mẹ, luôn bày ra gương mặt khó chịu cho mẹ! Tức giận cái này bức tức cái khác! Bây giờ trong chớp mắt đã ôm ấp người khác!”

Mẽ Doanh Tĩnh khóc đến mức giọng nói khàn khàn, đầu ngón tay cũng không tự chủ mà dậm liên tục lên bề mặt của tờ báo.

Du Thanh Quỳnh cúi đầu, nhìn tờ báo mẹ đưa cho mình.

“Du Trạch Ngôn cùng hoa đán Tiểu Ngọc Văn cùng nhau hưởng thụ thời gian nhàn nhã ở bãi biển lúc chiều.”

“Du Trạch Ngôn và các hoa đán ZK cùng nhau bước trên thảm đỏ, trái ôm phải ấp, may mắn không ngừng!”

“Hầu Uyển Kỳ rời khỏi nhà họ Đông, tìm nơi nương tựa mới là công ty Du thị! Phải chăng trong chuyện này có nguyên nhân là vì Du Trạch Ngôn hay không?”

“Đáng sợ, có phóng viên ở Anh nói Du Trạch Ngôn xuất hiện tại Học viện Quý tộc nhiều lần, có lời đồn cho rằng Du tổng đi thăm con riêng...”

Mỗi một tin tức đều đưa ra vài hình ảnh. Đã rất lâu rồi Du Thanh Quỳnh chưa thấy ba ba của mình, cô vuốt bề mặt của trang báo, cẩn thận xem những hình

kia. Đại đa số đều là chụp lén, có tấm nghiêng người, chỉ có bóng lưng mơ hồ, ngay cả Du Thanh Quý cũng không phân biệt được rốt cuộc người đó có phải ba ba của mình hay không. Chỉ có tấm hình b aba cùng nhóm người của ZK đi trên thảm đỏ là vô cùng rõ ràng. ZK là một cặp chị em sinh đôi xinh đẹp, họ chia ra đứng hai bên Du Trạch Ngôn, tay của ba cô nhẹ nhàng khoác lên hông của hai người.

Du Trạch Ngôn nhìn ống kính, khóe môi nhếch lên nho nhã vui vẻ.

Du Thanh Quý sờ mặt ba mình, có chút nhớ nhung.

Bỗng nhiên Mễ Doanh Tĩnh đoạt lại tờ báo trong tay Du Thanh Quý, vừa xé vừa la: “Tôi không muốn gặp người đàn ông này nữa! Không bao giờ... muốn nữa! Du Trạch Ngôn, tôi hận ông!”

“Mẹ!” Du Thanh Quý nắm cổ tay của Mễ Doanh Tĩnh, “Chưa chắc những tin tức này là thật mà! Bọn họ sống trong ngành giải trí, luôn sẵn những tin tức như thế này, tùy tiện chụp lén rồi đưa lên vài hình ảnh, lại ghi những tiêu đề hấp dẫn thị hiếu của người dân. Không thể tin được!”

“Con còn nói giúp ông ta!”

“Con, con chỉ nói sự thật thôi! Con tin ba không phải người như vậy!”

“Chát!” Mễ Doanh Tĩnh tát một cái lên mặt Du Thanh Quý, “Mẹ nói bao nhiêu lần rồi, đừng gọi ông ta là ba nữa!”

Du Thanh Quý nghiêng mặt về một bên, nước mắt không nhịn được mà rơi xuống. Cô biết cô không nên chọc giận mẹ mình, nhưng trong lòng cô vẫn cố chấp không thể thỏa hiệp, vẫn cố gắng nói: “Nhưng ông ấy là ba con! Cả đời cũng là ba ba của con!”

“Con!” Mễ Doanh Tĩnh lại giơ tay lên!

Du Thanh Quý nhắm mắt lại, cũng không tránh ra, chuẩn bị nhận cái tát xuống mặt mình.

“Ôi trời, con làm gì vậy!” Chúc Hương Lan vội vàng nắm lấy cổ tay của Mễ Doanh Tĩnh, “Con đánh con mình làm gì! Tiểu Quý nói sai gì sao? Đời này họ Du kia cũng là ba của con bé! Bây giờ con buộc con mình nói như thế, vậy thì ngay từ đầu đừng gả cho tên kia! Ban đầu mẹ khuyên thế nào con cũng không nghe, rõ ràng hai đứa không cùng một hướng...”

“Quý Quý...” Mễ Doanh Tĩnh khóc lóc kéo Du Thanh Quý, “Mẹ không nên đánh con, có đau hay không? Xin lỗi con...”

“Không đau, mẹ, con không đau...” Du Thanh Quý ôm eo mẹ mình rồi chôn mặt trong ngực mẹ, “Mẹ đừng khóc, con đã lớn rồi, sau này con sẽ chăm sóc mẹ...”

Chúc Hương Lan thở dài, “Không biết là nghiệt gì! Tiểu Tĩnh, đừng hành hạ bản thân như vậy, xem bộ dạng của con bây giờ đi. Ly hôn cùng người đàn ông kia được không? Không có đàn ông, chúng ta còn có thể sống tốt hơn đó!”

Giảng co hơn nửa đêm, Du Thanh Quý nhìn mẹ ngủ thiếp đi mới trở về phòng làm bài tập. Cô nhanh chóng làm xong bài tập, lúc đi ngủ đã hơn hai giờ đêm rồi.

Vất vả một đêm nên cô chỉ muốn đi ngủ, ngay cả điện thoại cũng không đụng vào.

...

Sáng hôm sau lúc đi học, mắt Du Thanh Quý vẫn còn sưng lên.

Tiết đầu là tiết Anh văn, giáo viên dạy Anh văn quét mắt một vòng, cuối cùng rơi trên người Du Thanh Quý, gần đây cô rất thích để Du Thanh Quý đọc bài mẫu.

“Du Thanh Quý, đọc chậm đoạn văn trang 46 nào.”

Cô giáo nói xong lại xoay người viết lên bảng, viết xong hai từ vẫn không thấy giọng ai đọc đoạn văn, cô kinh ngạc xoay người.

Dương Hinh dùng cùi chỏ đụng Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý đang ngăn người thi phục hồi tinh thần, lúng túng đứng dậy.

Dương Hinh nói thật nhỏ: “Trang 46...”

Du Thanh Quý cúi đầu nhanh chóng lật hai trang, đến trang 46 thì lớn tiếng đọc.

Vậy mà Du Thanh Quý lại thất thần khi đang học, hơn nữa ngay cả sách cũng lật sai mất, thật là kỳ lạ. Học sinh trong phòng kinh ngạc nhìn về phía cô.

Giáo viên dạy Anh văn nhú mày một cái nhưng cũng không nói gì, xoay người tiếp tục viết lên bảng.

Du Thanh Quý đọc bài văn một cách chậm rãi, sau khi hoàn thành thì ngồi xuống, hai tay đặt trên bàn, mắt nhìn thẳng về phía bảng đen, hết sức chăm

chú nghe giảng, âm thầm tự nhủ với mình sẽ không bao giờ... thất thần nữa.

“Du Thanh Quý, em dịch những chữ này, xem chúng có nghĩa gì đi.” Cô giáo Anh vẫn chỉ tay vào tấm bảng đen.

“Du Thanh Quý?”

Du Thanh Quý đứng lên, đỏ mặt nói: “Nghe Hoắc Kim diễn giải, có lúc người sẽ phát hiện rất khó để lý giải ông ta, bởi vì thường thường tư tưởng và sự cố gắng của ông ấy cũng lớn như vũ trụ...”

“Mời ngồi.” Cô giáo nhìn Du Thanh Quý một cái.

Du Thanh Quý ngồi xuống, cô cầm bút tùy tiện viết viết lên vở bài tập, rầu rĩ không thôi.

Thời Diệu ngồi sau cùng như có điều gì suy nghĩ nhìn Du Thanh Quý, ngón tay đặt trên mặt bàn gõ nhẹ hai cái.

...

“Này, cậu không sao chứ?” Lúc tan học, Dương Hinh vỗ vai Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý ngẩng đầu lên nhìn Dương Hinh cười cười trả lời: “Cảm ơn lớp trưởng, mình không sao.”

“Ôi, bây giờ mới phát hiện! Làm sao mắt lại sưng thế này hả? Khóc sao?” Dương Hinh tiến tới.

Du Thanh Quý lắc đầu một cái muốn phủ nhận, suy nghĩ một chút lại gật đầu. Cô cúi đầu, nói nhỏ: “Đúng là khóc, có chuyện không vui.”

“Rốt cuộc là thế nào hả? Nói cho mình nghe đi!” Dương Hinh vừa nhiệt tình vừa kích động.

Du Thanh Quý khẽ lắc đầu: “Đã qua rồi, ừm... Không muốn nhớ lại đâu.”

Dương Hinh gật đầu, cô đứng lên: “Được rồi, mình không hỏi nữa. Nếu có chuyện gì thì phải nói với mình đó! Mình phải đi thu bài tập rồi.”

“Ừ!” Du Thanh Quý cũng gật đầu.

Cô lấy sổ tay mới ra, vừa định ghi chép gì đó thì một học sinh lớp kế bên gõ cửa phòng học: “Du Thanh Quý, cô giáo Anh vẫn gọi cậu tới phòng làm việc đó.”

“À... Cảm ơn cậu.” Du Thanh Quý dọn dẹp bàn học sạch sẽ rồi cúi đầu đi ra ngoài, nghĩ thầm chắc chắn cô giáo muốn xử lý chuyện mình thất thần lúc này...

...

“Du Thanh Quý lớp các cậu có ở đây không?” Lục Vũ Toàn ôm một chiếc hộp lớn đứng ở cửa, cô quét mắt nhìn phòng học một vòng, chuyển vật trong lòng cho một nữ sinh khác, “Mình vừa đi qua chỗ bảo vệ trường, nhìn thấy có đồ được gửi tới cho cậu ấy nên thuận đường mang tới đây. Giúp mình để lên bàn của cậu ấy nhé!”

Trong giờ học, phòng học luôn luôn rất náo nhiệt, mấy nam sinh đùa giỡn đuổi bắt, chọt xô đẩy nhau khiến mấy hàng ghế đầu gần cửa sổ bị ngã văng.

Một nữ sinh kêu lên: “Đồ chuyển tới của Du Thanh Quý!”

Chiếc hộp hình chữ nhật đã bị dè dưới mặt bàn, dẹp lép mất rồi.

Mấy nam sinh sùng sốt, vội vàng dọn dẹp lại bàn học.

Du Thanh Quý vừa trở về đã chạy tới, nắm lấy cây kéo gỡ lớp keo dán rồi mở ra các lớp bọc bên ngoài. Cho dù đã có bọt biển chống chấn động, cho dù đã có hai lớp hộp bao phủ, cho dù có lớp lông dày bao quanh con búp bê đó.

Thế mà búp bê hình Mỹ nhân ngư kia đã bị bể, nhất là phần đầu đã bể thành vài mảnh.

Du Thanh Quý cúi đầu, nhìn búp bê Mỹ nhân ngư bể tan tành trong hộp, vốn là tâm trạng cô vẫn còn đang rất thấp, nên lúc này không kìm được, nước mắt lần lượt rơi xuống thành hàng.

“Mình, mình không có ý...” Mấy nam sinh ngỡ ngàng đứng bên cạnh.

Nam sinh không có sức kháng cự với nước mắt của con gái, huống chi còn là nước mắt của một nữ sinh xinh đẹp uất ức rơi xuống.

Du Thanh Quý cúi đầu, lấy tay gạt đi nước mắt, nhưng dù thế nào thì nước mắt cũng chảy không ngừng, không thể nào lau sạch được.

Tiếng chuông vào tiết vang lên, mấy nam sinh bắt đầu đi đánh về lại chỗ ngồi của mình. Tiết này là môn Lịch sử, giáo viên dạy bộ môn này là một cô giáo

đẹp dàng ít nói vừa tốt nghiệp đại học vài năm trước, từ trước đến nay không thể nào quên nổi mấy học sinh này. Bởi thế, bất kể cô giáo đang đứng giảng bài ở trước mặt, mấy nam sinh kia vẫn xì xào bàn tán.

“Không nghĩ tới Du Thanh Quỳnh thích chơi búp bê... Lại còn có thể khóc vì thứ đó!”

“Cái gì chứ, mình vừa mới tra một chút. Cái đó gọi là Bjd, rất đắt!” Cổ Dật Phi cầm một chiếc thẻ nhỏ trong tay, trên đó viết chỗ sản xuất búp bê, còn có tên của búp bê nữa.

Thời Diệu lười biếng vươn tay rút chiếc thẻ từ trong tay Cổ Dật Phi ra rồi liếc nhìn một chút.

“Búp bê đó có thể đắt đến thế nào chứ. Đền cho cậu ấy một cái là được!”

“Nghe nói thứ đồ chơi đó rất quý, mình vừa tra trên Baidu, giá bằng học kỳ ba năm học của chúng ta đó!”

Chu Tiểu chửi thề một tiếng, “Không phải chỉ là một con búp bê nhỏ thôi sao, làm thế nào mà mắc như vậy chứ?”

Cậu lại khế cắn răng: “Đền! Làm hư thì phải đền! Chúng ta không thể quyết được! Đắt tới đâu cũng phải mua đền cho Du Thanh Quỳnh!”

Thời Diệu tắt trình duyệt tìm kiếm thông tin về búp bê, tùy ý nói: “Hàng có hạn, không mua được đâu.”

“Vậy làm sao chứ?” Cổ Dật Phi cùng Chu Tiểu quang sang, ngẩng ngốc nhìn Thời Diệu ngồi ở hàng sau.

Thời Diệu nhét tấm thẻ về lại trong tay Cổ Dật Phi, lười biếng nói: “Có liên quan gì tới mình.”

Cổ Dật Phi cùng Chu Tiểu liếc mắt nhìn nhau, ừ ừ cúi đầu ngồi ngay ngắn lại.

Thời Diệu ngẩng đầu nhìn về phía trước. Du Thanh Quỳnh ngồi bên cửa sổ đang cúi đầu, đôi vai buồn bã ỉu xiu. Lọn tóc xoăn xinh đẹp của cô rũ xuống che đi gương mặt. Lần này, ngay cả gò má hay vành tai cũng đều không thấy nữa rồi.

Thời Diệu thu hồi tầm mắt, cậu mở Weibo ra đăng trạng thái:

Muốn mua Huyền Tịch Xã phiên bản đặc biệt búp bê Mỹ nhân ngư.

Suy nghĩ một chút lại đăng lên Weibo tiếp:

Khẩn cấp @Hắc Diệu: Muốn mua Huyền Tịch Xã hình phiên bản đặc biệt búp bê Mỹ nhân ngư.

Phía dưới Weibo của Hắc Diệu lập tức nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Khẩn cấp: @ Hắc Diệu: Cần mua gấp Huyền tịch xã số lượng có hạn phiên búp bê mỹ nhân ngư.

Quả bóng cao su nhảy nhảy: Cái quý gì vậy? Đồi nghè rồi à? Ôi, Diệu gia của tôi.

Ba ngày tăng mười cân:????? Sao họa sĩ Diệu của chúng ta lại bắt đầu chơi búp bê rồi.....?

Đậu xanh không có mí mắt: Lầu trên không có văn hóa, đó không phải búp bê. Không thể tin nổi một người như vậy lại là cha của một đứa nhỏ.

Con mèo có cái đuôi to: Yên lặng lặn xuống nhiều năm, cuối cùng mẹ cũng xuất hiện..... Rơi nước mắt.

Hôm nay bé gái dưới lầu bắt ngờ gặp trai đẹp:Ách..... sao tôi lại nghĩ là đưa cho bạn gái nhĩ..... Cái kia, các cô gái đều rất thích phong cách búp bê mỹ nhân ngư nha.

Đại thần già: Lầu trên +1.

Chị dâu Diệu tương lai: (T o T) không cần, tôi còn chưa lớn mà, sao Diệu Diệu của tôi có thể có bạn gái được.

.....

Thời Diệu nhìn những bình luận lộn xộn bên dưới khiến anh cảm thấy có chút đau đầu. Ngón tay của anh dừng lại ở chỗ người có nick name con mèo có cái đuôi to kia, sau đó anh trả lời: “Có sao? Bạn biết chỗ bán sao?”

Ba giây sau đó.

Con mèo có cái đuôi to: A a a a a a a, lần đầu tiên được trả lời, tôi là thiên sứ mà. Kiếp trước nhất định tôi đã cứu vớt cả vũ trụ.

Ba giây sau đó.

Con mèo có cái đuôi to: Đắt quá, không có người nào dám nhập cái này..... Diệu Diệu đừng nóng vội. Tôi sẽ đến từng đoàn hỏi giúp bạn.

Lại thêm mấy cô mấy bác nhảy vào, nhao nhao bày tỏ mình cũng sẽ giúp đỡ trong khả năng. Dù sao cũng là Huyền tịch xã phiên bản giới hạn, hình búp bê nữ nhân ngư, đừng nói tới số lượng ít, những người có khả năng mua được cái này đều là những người có khả năng kinh tế rất tốt, ngay cả khi có người đồng ý trả giá cao cũng chưa chắc người ta đã đồng ý bán.

Trong không khí mọi người đều đồng ý giúp đỡ, một người hâm mộ oa nưong (cô gái thích búp bê, hoặc cô gái nhỏ, nhưng ở đây hiểu theo nghĩa trước ạ) xuất hiện.

Tôi không phải Tiểu Chiết Dự: QAQ, đại đại à, cái này không phải chuyện hai bàn tay có thể tự làm nên được mà, QAQ, dù sao cũng là búp bê số lượng hạn chế, hơn nữa lại đã qua tay thì nhất định sẽ không mua được với giá gốc..... Không biết là đại đại có thể chấp nhận mức giá như thế nào? diendandleequyddoon

Bình luận này vừa xuất hiện lại khiến cho phía sau xuất hiện một trận tranh luận mới.

Ba người béo muii cân: Này này này, bạn có ý gì vậy, họa sĩ Diệu của chúng ta là người thích chiếm tiện nghi của người khác sao?

Quả bóng cao su nhảy nhảy: Năng giá tiền chính là đang vũ nhục Diệu gia của chúng ta.

Con mèo có cái đuôi to: Lâu trên nói câu này có chút quá rồi, hỏi giá là chuyện hoàn toàn bình thường mà. Không phải là người trong ngành búp bê không thể hiểu được, không có tình huống đặc biệt thì mấy oa nưong sẽ không bán đi đâu. Họ đón đó không phải là búp bê, mà đó là đứa nhỏ của họ đó.

Đại thần giả: lâu trên +1

.....

Thời Diệu đang mở internet suru tầm trang web, diễn đàn về Bjd, đến khi anh quay lại weibo thì chỉ còn những bình luận tranh cãi. Anh khẽ nhủ mày, trả lời lại cho Tôi không phải Tiểu Chiết Dự: Tùy tiện.

Tôi không phải Tiểu Chiết Dự: Đại đại, tùy tiện là có ý gì vậy, QAQ?

Đậu xanh không có mí mắt: Sao người này lại ngu xuẩn như vậy chứ? Chính là giá bao nhiêu cũng được đó. Ách..... Tôi có cảm giác mãnh liệt như một tổng giám đốc đang theo đuổi vợ yêu.

Chị dâu Diệu tương lai: Lâu trên đừng nói vậy. Diệu Diệu là của tôi.

Cả ngày nay Du Thanh Quỳnh đều buồn bã ỉu xiu, cuối cùng cũng tan học, cô cất dọn sách vở xong, xoay người đi về chỗ Lâm Tiểu Ngộ nói: “Tiểu Ngộ, hôm nay mình muốn về nhà sớm một chút, ngày mai chúng ta tiếp tục học bù nhé.”

Lâm Tiểu Ngộ lo lắng nhìn Du Thanh Quỳnh, thông thả gật đầu một cái, nói: “Được, cậu hãy về nghỉ ngơi thật tốt.”

“Ừ, mình biết rồi.” Du Thanh Quỳnh cười cười vs Lâm Tiểu Ngộ, sau đó xoay người đi.

Du Thanh Quỳnh vừa xoay người, trước mặt là một mảng lớn màu trắng. Cô ngẩn người, sau đó mới phản ứng kịp đó là áo sơ mi trắng của bạn ngồi bàn trước. Cô lúng túng ngẩng đầu, tầm mắt cũng từ từ rời đi, mãi đến khi thấy gương mặt của Thời Diệu, lúc này cô mới từ từ nhủ lại đôi lông mày nhỏ, hỏi một câu rất mâu thuẫn: “Cậu lại có chuyện gì vậy?”

Lời này có chút quen tai.

Thời Diệu nhìn ánh mắt vẫn hồng như cũ, dùng giọng điệu lười nhác quen thuộc hỏi: “Ngày hôm qua về muộn quá, bị mẹ mắng đến khóc nhè rồi à?”

Du Thanh Quỳnh càng nhủ chặt hàng lông mày nhỏ, cô hơi trừng mắt nhìn Thời Diệu, nói: “Cậu đừng nói vậy, mẹ tôi rất tốt với tôi, mẹ sẽ không mắng tôi.”

Du Thanh Quỳnh đứng lên, đeo túi sách lên lưng, ôm lấy chiếc hộp giấy bị ép đến không còn hình dáng gì nữa đi ra ngoài.

“Này.” Thời Diệu gọi cô lại

Du Thanh Quỳnh hơi dừng bước, sau đó lại tiếp tục đi về phía trước, mới bước được hai bước, bỗng cô lại cảm thấy cứ trực tiếp đi như vậy thì rất không

lễ phép. Cô ôm chặt lấy hộp giấy, quay người lại, nhìn Thời Diệu, hỏi: “Còn chuyện gì không?”

Thời Diệu ngồi trên bàn học của Du Thanh Quý, ánh mắt nhìn thẳng vào đôi mắt sưng đỏ của Du Thanh Quý, từ từ nói: “Tôi biết một người thợ rất giỏi, lạ, nói không chừng có thể sửa được giúp cậu đó.”

Du Thanh Quý sững sờ, sau một lúc lâu, cô mới nháy mắt hai lần, kinh ngạc hỏi: “Cậu, cậu nói cái gì?”

“Nếu cậu không nghe thấy thì thôi.” Thời Diệu đứng lên, dứt tay vào túi quần, bước những bước chân dài vượt qua người Du Thanh Quý, đi ra khỏi phòng học.

“Tôi nghe thấy.” Du Thanh Quý vội vàng xoay người lại, lớn tiếng nói theo bóng lưng của Thời Diệu.

Khoe môi của Thời Diệu hơi cong lên, sau đó cậu nhanh chóng thu lại ý cười, lười biếng quay người sang chỗ khác, từ trên cao nhìn xuống chỗ Du Thanh Quý, đưa tay ra.

Du Thanh Quý vẫn có chút do dự, cô nhỏ giọng nói: “Con búp bê này bị thương rất nghiêm trọng. Người thợ mà cậu quen biết kia thật sự có thể sửa được sao?”

“Không tin thì bỏ đi.” Giọng nói của Thời Diệu mang theo chút không kiên nhẫn.

“Tin tin tin.” Du Thanh Quý vội vàng đưa hộp giấy vào tay Thời Diệu trước khi cậu thu tay lại.

Hai tay Du Thanh Quý tạo thành hình chữ thập, đưa đưa về phía Thời Diệu, ánh mắt phát sáng nhìn cậu, vui vẻ nói: “Vây, Tiểu thập cửu của tôi phải nhờ cậu rồi.”

“Tiểu thập cửu?”

“Ừm.” Du Thanh Quý gật đầu. “Ở nhà tôi có mười tám chị nữa.”

Thời Diệu nhìn cô bằng ánh mắt kì dị, nói với Lâm Tiểu Ngộ: “Quý phiền toái, đi mau lên.”

Lâm Tiểu Ngộ mới vừa thu thập xong sách vở, chạy chậm theo Thời Diệu ra ngoài, lúc đi ngang qua Du Thanh Quý còn cười vẫy tay tạm biệt cô. Đi ra khỏi phòng học, Lâm Tiểu Ngộ tò mò hỏi Thời Diệu: “Cậu nhỏ, sao cháu không biết cậu còn có người bạn làm trong lĩnh vực búp bê nhỉ?”

“Cậu nhỏ có gì mà không làm được chứ?” Thời Diệu vỗ vỗ chiếc hộp giấy méo mó trong lòng.

Tâm trạng của Du Thanh Quý tốt hơn nhiều.

Lúc cô về đến nhà thì cả mẹ và bà ngoại đều không ở nhà, Du Thanh Quý lác lác đầu đi về phòng mình. Lúc cô lấy điện thoại di động ra khỏi ngăn kéo, bỗng nhiên cô lại nhớ đến đêm qua cô quên không để lại lời nhắn cho Hắc Diệu đại đại rồi.

Lỗi lầm.

Du Thanh Quý ào mở weibo ra, xem 99 tin nhắn mới chưa đọc, cô ngạc nhiên.

Oa. Sao mới có một ngày cô không vào microblogging mà lại tăng lên nhiều fan như vậy. Cô chỉ đăng ba điều trong sổ tay lên weibo thôi mà. Nhìn những bình luận khen cô làm sổ tay đẹp, Du Thanh Quý vừa sợ đến ngây người, vừa nở nụ cười ngốc nghếch.

Nhìn nhìn, bỗng nhiên cô thấy mấy cái tên quen thuộc. Oa, những người này không phải là fan trung thành của Hắc Diệu sao?

Đậu xanh không mí mắt: Tiểu mê quý lại trở mình lần nữa, hâm mộ ghen ghét quá đi.

Đại thần giả: Xin hỏi Tiểu mê quý liên tiếp được đại thần sủng hạnh thì có tâm trạng như thế nào?

“A, có ý gì.” Du Thanh Quý mờ mịt đọc xong bình luận sau đó mới đi xem nhóm khen.

Đến khi nhìn thấy cái tên không thể quen thuộc hơn kia, Du Thanh Quý vốn đang hí hửng vì mờ mịt, đột nhiên tròn to hai mắt, hai mắt mở tròn trĩnh thành hình tròn vo.

Bóp một phát di động rơi trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Editor: Sam Sam - DD LQĐ

Hắc Diệu Đại Đại lại xem Weibo của cô! Còn bấm like cho cô nữa kia! Du Thanh Quỷ thật muốn xuống lầu chạy quanh ba vòng! Đáng chết hơn là hôm qua cô lại quên đi qua chào hỏi với Đại Đại của cô! Thật là xấu hổ mà...

Du Thanh Quỷ vội vàng nhặt đi động lên rồi mở trang Weibo của Hắc Diệu.

Hả???

Chẳng lẽ Hắc Diệu Đại Đại cũng tiến vào hố sâu Bjd? Hơn nữa, vậy mà cũng thích Huyền Tịch Xã phiên bản kỷ niệm Mỹ nhân ngư? Việc này... Cũng thật đúng dịp quá chứ?

Du Thanh Quỷ nhú mày liếc nhìn bình luận phía dưới của Weibo. Nhanh chóng thấy rất nhiều bình luận có cùng một đề tài – suy đoán Thời Diệu cần mua búp bê này để tặng cho bạn gái.

Du Thanh Quỷ suy nghĩ một chút, lập tức nhớ tới dòng trạng thái mà Weibo này từng đăng vào một đêm rất khuya của ngày nọ - Cô ấy nhìn rất được.

Sau một phút đăng lên thì bị xóa đi mất, nếu như không phải Du Thanh Quỷ vào Weibo này đúng lúc thì cũng sẽ không nhìn thấy. Chẳng lẽ Hắc Diệu thật sự có bạn gái? Không biết tại sao... Trong lòng Du Thanh Quỷ có chút cảm giác mất mát. Nhưng mà nghĩ lại, Hắc Diệu của cô ưu tú như vậy, không phải có bạn gái là chuyện rất bình thường sao? Cô cũng nên mừng cho người ấy mới đúng!

Du Thanh Quỷ cúi đầu, từ từ xem bình luận dưới Weibo. Ai cũng đều là fan lâu năm của Hắc Diệu nên bình thường cũng xem như quen biết nhau, thỉnh thoảng phía dưới lại có mấy câu trò chuyện rất vui vẻ.

Ba ngày mập mười cân: Có người nào tò mò về tuổi của Hắc Diệu không?

Quả bóng cao su nhảy nhảy: Bức tranh về gió kia... Không có hơn mười năm kiến thức thì căn bản không vẽ ra được đâu!

Hạt đậu không có mí mắt: Thực không dám dấu diếm, thật ra tại hạ cũng là một người vẽ nghiệp dư. Theo ý kiến của tại hạ, cho dù thế nào thì bức vẽ của Diệu huynh đây cũng phải gần ba mươi năm kinh nghiệm.

Hôm nay bé đây vô tình gặp được trai đẹp: Lâu trên đống nói bậy, rõ ràng cô là y tá trong bệnh viện, mới vừa tốt nghiệp cơ mà.

Hạt đậu không có mí mắt: [giận] [giận] [giận]

Đại thần giả: Suy nghĩ-ing, có thể nào không phải tặng bạn gái mà là tặng cho con gái không?

Diệu tẩu tương lai: (TOT) Các người nói bậy!! Diệu Diệu nhà tôi không phải kẻ đầu hói bụng bia đâu!

Tuổi của Hắc Diệu Đại Đại sao?

Du Thanh Quỷ mở sổ tay ra, nhìn thiếu nữ bạc hà ở trên băng dán, ảo tưởng đến đáng người của Hắc Diệu. Suy nghĩ một chút lại trả lời ở phía dưới.

Tiểu Mê Quỷ của Hắc Diệu Đại Đại: Nhất định Hắc Diệu Đại Đại cao gầy đẹp trai, công bản về đi ngao du khắp nơi thiên hạ! Cũng khoảng... 26 tuổi!

Du Thanh Quỷ lại đăng một dòng trạng thái.

Tiểu Mê Quỷ của Hắc Diệu Đại Đại: Đại Đại ngủ ngon ~~~~~

Du Thanh Quỷ để điện thoại xuống bắt đầu làm bài tập, làm xong bài tập lại mở sổ tay ra, cuốn sổ màu bạc hà xanh biếc này chỉ còn lại mấy tờ, xem ra mấy ngày nữa sẽ phải làm một cuốn nữa giống như lần trước! Vừa nghĩ tới lần đầu tiên cô đăng Weibo hình sổ tay của mình đã có được nhiều lời khen như vậy, cô liền vui vẻ vô cùng.

Ngày 27 tháng 10.

1. Lại gần đến tháng thi rồi, phải cố gắng lên nhé! [phấn đấu] [phấn đấu] [phấn đấu]
2. Ba sẽ nhanh chóng về nước thăm mình! [xoay vòng] [xoay vòng] [xoay vòng]
3. Hi vọng mẹ sẽ sớm vực dậy, có thể làm chuyện mà bản thân mẹ muốn làm... [cầu mong] [cầu mong] [cầu mong]
4. Hi vọng Hắc Diệu Đại Đại sẽ vui vẻ bên cạnh bạn gái mãi mãi! [tung hoa] [tung hoa] [tung hoa]
5. Tiểu Thập Cửu rút bẻ, được Thời Diệu cầm đi tới bác sĩ mà cậu ấy biết để chữa trị cho bé rồi, không biết có thể sửa được không nữa... [khóc lớn] [khóc lớn] [khóc lớn]

6. Á, có phải nên tặng ít quà cảm ơn Thời Diệu không? [nhức đầu] [nhức đầu] [nhức đầu]

...

Vào giờ tan học của ngày trước tháng thi lần hai của học kỳ này, Thời Diệu đang định rời khỏi thì nghe mấy nam sinh ngồi sau bàn luận.

“Lần này nếu mình có thể thi được hạng 11 thì tốt quá, như vậy là có thể ngồi cùng với Phương Căn Chi xếp thứ 10 rồi...”

“Cậu bị ngu à? Lần này cũng chưa chắc Phương Căn Chi thi đạt hạng 10 mà! Nhưng mà chắc Du Thanh Quý sẽ yên vị ở bàn thứ nhất đó!”

“Đúng rồi...”

Thời Diệu hơi dừng lại, dường như có điều suy nghĩ ngắc đầu nhìn chỗ ngồi đầu tiên ở hàng thứ nhất. Du Thanh Quý đang khom người thu dọn sách vở, không biết vừa làm vừa nói với Dương Hinh điều gì đó. Cô nghiêng đầu, đôi mắt xinh đẹp lộ ra ngỡ ngàng, ngay sau đó lại cười lên, đôi mắt cong cong như chứa vụn ánh sáng.

Ngày hôm sau – tháng thi, đây là lần đầu tiên Thời Diệu tới tham gia thi nên khiến thầy giáo cùng học sinh vô cùng kinh ngạc. Thầy giáo coi thi đếm đề, đương nhiên ít đi một đề, không có cách nào khác, mấy năm nay các giáo viên đã bỏ qua học sinh tên Thời Diệu này rồi. Cuối cùng thầy giám thị không thể không tới phòng làm việc in cho cậu học sinh này một đề thi mới.

Cô Dật Phi vỗ vai Thời Diệu rồi hỏi: “Có đặc quyền không cần thi, tại sao lại tới đây chịu gian khổ này chứ! Chín môn đó! Ngồi một ngày muốn chết mà!”

“Rảnh rồi.” Thời Diệu cảm bút lên.

“Mình xem lại bài đây...” Cô Dật Phi quay đầu, thừa dịp còn chưa bắt đầu thi nhìn thêm vài trang sách.

Môn thi đầu tiên chính là Số học, lúc những học sinh khác còn đang rối rắm điền vào chỗ trống của trang đầu tiên hoặc lựa chọn đáp án cho câu hỏi ở trang thứ hai thì Thời Diệu ngồi bàn cuối lại đi xuyên qua lối đi nhỏ, đặt bài thi đã làm xong lên bục giảng.

Tám môn thi kế tiếp, môn nào cũng như vậy.

Thi chín môn xong, mọi người đều vội vàng giải tán. Thật may tiếp đón bọn họ chính là hai ngày nghỉ. Vậy mà tiết học đầu tiên của thứ hai, chủ nhiệm lớp đã ôm một đồng bài thi đặt lên bục giảng.

Ở phía trên vẫn là bảng điểm như trước kia.

“Có hai chuyện phải nói.” Chủ nhiệm lớp quét mắt nhìn xung quanh, sau đó lại hắng giọng.

“Chuyện thứ nhất thì các em cũng đoán được rồi, theo thành tích của tháng thi lần thứ hai này, lát nữa công bố thành tích rồi lại xếp chỗ ngồi.”

Trong phòng học có học sinh nghi ngờ. Thường thường mỗi lần sau khi có thành tích của tháng thi thì thầy giáo luôn phát hỏa, nổi giận dưng dưng mà...

“Thầy à, lần này lớp chúng ta đứng thứ mấy vậy?” Chu Tiểu cười hi hi nhỏ giọng hỏi.

Vô số ánh mắt trách cứ, oán giận nhìn chằm chằm vào cậu ta. Đơn giản là không mở bình thì ai biết trong bình có gì chứ! Kể từ khi nhập học lớp 10, có năm nào lớp bọn họ không đội sổ sao? Không có!

“Khụ,” Thầy chủ nhiệm ho khan một tiếng, đứng thẳng người: “Lần này lớp chúng ta đứng thứ hai từ dưới lên trên.”

Tần Át Minh liếc mạng phát ngôn: “Lớp đứng nhất từ dưới lên bị đau bụng đúng không?”

“Cũng có thể... Có thể là giáo viên tính nhầm điểm chăng?” Cô Dật Phi nói thêm.

Nghe mọi người xì xào bàn tán, Du Thanh Quý có chút ngỡ ngàng, tại sao... đứng “thứ hai” mà đã có bộ dạng thỏa mãn, cảm giác như đạt được thành tựu như vậy? Như thế không tốt lắm...

Chủ nhiệm lớp là thầy giáo Thịnh đang rất vui vẻ về điểm này, bị học sinh nói thế cũng không tức giận nhiều, ông vỗ mạnh lên bảng rồi nói to: “Đọc thành tích! Xếp lại bàn một lần nữa!”

Vẫn là bắt đầu đọc từ người có thành tích đứng đầu từ dưới lên, không thể không nói biện pháp dùng thành tích xếp chỗ ngồi này đúng là rất khích lệ học sinh trong lớp, thật nhiều học sinh có thành tích tăng lên không ít. Mọi người nghe thấy tên của mình, ai tăng lên thì vui vẻ, còn ai bị tụt xuống thì mang vẻ mặt tự trách. Khác với sự hồn nhiên không thêm đề ý của trước kia.

“Thứ ba, Dương Hinh: “Số học 98, Ngữ văn 97, Anh văn 100, Chính trị 96, Lịch sử 89, Địa lý 100, Vật lý 100, Sinh vật 98, Hóa học 91.”

Dương Hinh thờ phào nhẹ nhõm, cô không thích so sánh với người khác, cho tới bây giờ thì thành tích cũng tương đối rồi. Cô còn rất hài lòng với nó nữa.

“Thứ nhì, Du Thanh Quý: Số học 100, Ngữ văn 95, Anh văn 100, Chính trị 100, Lịch sử 100, Địa lý 100, Vật lý 100, Sinh vật 100, Hóa học 100.”

Du Thanh Quý nhú mày, tại sao... ít đi 5 điểm? Từ trước đến nay đề của Lục Trung đều rất đơn giản, cô cảm thấy bài thi Ngữ văn của mình trả lời rất tốt mà!

Học sinh trong lớp lại ngây ngẩn cả người, Du Thanh Quý chỉ đứng hai sao?

“Đứng đầu, Thời Diệu: Số học 100, Ngữ văn 100, Anh văn 100, Chính trị 100, Lịch sử 100, Địa lý 100, Vật lý 100, Sinh vật 100, Hóa học 100.”

Ách...

Trong phòng lập tức im lặng.

Được rồi, thế nào lại quên mất tên này rành rồi không có chuyện gì làm đột nhiên đi tới cuộc thi chứ...

Vì muốn chăm sóc Lâm Tiểu Ngộ không còn ba mẹ, lúc học tiểu học Thời Diệu đã phải lưu ban một năm. Khi đó cậu rất cố chấp, cảm thấy thi với những bạn cùng lớp tiểu học rất mất mặt cho nên lúc đám trẻ nhỏ kia còn chơi bùn đất thì cậu đã dùng thời gian đó để học cùng vẽ tranh.

Lúc đang học sơ trung thì đã hoàn thành chương trình của cao trung. Đến sơ nhị*, cậu nhàn rồi không có gì làm nên tùy tiện lấy một bộ đề thi tốt nghiệp trung học để làm, kết quả là chỉ thua người được thủ khoa tốt nghiệp năm đó một chút.

*Để hiểu rõ về bậc học thì đọc chú thích ở cuối chương.

Hơn nữa, từ lúc học tiểu học thì cậu đã bắt đầu tham gia các cuộc thi cấp tỉnh, cấp quốc gia, thậm chí là cấp quốc tế. Trong đó về hội họa, về piano thì đạt vô số giải nhất, rồi thì lấy giải thưởng các môn vật lý, hóa học chuyên ngành.

Cho nên vừa lên lớp 10 cậu đã được cử đi học, có tư cách giống như học đại học.

Dĩ nhiên, tất cả chuyện này đều không thể không kể đến công lao ba Thời Diệu đã mời cho cậu hàng loạt các danh sư. Lúc ông nhìn thấy con trai của mình yêu thích chuyện học từ nhỏ thì vui mừng đến cười toe toét, hận không thể mời toàn bộ giáo sư tài giỏi nhất thế giới cho cậu.

Về phần tại sao Thời Diệu muốn ở lại trường Lục Trung, ngôi trường cao trung không tính là quá tốt này thì cậu chỉ biết thờ dài, ai bảo mình có một cô cháu gái ngọc ngà nhếch cơ chứ.

Du Thanh Quý cũng không để ý người nào đứng đầu bảng điểm, cô còn đang suy nghĩ tại sao môn Ngữ văn lại của mình lại bị trừ mất 5 điểm. Cho đến khi phát bài thi xuống, Du Thanh Quý mới thất vọng gồ đầu một cái.

Cô quên ghi tiêu đề của bài làm văn rồi...

“Trước tiên thu bài thi lại, chiều nay cầm về nhà ký tên, ngày mai lại tới để giải đề.”

Nghe phải ký tên, trong phòng học lập tức xuất hiện mấy tiếng kêu thảm thiết chói tai.

Chủ nhiệm lớp cười một tiếng, nụ cười này trong mắt học sinh lại có mấy phần kỳ lạ.

“Chuyện thứ hai đây, thầy giáo vừa cười vừa nói, “Còn nửa tháng nữa là thi giữa kỳ rồi. Cuộc thi này không chỉ đơn giản là một tờ a4 như thi tháng đầu, phân số cũng sẽ chuyển thành 150, nhất định các em phải cẩn thận! Cho nên, vì muốn mọi người đạt được thành tích tốt hơn... Thứ sáu tuần này họp phụ huynh!”

Giống như ngày tận thế sắp đến, mọi người đồng loạt kêu khổ thấu trời, tiếng than vẫn muốn nổ tung cả phòng học.

“Im lặng!” Chủ nhiệm lớp vỗ bảng đen, “Xếp chỗ ngồi một lần nữa!”

Du Thanh Quý vẫn còn không vui vì sự sơ xuất của mình, bị chủ nhiệm lớp quát như vậy thì lập tức phục hồi tinh thần. Cô viết tiêu đề bài văn xong thì vội vã dọn dẹp lại sách vở.

Hả?

Động tác dọn dẹp của Du Thanh Quý ngừng lại, rốt cuộc sau đó cũng phản ứng kịp... Sau này cô phải ngồi cùng bàn với Thời Diệu sao?

*Hệ thống giáo dục của TQ: Trẻ 6 tuổi bắt đầu vào tiểu học, gồm 6 lớp từ thấp đến cao: nhất niên cấp, nhị niên cấp, tam niên cấp, tứ niên cấp, ngũ niên cấp, lục niên cấp.

Kể đến là bậc sơ trung, gồm 3 lớp từ thấp tới cao: sơ nhất, sơ nhị, sơ tam. Tốt nghiệp sơ trung tương đương tốt nghiệp phổ thông cơ sở (lớp 9) ở VN. Khi ấy, có thể học tiếp bậc cao trung, gồm 3 năm học từ thấp tới cao: cao nhất, cao nhị, cao tam. Tốt nghiệp cao trung, có thể thi vào đại học.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17

Du Thanh Quý quay đầu nhìn sang phía Thời Diệu, thấy Thời Diệu vừa nói chuyện điện thoại vừa đi ra ngoài.

“Ba, tất nhiên con đang ở trường học.”

“Đi học? Hiện tại con đến trường cũng có tác dụng gì? Hơn nữa con cũng không có ý định đến đại học Đồng Nghĩa, con có muốn đến giúp đỡ ba một chút không?”

Lớp ba chuyển bàn rất âm ỉ, Thời Diệu đi xuống tầng. Cậu dựa người vào cầu thang nói: “Đến phòng thí nghiệm hóa sinh của ba làm trợ lý sao?”

“Đúng, ba vẫn cảm thấy con có nhiều thầy giáo hơn cũng không bằng đi theo cha học.”

Thời Diệu nhủ mảy, cậu suy nghĩ một chút mới nói: “Trợ lý mới của ba lại bị ba mắng chạy rồi sao?”

“Con.” Ba Thời bị chẹn họng một cái. “Đây là ba đang giúp con suy tính cho tương lai. Con rất thông minh. Sao có thể mỗi ngày đều ru rú trong một địa phương nhỏ không có lý tưởng chứ.”

“Con không có hứng thú.” Trước mặt Thời Diệu là bức tường. Lúc này trong lòng cậu cũng giống như bức tường này, đều là khoảng trống.

Ba Thời Diệu là người có rất nhiều các giải thưởng về hóa học, vô số những nghiên cứu phát triển. Ông nội Thời Diệu là học giả Công trình, cũng hai lần được nhận giải thưởng về lĩnh vực hàng không và rất nhiều những giải thưởng khác. Mấy người chú, người bác của cậu dù nghiên cứu khoa học, hay buôn bán, dù tham gia chính trị, không người nào là không đạt được những thành tựu to lớn trong lĩnh vực đó.

Mẹ Thời Diệu cũng từng là học giả về lĩnh vực hàng không, sau này, khi lớn tuổi, ánh mắt không còn tốt mới bắt đầu muốn làm nghệ thuật. Ngay cả chị Thời Diệu cũng là phi công ngay từ khi trẻ tuổi.

Sinh ra trong một gia đình như vậy, Thời Diệu không muốn ưu tú cũng không được. Thật ra trước đây Thời Diệu cũng rất ham chơi, cũng giống như những đứa trẻ khác chỉ biết nghịch ngợm gây sự. Sau này, khi chị và anh rể qua đời vì cứu cậu, cũng bắt đầu từ lúc đó, Thời Diệu giận dỗi, mỗi ngày đều ở trong thư phòng. Có một khoảng thời gian rất dài, mỗi ngày cậu đều bắt đầu học từ lúc năm giờ sáng đến mười hai giờ đêm. Mười năm môn học, mỗi ngày có mười năm giáo viên đi đi về về.

Ba Thời đã nhiều lần vỗ bàn mắng cậu: “Giấc mơ của con là gì? Con phải có giấc mơ. Nếu không thì tất cả những bận rộn này đều là uống phí thời gian.”

Có thể thật sự Thời Diệu không có ước mơ.

Từ trước đến giờ ba mẹ Thời Diệu cũng không yêu cầu cậu phải làm gì, ngay cả lý do chứng minh mình với cha mẹ cậu cũng không có. Hiện tại, Thời Diệu không còn cố chấp như năm đó, cho nên khi cậu quay đầu nhìn lại những cảm giác cố gắng lúc đó chỉ thấy buồn cười. Không được cái gì, ngược lại, những thứ đã mất đi lại được phóng đại lên.

Thời Diệu đá văng mấy mẩu phấn gãy trên đất.

Tiếng chuông vào lớp vang lên, Thời Diệu theo thói quen đi vào phòng học từ cửa sau.

Cổ Dật Phi ngồi ở vị trí trước đó của Thời Diệu nói: “Thời Diệu, mình giúp cậu chuyển bàn lên hàng đầu tiên rồi.

“Cảm ơn.” Thời Diệu gật đầu một cái, đi qua lối nhỏ từ phía cuối lớp lên đầu, sau đó lại đi từ bên phải sang bên trái lớp.

Những bước chân của cậu rất bình tĩnh, không chút hoảng loạn do đến muộn. Nhưng Du Thanh Quý lại lo lắng đứng ở vị trí bên cạnh, mong chờ động tác của Thời Diệu nhanh lên một chút, nhanh hơn tí nữa. Cô cũng không muốn lúc giáo viên lên lớp cô còn chưa ổn định chỗ ngồi.

Thời Diệu nhìn thấy cô đang sốt ruột, lúc này cậu mới không tình nguyện nhanh chóng bước thêm hai bước ngồi vào vị trí. Ngay lúc Du Thanh Quý vội vàng ngồi vào vị trí cũng là lúc thầy giáo bước vào lớp.

Du Thanh Quý thờ phào nhẹ nhõm.

Thầy giáo số học bắt đầu giảng bài, thầy rất thích Du Thanh Quý lúc nào cũng được điểm cao nhất, lúc giảng bài thường xuyên đặt câu hỏi cho cô, khiến Du Thanh Quý không dám mất tập trung dù chỉ một chút. Hai cánh tay cô đều ngoan ngoãn đặt lên bàn, sống lưng thẳng tắp, ngay cả mắt cũng không nháy nhìn chăm chăm vào bảng đen.

“Du Thanh Quý.” Thời Diệu ngồi bên cạnh nhỏ giọng gọi cô.

Thầy giáo số học đang nhìn Du Thanh Quỳ, Du Thanh Quỳ nhủ mày giả vờ không nghe thấy.

“Du Thanh Quỳ.” Thời Diệu lại gọi lại.

Du Thanh Quỳ vẫn giả vờ không nghe thấy như cũ, tập trung nghe giảng.

Thời Diệu dùng bút máy chọc chọc vào khuỷu tay của cô, Du Thanh Quỳ vẫn không nhúc nhích như cũ, mắt nhìn thẳng lên bảng nghe giảng.

Thời Diệu phục.

Đột nhiên Thời Diệu xê ghế xích về sau một cái, cúi người nhặt cái đai an toàn trên đất lên, trực tiếp đặt ở vị trí trung tâm trên bàn học của Du Thanh Quỳ.

Du Thanh Quỳ nhủ mày, ánh mắt tùy ý liếc qua. Cô nhìn thấy đai an toàn nội y màu hồng đang nằm lẳng lẳng trên bàn, sững sờ mất ba giây. Ngay sau đó, bà vai cô hơi động tạo thành một động tác nhỏ, hình như đai an toàn bên trái không còn.

Cô chậm rãi đưa hai tay ra, cầm chặt đai an toàn trong lòng bàn tay, siết chặt từng chút một. Đai an toàn màu hồng giống như củ khoai lang nóng bỏng tay.

Vừa nghĩ tới là Thời Diệu nhặt lên giúp cô, Du Thanh Quỳ cúi đầu, gò má nhanh chóng chuyển sang màu đỏ. Hơn nữa màu đỏ này chậm rãi lan ra, dần dần khiến cả gương mặt của cô đều chuyển sang màu đỏ hồng.

Thời Diệu dựa người vào tường, ánh mắt nhìn vào gương mặt đỏ hồng của Du Thanh Quỳ. Chắc, thật giống quả táo đỏ.

Rất lâu rồi anh chưa từng ăn táo, đột nhiên lại rất muốn cắn một cái.

“Du Thanh Quỳ, em lên bảng giải đề này đi.” Thầy giáo số học gọi tên.

Du Thanh Quỳ “A.” một tiếng, nắm chặt đai an toàn trong lòng bàn tay.

“Thầy giáo.” Thời Diệu đứng lên. “Đề bài hai có vấn đề, đề bài bốn, bài năm quá rườm rà, có phương pháp đơn giản hơn.

“Là sao?” Thầy giáo số học nhanh chóng quay đầu lại kiểm tra.

“A, đúng đúng đúng. Đúng là đề bài hai không được chính xác lắm.”

Chờ sau khi thầy giáo sửa lại đề bài sai mà Thời Diệu chỉ ra, thì đã quên rằng đã gọi Du Thanh Quỳ đầu tiên, tùy ý gọi người khác.

Du Thanh Quỳ cắn môi dưới, nói nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn: “Cảm ơn.”

Thời Diệu dùng gậy ông đập lưng ông, giả vờ không nghe thấy.

Du Thanh Quỳ quay đầu đi, nhủ nhủ lông mày nhìn Thời Diệu, nói lại lần nữa: “Cảm ơn cậu.” diendanlêquydon.com

Thời Diệu cúi đầu nghịch điện thoại di động, vẫn giả vờ không nghe thấy như cũ.

Ánh mắt Du Thanh Quỳ chuyển từ mặt Thời Diệu sang chiếc điện thoại di động, lại nhìn về phía gò má cậu một chút. Cô quay đầu lại, suy nghĩ một chút, xé một tờ giấy trong quyển sổ tay, cô chọn một cô gái đáng yêu dính lên, sau đó viết xuống một dòng chữ ngay ngắn: “Cảm ơn cậu-D”

Cô còn dùng bút màu vẽ một chiếc cầu vồng trên đầu cô gái.

Du Thanh Quỳ lặng lẽ đặt tờ giấy lên bàn học của Thời Diệu.

Thời Diệu nhìn những chữ viết xinh đẹp, đột nhiên cậu rất muốn biết nếu cậu vẫn không để ý có phải Du Thanh Quỳ sẽ lại nhăn mày nghiêm trang nói với cậu: “Người khác nói cảm ơn với cậu, cậu phải nói không có gì.”

Thời Diệu không tự chủ nở nụ cười.

Sau giờ học, Du Thanh Quỳ siết chặt chiếc đai an toàn màu hồng trong bàn tay, chạy chậm vào nhà vệ sinh.

Lúc Du Thanh Quỳ trở về, trên bàn của cô có một chồng vở bài tập rất dày, thầy giáo số học muốn cô kiểm tra những quyển vở bài tập này.

Du Thanh Quỳ dùng thời gian nghỉ ngơi giữa các tiết, nghiêm túc kiểm tra, lúc tan học buổi sáng, mọi người đi ra khỏi phòng học như ong vỡ tổ cùng nhau đi về phía căng tin, lúc này Du Thanh Quỳ vẫn đang cúi đầu kiểm tra vở bài tập.

Cô chậm chạp ngẩng đầu nhìn Thời Diệu ngồi bên trong, hỏi: “Cậu không ra ngoài sao?”

“Không.” Thời Diệu cúi đầu lật tập tranh, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên.

Du Thanh Quý “A...” một tiếng, tiếp tục cúi đầu kiểm tra vở bài tập. Lúc này Thời Diệu mới quay đầu lại, nhẹ nhàng nhìn cô một cái.

“Thanh Quý, đi thôi. Đi ăn cơm.” Dương Hinh đi đến kéo Du Thanh Quý.

Du Thanh Quý có chút do dự: “Nhưng tớ còn chưa kiểm tra xong.....”

“Ai nha, nhiều vở bài tập như vậy, chờ đến khi cậu kiểm tra xong, những món ăn trong căng tin đều bị cướp sạch rồi. Tí nữa về rồi kiểm tra tiếp, đến lúc đó mình cùng làm với cậu.” Dương Hinh cướp lấy chiếc bút đỏ trong tay Du Thanh Quý.

“Vây cũng được.” Du Thanh Quý cong cong khóe mắt.

Cô thu dọn qua bàn học, sau đó quay lại phía sau mấy bàn nói: “Tiểu Ngô, đi thôi.”

Lâm Tiểu Ngô “Ừ...” một tiếng, nhanh chóng bước đến, đuổi theo Du Thanh Quý và Dương Hinh, ba cô gái dắt tay nhau đi về hướng căng tin.

Thời Diệu gấp tập tranh trong tay lại, mắt nhìn về chồng vở bài tập trên góc bàn của Du Thanh Quý, nghĩ tới dáng vẻ nghiêm túc làm kiểm tra của Du Thanh Quý.

Thời Diệu kiểm tra hết chồng vở thật dày kia, cậu gõ gõ cổ tay, buồn chán nhìn ra ngoài cửa sổ.

Du Thanh Quý, Lâm Tiểu Ngô và Dương Hinh ăn xong cơm trưa, cùng nhau tản bộ trong rừng cây. Không biết Dương Hinh đang nói gì, khiến Du Thanh Quý và Lâm Tiểu Ngô đều cười rộ lên.

Vốn là Dương Hinh còn muốn ra ngoài tản bộ một lát, nhưng Du Thanh Quý nhớ đến chồng vở bài tập chưa kiểm tra xong nên muốn về sớm một chút. Du Thanh Quý về chỗ ngồi mở vở bài tập ra, cô “Ồ” một tiếng, lúng ta lúng túng lắm bầm lâu bàu: “Sao lại kiểm tra xong rồi nhỉ?”

Du Thanh Quý lại kiểm tra mấy quyển, nhưng tất cả đều kiểm tra hết rồi. Ai giúp cô kiểm tra hết đồng vở bài tập này vậy? Du Thanh Quý mờ mịt nhìn cả phòng học chỉ có không đến mười bạn ngồi trong lớp, Du Thanh Quý thật sự không biết ai tốt bụng giúp cô một việc lớn như vậy. Cô thu hồi tầm mắt, cúi đầu suy nghĩ một lát, sau đó quay đầu hỏi: “Thời Diệu, trưa nay cậu có thấy ai ngồi chỗ tôi không?”

“Vừa về đến, không biết rõ.” Thời Diệu không ngẩng đầu lên, lười biếng nói.

Du Thanh Quý cũng thất vọng đơn giản “A” một tiếng. Cô chọn những quyển được người khác kiểm tra giúp lắm bầm lâu bàu: “Không biết có kiểm tra sai chỗ nào không..... Thôi, kiểm tra lại lần nữa đi....”

Quả thật cô chọn những quyển sách không phải cô kiểm tra, kiểm tra kĩ lại các đáp án một lần nữa.

Thời Diệu nhìn Du Thanh Quý bằng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi.

Thật sự là Phục cô.

Chết đói mất, đi ăn cơm thôi.

“Đứng lên.” Thời Diệu mạnh mẽ đứng lên.

Du Thanh Quý không chút nghĩ ngợi nói: “Sắp đến giờ tự học buổi trưa rồi, cậu còn muốn đi đâu vậy?”

“Ai cần cậu lo.” Thời Diệu tà tà liếc cô một cái.

Du Thanh Quý hơi chậm lại, lqđ, cô cắn môi dưới, vội vàng đứng dậy nhường lối, hơn nữa còn rất chân thành nói xin lỗi với bóng lưng của Thời Diệu: “Rất xin lỗi, tôi không nên xen vào việc của người khác.....”

Bước chân Thời Diệu hơi dừng lại, cậu cũng không quay đầu lại mà nhanh chóng đi ra ngoài.

Nhất định đầu óc của đứa nhỏ này khác với những người khác, Thời Diệu oán hận một câu trong lòng.

Sau khi tan học, Du Thanh Quý giúp Lâm Tiểu Ngô học như bình thường, sau đó mới về nhà.

“Bà ngoại, mẹ, con về rồi.”

Bà ngoại vội vàng đi ra, làm dấu tay đứng lên tiếng với cô, nhỏ giọng nói: “Hôm nay mẹ cháu đi tàu điện ngầm bị đau chân, đau cả ngày nay, vừa mới ngu một chút.”

Nụ cười trên mặt Du Thanh Quý cứng lại, vội vàng căng thẳng hỏi: “Mẹ cháu thế nào rồi ạ?”

“Không có chuyện gì, chỉ trẹo chân thôi, không phải vấn đề lớn.” Bà ngoại an ủi cô.

Lúc này Du Thanh Quỳnh mới thở phào nhẹ nhõm.

Du Thanh Quỳnh rón rén đi vào phòng ngủ của mẹ, thấy mẹ đang nằm nghiêng ngủ say. Cô nhìn mắt cá chân sưng lên của mẹ, chỉ thấy rất đau lòng. Cô kéo chăn lên, nhẹ nhàng đắp lên người mẹ.

Cô nhón mũi chân, nhẹ nhàng ra ngoài, trở về phòng mình bắt đầu làm bài tập, bỗng nhiên cô nhớ đến hộp phụ huynh. Mẹ có vết thương ở chân, sao cô có thể để mẹ cực khổ nữa chứ?

Du Thanh Quỳnh do dự hồi lâu, sau đó lấy điện thoại từ trong ngăn kéo ra, gửi cho ba một tin nhắn.

“Ba ơi, lúc nào thì ba đến thăm con?”

Du Thanh Quỳnh cầm điện thoại di động chờ hai phút cũng không thấy tin nhắn trả lời, cô để điện thoại ở một bên, tiếp tục làm bài tập. Lúc cô vừa làm xong bài tập ngữ văn, thì nhận được tin tức truyền đến.

“Thứ hai.”

Du Thanh Quỳnh suy nghĩ câu nói, lại gửi đi một tin nhắn khác.

“Ba ơi, ba có thể đến sớm vài hôm không? Thứ sáu tuần này trường con có buổi họp phụ huynh, mẹ có vết thương ở chân, sợ là không đi được....”

Gần như trong nháy mắt Du Thanh Quỳnh nhận được tin nhắn trả lời của ba cô.

“Mẹ con bị làm sao?”

“Bà ngoại nói lúc mẹ đi tàu điện ngầm không cẩn thận bị trật chân, nhưng đã không có gì đáng ngại....”

Lại chưa có tin nhắn trả lời.

Du Thanh Quỳnh cầm điện thoại di động đợi lại đợi, cuối cùng cũng để điện thoại xuống, lại bắt đầu tiếp tục làm bài tập. Du Thanh Quỳnh đã thành thói quen, cô biết ba bận rộn nhiều việc, chắc sẽ không thể xong công việc ngay được.

Du Trạch Ngôn đang họp, ông quay đầu để trợ lý điều chỉnh lại lịch làm việc. Qua một lúc lâu sau, trợ lý mới đưa ông lịch làm việc mới, ông nhìn lướt qua, sau đó mới trả lời Du Thanh Quỳnh: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phục Cùng Áo Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.